

“ป๊น ผู้หญิงโตะโน้นมองแถนแล้วนะ”

เพื่อนที่นั่งอยู่ข้างๆ ขยับเข้ามากระซิบบอกกับชายหนุ่ม ขณะที่คนทั้งสองนั่งอยู่ในร้านอาหารหรูแห่งหนึ่ง ป๊นคลีเยี่ยมพลางมองหญิงสาวที่นั่งอยู่ตรงโตะมุมร้านเพียงลำพัง ท่าทางของเธอเหมือนกำลังรอคอยใครสักคน หญิงสาวสวมเสื้อแขนกุดสีขาวอวดเรียวแขน เน้นทรงอกที่มีทรงค่อนข้างโต กางเกงขาสั้นแค่คิ๊บไซร์เรียวขาอย่างเปรี้ยวได้ใจ โดยเฉพาะดวงตาพราวระยับที่มองเขาด้วยความพึงพอใจอย่างเปิดเผย

“เห็นแล้ว แต่วันนี้เหนื่อยอะ นั่งรถมาตั่งไกล ไม่มีแรงจะทำอย่างอื่นหรอก” แม้จะหมดเรี่ยวแรงกับการเดินทางไกล แต่ดวงตาของชายหนุ่มยังอ้อยอิ่งอยู่ที่เรียวขาสวยของหญิงสาว

“แหม แกนี่มั่นใจเสน่ห์ของตัวเองเหมือนเดิมนะ คิดว่าเขามองแล้วจะวิ่งเง้นตามแกไปถึงห้องหรือไงวะ” นินนาทเอ่ยอย่างหมั่นไส้

แต่จะว่าไปแล้ว เพื่อนสนิทของเขาคนนี้เป็นชายหนุ่มที่โดดเด่นทั้งรูปร่างหน้าตา จนใครๆ คิดว่าเขาเป็นดาราหรือนายแบบ และป๊นยังเคยถูกทาบทามให้เข้าวงการตั้งแต่วัยรุ่น แต่เขาไม่ได้สนใจ เขารักอิสระเกินกว่าจะเป็นคนของประชาชนได้ ยามเดินไปไหนมาไหนด้วยกัน ชายหนุ่มสามารถเรียกสายตาของผู้คนให้หันมามองได้เป็นอย่างดี ไม่ว่า

จะอยู่ในลุคหล่อเนี้ยบยามท้องราตรี แต่งเซอร์ยามลุยออกต่างจังหวัด
โบหน้าคมทำให้สาว ๆ ต้องมองจนเหลียวหลังเสมอ ทั้งคิ้วเข้มคล้าย
ปีกนกเหนือดวงตาส่องประกายระยิบระยับอย่างนุ่มเจ้าชู้ นั้นยังทำให้
ปัดดูมีเสน่ห์ แต่คนที่ใกล้ชิดจะรู้ว่าภายใต้ดวงตาคมพราวนั้นบางครั้ง
แฝงความอ้างว้าง ซึ่งเพื่อนสนิทอย่างเขารู้ดีว่าลึกๆ แล้วเขาซ่อนสิ่งใด
ไว้ในใจ...

จมูกของชายหนุ่มโค้งสวยได้รูปกับริมฝีปากหยัก ยามยิ้มเผย
ให้เห็นไรฟันขาวเรียงเป็นระเบียบชวนมอง สรุปว่าเพื่อนสนิทของเขามี
เสน่ห์แบบบุรุษเพศทุกตารางนิ้วบนร่างกาย และมันก็เปรียบเสมือน
กับดักลวงหญิงสาวให้กระโจนลงไปในเสน่ห์อันร้ายกาจของปัด...ชาย
หนุ่มที่หันหลังให้แก่ความรักมาเนิ่นนาน

“สายตาผู้หญิงอ่านได้ไม่ยากเย็นอะไรนักหรอก” สายตาคม
พราวของปัดยังทอดมองหญิงสาวที่นั่งอยู่ตรงโต๊ะมุมร้าน เขาเป็นผู้ชาย
เจ้าชู้ มีผู้หญิงมากมาย แต่ไม่เคยคบหาผู้หญิงคนไหนเป็นแฟน หลัง
เคยอกหักจากความรักครั้งแรกเมื่อตอนเรียนมหาวิทยาลัยปีสุดท้าย เขา
ชอบที่จะสนุกไปวันๆ กับความสัมพันธ์ทางกายที่ไร้ความผูกพันใดๆ

“สวยว่ะ” นินนาทเปรยเบาๆ

“ฉันก็ว่าจ้ะ แต่เอ...วันนี้ไม่มีแรง วันหน้ายังมีนี่หว่า”

พูดจบชายหนุ่มก็หยิบนามบัตรขึ้นมา และเรียกบริกรของร้านให้
นำไปส่งให้แก่หญิงสาวคนนั้น เธอรับไปแล้วส่งยิ้มหวานมาให้ เพียง
เสี้ยววินาทีที่โทรศัพท์มือถือของปัดก็ดังขึ้น

“ครับ ผมปัดพูด”

“ชื่อปัดหรือคะ น่ารักจัง”

“แล้วคุณล่ะครับ ชื่ออะไรเอ่ย”

“ชื่อมะปรางค่ะ”

“มะปรางลูกนี้จะหวานไหมนะ” น้ำเสียงของชายหนุ่มทุ้มทุ้มแฝง

ความยั่วเย้าและทำทนาย

“ต้องลองชิมดูไหมคะ” ขณะพูดโทรศัพท์ คนทั้งสองส่งสายตา
พึงพอใจให้กันและกันอย่างเปิดเผย

“อยากชิมซะเดี๋ยวนี้เลย แต่เกรงว่าจะรีบร้อนไป ไว่พรั่งนี้ผมจะ
โทร. หานะครับ”

“จะรอคะ”

ถึงจะวางสายแล้ว ทว่าชายหนุ่มกลับนั่งกินข้าวพร้อมกับสบ
สายตาวานเอี่ยมของสาวสวยไปด้วย

“สงสัยแกคงเขมือบคุณแบ่งมากไปเลยหมดแรง” นินนาท
ล้วยอกเพื่อนหนุ่ม

แบ่ง...คือหญิงสาวที่ปัดเจอยู่ที่เชียงใหม่ เธอเป็นลูกสาวเจ้าของ
โรงแรมที่เขาไปพัก หญิงสาวเปรี้ยวจนเซ็ดฟัน แต่ก็ทำให้ปัดสนุก
ไม่น้อยกว่าหญิงสาวหลายคนที่เขาเคยมีความสัมพันธ์ด้วย ปัดไปเที่ยว
เชียงใหม่สองอาทิตย์ หลังออกจากงานผู้กำกับภาพยนตร์โฆษณาที่
ทำได้เพียงแค่หกเดือนเท่านั้น และเป็นโปรดักชันเฮาส์ที่สี่ของปีที่เขา
ร่วมงานด้วย ชายหนุ่มเปลี่ยนงานบ่อยเนื่องจากหลายสาเหตุ บางแห่งก็
มีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนร่วมงาน บางแห่งก็ไม่ลงรอยกับเจ้านาย แต่บริษัทล่าสุด
มีปัญหาเพราะผู้หญิงของบอสไปหาเขาถึงคอนโดมิเนียม และปัดก็
ไม่ได้ปฏิเสธเท่านั้นเอง

“เปล่าหรอก นั่งรถเหนื่อยมากกว่า ผู้หญิงไม่เคยทำให้ฉันหมด
แรงได้ แกก็รู้สินะว่า” ชายหนุ่มโอดตามประสาคนที่ออกกำลังกายอย่าง
สม่ำเสมอ

“เออ แกเก่ง กลับหรือยังวะ ง่วงแล้ว” นินนาทพูดพลางปิดปาก
หา

“เอาสิ เช็กบิลเลย เดี่ยวฉันขอตัวไปเข้าห้องน้ำแป๊บหนึ่งนะ”

ร่างสูงที่มีเรือนผมหยักศกยาวระต้นคอ บวกกับไรหนวดที่ไม่ได้

โกนมาสองอาทิตย์ทำให้ปัดดูดิบเถื่อน จนหญิงสาวนามมะปรางอดไม่ได้ที่จะลูบจากโตะเดินตามเขาไปจนถึงหน้าห้องน้ำ

“คุณปัดคะ” เสียงหวานของเธอทำให้ปัดหันมามอง ดวงตาคมของชายหนุ่มเป็นประกายระยิบระยับ

“ว่าไงครับ” ปัดทอดเสียงหวานรับ

“เอ่อ เปล่าคะ แค่อยาก เอ่อ...อู๊ย!” หญิงสาวอุทานเบาๆ เมื่อถูกชายหนุ่มจุดเข้าไปในห้องน้ำ เขาแนบริมฝีปากอุ่นกับเรียวปากนุ่มอย่างเร้าร้อนเนิ่นนาน ก่อนจะถอนริมฝีปากออก

“แล้วพรุ่งนี้ผมจะโทร. หานะ” เขากะชิบบอกหญิงสาวเสียงทุ้ม ก่อนจะปล่อยเธอให้เป็นอิสระ

“คะ” หญิงสาวเขย่งปลายเท้าจุมพิตคนตรงหน้าราวกับจะมัดจำ แล้วเดินตัวปลิวจากไป ในขณะที่ชายหนุ่มลูบแก้มตัวเองเบาๆ ก่อนจะจัดการธุระส่วนตัวให้เรียบร้อย

“ช่วยไปส่งฉันที่บ้านเลยแล้วกัน” ปัดบอกกับนินนาท

ชายหนุ่มเคยเช่าคอนโดมิเนียมอยู่แถวทองหล่อ เพราะใกล้กับออฟฟิศและแหล่งบันเทิงที่เขาชอบไปเที่ยวเป็นประจำ ตอนนี้ออกจากงานแล้วและอยากพักผ่อนสักระยะหนึ่งก่อนจะเริ่มงานใหม่ ซึ่งมีหลายบริษัทที่ติดต่อเข้ามา การกลับไปอยู่บ้านในช่วงนี้ทำให้เขาประหยัดเงินได้มากกว่า เพราะกว่าจะเริ่มงานใหม่ เงินทองก็น่าจะร่อยหรอไปกับเรื่องเที่ยวตามประสาหนุ่มโสด

บ้านของปัดอยู่แถวบางซื่อ นานๆ เขาจะกลับไปสักครั้ง เพราะที่นั่นไม่มีใครอยู่แล้ว พ่อแม่ของเขาหย่าร้างกันตั้งแต่เขาอายุสิบสองปี พ่อแต่งงานมีครอบครัวใหม่ และเอาพี่ชายคนเดียวของเขาไปอยู่ด้วย ส่วนปัดอยู่กับแม่ จนกระทั่งแม่แต่งงานใหม่เมื่อสี่ปีก่อนกับชาวนิวซีแลนด์ จึงย้ายไปอยู่บ้านเกิดของสามี ปัดจึงใช้ชีวิตเพียงลำพังตั้งแต่นั้นมา

ชายหนุ่มเหมือนอยู่ตัวคนเดียว แต่เขาไม่เคยโดดเดี่ยว เพราะนอกจากจะมีเพื่อนรุ่มลุ่มแล้ว เขายังมีผู้หญิงอีกมากมาย ชายหนุ่มรักอิสระ ไม่ต้องการให้ใครมาบงการชีวิต ไม่เหมือนกับพี่ชายของเขาที่อยู่ใต้อาณัติของพ่อมาตลอด แม้แต่การแต่งงานก็ยังให้พ่อเลือกเจ้าสาวให้

พอคิดถึงพี่ชาย บัณก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่ เพราะตอนที่เขาย้ายเชียงใหม่ อีกฝ่ายโทร. มาหาเขานับครั้งไม่ถ้วน แต่เขาไม่ยอมรับสาย และปิดเครื่องโทรศัพท์ตลอดสองอาทิตย์ที่อยู่ที่นั่น พี่ชายคงรู้ว่าเขาออกจากงานแล้ว จึงน่าจะโทร. มากล่อมให้เขาไปทำงานที่บริษัทด้วย แต่เรื่องอะไรละ ที่เขาจะต้องไปอยู่ใต้อาณัติของพ่อกับแม่เลี้ยง...

“หน้าบ้านแกะเปิดไฟวะ” นินนาทเอ่ยขึ้น เมื่อขับรถไฟร์รีดมาจอดตรงหน้าบ้านชั้นเดียวหลังใหญ่

“ป่าไหมอาจจะเปิดทิ้งไว้” บัณเอ่ยถึงแม่บ้านที่เขาว่าจ้างให้มาทำความสะอาดบ้านอาทิตย์ละสองครั้ง

“ขอบใจนะ แล้วค่อยคุยกัน”

พูดจบชายหนุ่มก็ก้าวลงจากรถพร้อมกับกระเป๋าสะพายใบใหญ่ ก่อนจะล้วงหยิบกุญแจในกระเป๋ากางเกงยีนแล้วไขประตูเล็ก จากนั้นจึงก้าวยวๆ เข้าไปในตัวบ้าน เขาเริ่มแปลกใจที่เห็นแสงไฟสลัวในห้องโถงที่จัดเป็นโซนรับแขกและนั่งเล่นไปในตัว ชายหนุ่มถอนหายใจยาว เพราะคิดว่าพี่ชายจอมจู้จนคงมาดักรอเขาที่บ้าน ก็ดี...จะได้คุยกันให้รู้เรื่องไปเลยว่าคนอย่างเขาไม่มีวันอาศัยใบบุญของพ่อกับแม่เลี้ยงอย่างเด็ดขาด ลำพังแค่ส่งเสียให้เขาเรียนจบปริญญาโทที่อังกฤษก็นับว่าเป็นบุญคุณหนักหนาแล้ว

“โธ้ย!”

ทันใดนั้นชายหนุ่มก็ร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด เพราะถูกของแข็งฟาดใส่กลางลำตัวจนทรุดลงไปกองกับพื้น ก่อนจะถูกเตะสี่ข้าง

อย่างจัง เขาพยายามเมยหน้ามองคนที่ทำร้ายเขา แต่ยังไม่ทันจะเห็น ใบหน้าของอีกฝ่ายชัดๆ เขาก็รู้สึกเหมือนมีดวงดาววิบวับอยู่รอบตัว ก่อนจะถูกเตะปลายคางอย่างแรงจนหมดสติไป

เสียงโทรศัพท์มือถือที่ดังขึ้นในเวลาเกือบห้าทุ่มทำให้วินทร์ รีบลุกขึ้นจากเตียงนอนที่เพิ่งจะเอนกายลงไปเมื่อครู่ พอหันไปเห็น ภรรยาซึ่งนอนหลับสนิทอยู่บนเตียงก็ถอนหายใจอย่างโล่งใจ ก่อนจะเดิน ออกไปที่ระเบียงห้องและกรอกเสียงถามคนที่โทร. เข้ามาอย่างแผ่วเบา

“ทำไมโทร. มาดึกนักล่ะ น้องแวนเป็นอะไรหรือเปล่า”

“ไม่ใช่น้องแวนหรอกค่ะ คือมีขโมยเข้ามาในบ้าน แต่ปอยจัดการ จนมันสลบไปแล้วค่ะ ก็เลยโทร. มาบอกพี่วินทร์ว่าจะเอาอย่างไรดี ให้ปอย โทร. แจ้งตำรวจเลยไหมคะ!” น้ำเสียงของปลายสายร้อนรระคน หวาดกลัว

“ขโมยจันเหรอ เอ้อ หน้าตาเป็นยังไง”

“ตัวสูงใหญ่ หน้าตาก็หล่อดีนะคะ ไม่รู้ว่าทำไมถึงมาเป็นโจร แต่ ดูๆ ไปก็น่าตาคู่ๆ นะคะ เหมือนเคยเห็นที่ไหน”

“ผมหยักศกยาวระดับคอใช่ไหม”

“ใช่ค่ะ”

“นั่นละเจ้าปัด น้องชายของพี่”

“ว้าย ตายจริง!”

“ปอยรีบปฐมพยาบาลให้ปัดฟื้นขึ้นมาก่อนนะ เดี่ยวพี่จะรีบไป” พุดจบชายหนุ่มก็รีบวางสายแล้วเดินกลับเข้ามาในห้อง ในขณะที่ ผู้เป็นภรรยาลืมหันมาพอดี

“ดึกดื่นปานนี้คุณคุยกับใครคะ”

“เจ้าปัดนะ พอดีว่ามันมีเรื่อง เดี่ยวผมจะออกไปดูสักหน่อย”

“มีเรื่องอะไรหรือคะ ให้พริ้มไปเป็นเพื่อนไหม”

“มันทะเลาะกับเพื่อนนะ เดี๋ยวผมไปจัดการเอง คุณนอนเถอะ พรุ่งนี้แผนกของพรีมมีประชุมไม่ใช่หรอ”

“ค่ะ”

“แล้วผมจะรีบกลับมาะครับ” พุดจบวินทร์ก็จุ่มพิตแก้มนวลของคนที่นอนบนเตียงก่อนจะปิดโคมไฟ จากนั้นจึงเข้าไปในห้องแต่งตัวเพียงไม่กี่นาที เขาก็อยู่ในชุดเสื้อยืดโปโลสีดำกับกางเกงยีนและรีบเดินไปที่โรงรถอย่างรีบร้อน

วินทร์นึกไม่ให้องชายที่ไม่ยอมรับโทรศัพท์ของเขา พอโทร. ไปที่บริษัทถึงได้รู้ว่าเจ้าตัวดีลาออกจากการงานแล้ว และจู่ๆ ก็โผล่เข้าไปในบ้านยามวิกาลจนเกิดเรื่อง เขาเองก็ไม่คิดเหมือนกันว่าผู้หญิงตัวเล็กๆ อย่างปริณาสจะเล่นงานผู้ชายตัวใหญ่ยังกับยักษ์จนสลบได้ พอนึกถึงภาพน้องชายที่ฟื้นขึ้นมาแล้วรู้ว่าถูกผู้หญิงตัวเล็กๆ เล่นงาน คงหัวเสียและเสียฟอร์มไม่น้อย แต่ยังไงเขาก็ภาวนาขออย่าให้น้องชายโกรธจนถึงขนาดไม่ยอมให้อยู่ร่วมบ้าน ไม่อย่างนั้นเขาเองนั่นล่ะที่จะแย่ แต่ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ปริณากับหนูแวนจะต้องอยู่ที่บ้านหลังนั้นต่อไป

ปริณามองใบหน้าคมคายที่นอนนิ่งอยู่บนพื้นอย่างหวาดๆ

ในมือถือผ้าขนหนูผืนเล็กค้างไว้เพราะไม่กล้าเช็ดหน้าให้เขา ไม่รู้ว่าชายหนุ่มจะโกรธมากแค่ไหน เสียขอร้องด้วยความเจ็บปวดของเขาก่อนจะหมดสติไปยังดั่งก้องอยู่ในหู เธอผิดเองที่จำเขาไม่ได้ ทั้งที่มองรูปที่ตั้งโชว์อยู่ในห้องรับแขกทุกวัน แต่ในรูปทรงผมของปัดไม่ยาวและหนวดเคราไม่ได้ครีมน้ำมันนี่นา แถมยังโผล่เข้ามาในยามวิกาล จะไม่ให้คิดว่าเป็นโจรได้อย่างไร

ตอนนั้นปริณากำลังนั่งดูหนังแอ็กชันของฮอลลีวูด จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงดังก๊อ๊กก๊ากที่หน้าประตู อารามตกใจและหวาดกลัวทำให้เธอไม่ทันได้นึกถึงอะไร นอกจากจะต้องปกป้องตัวเอง จึงปล่อยแม่ไม้มวยไทยที่

รำเรียนมาหลายปีออกไป ซึ่งเป็นครั้งแรกที่เธอได้ต่อคนจริงๆ โดยไม่ต้องใช้นวม ผู้ชายตัวใหญ่แบบนี้ถ้าสู้กันจริงๆ หน้า ปริณาคงไม่มีทางเล่นงานเขาได้หรอก เขาเองก็คงคิดไม่ถึงว่าจะมีคนซุ่มรออยู่ในบ้านจึงไม่ทันระวังตัว จึงถูกเธอเล่นงานเอาง่ายๆ แต่จะว่าไป หน้าตาของเขาเหมือนน้องแวนมากกว่าวินทร์เสียอีก โดยเฉพาะผมหยักศกกับริมฝีปากสวย

พอปริณาคะจับเลือดตรงมุมปากของชายหนุ่มก็เป็นจังหวะเดียวกับที่ร่างใหญ่ขยับตัวพร้อมกับส่งเสียงครางออกมา

“โอ๊ย”

ชายหนุ่มค่อยๆ ลืมตาขึ้น พอเห็นใบหน้าของใครคนหนึ่งชะโงกมองอยู่ เขาก็รีบลุกขึ้นนั่งด้วยความตกใจ ทำให้ศีรษะกระแทกกับหน้าผากของหญิงสาวเต็มแรง

“โอ๊ย!” ปริณาร้องออกมาด้วยความเจ็บพลางลูบหน้าผากไปมา

“นี่เธอเป็นใครกัน เข้ามาในบ้านฉันได้ยังไง”

ปัดกระซากร่างเล็กให้ลุกขึ้น สายตาค้างมองหญิงสาวราวกับเป็นสัตว์ประหลาด มือที่จับต้นแขนเรียวบีบแรงขึ้นราวกับจะถ่ายทอดความเจ็บปวดที่ถูกหญิงสาวเล่นงานให้เจ้าตัวได้รับรู้

“ฉันอยู่ที่นี้” ปริณาทอบเสียงอ่อยพลางมองชายหนุ่มอย่างรู้สึกผิด

“เธอมาอยู่ที่นี้ได้ยังไง เป็นขโมยใช่ไหม”

“ฉันไม่ใช่ขโมยนะ!” หญิงสาวเถียงทันควัน ดวงตากลมโตเบิกกว้างขึ้น

“แล้วเธอเป็นใคร!” ปัดเลื่อนมือมาที่ลำคอของหญิงสาว เป็นจังหวะเดียวกับที่ร่างสูงโปร่งของวินทร์ผลักประตูเข้ามา

“พี่วินทร์!”

“ปล่อยป่อยก่อนเถอะปัด”

“นี่พี่รู้จักเธอนั่นหรอ” ชายหนุ่มถามอย่างแปลกใจพลางมอง

หญิงสาวสลบไปกับพี่ชายอยู่นาน ก่อนจะเอ่ยเสียงหลง “นี่พินทรมี
เมียน้อยนั่นหรือ”

“ฉันไม่ใช่เมียน้อยของใครนะ!” ปริณากรีดเสียงขึ้นมาจากที่ สายตา
จ้องมองชายหนุ่มอย่างไม่พอใจ

ในขณะที่ปัดแสะยี้มพลางกวาดมองร่างเล็กอย่างประเมินค่า
หญิงสาวสูงแค่นี้ของเขา ร่างบอบบาง ถึงจะไม่ใช่คนสวย แต่หน้าตา
ก็จิ้มลิ้มชวนมอง ทรงผมซอยสั้นเหมือนเด็กผู้ชาย บวกกับดวงตาโต
และริมฝีปากรูปกระชับทำให้คนหน้าตาธรรมดาดูดีขึ้นมาบ้าง

“งั้นก็เป็นนางบำเรอละสิ”

“หยุดเถอะปณ!” วินทรวาดขึ้น ก่อนจะดึงแขนน้องชายมานั่งที่
โซฟา จากนั้นจึงหันไปพูดกับหญิงสาวที่ยืนตัวสั่นด้วยความโกรธกับวาจา
ก้าวร้าวของปณ

“ปอยก็มานั่งนี่เถอะ จะได้คุยกัน”

“ตอนแรกฉันว่าจะขอโทษที่ขัดคุณไป แต่ตอนนี้ฉันจะไม่ขอโทษ
คุณแล้ว”

“สักวันฉันจะเอาคืน!” ชายหนุ่มพูดเสียงลoder ไรฟัน ยังรู้สึกเจ็บ
ที่ลำตัวและปลายคางไม่หาย

“พอเถอะนำปณ ปอยไม่ได้ตั้งใจหรอก เธอคิดว่าแกเป็นขโมยนะ”

“ขโมยเนี่ยนะ!” ชายหนุ่มร้องขึ้นอย่างหัวเสีย

“ก็แกเล่นเข้ามาในยามวิกาลนี่นา”

“ก็ที่นี่มันบ้านของผม ผมจะเข้ามาตอนไหนก็ไม่เห็นแปลก แล้ว
ยายนี่เป็นใครกัน มาอยู่ที่บ้านของผมได้ยังไง!”

“ถ้าแกยอมรับโทรศัพท์ที คงไม่ต้องเจอกันในสภาพแบบนี้หรอก”

“ตกลงว่ายายบ้านนี้เป็นใคร!”

ปริณากำหนดแน่น อยากจะตะบันหน้าหล่อๆ ของปณอีกครั้ง
เธอไม่เสียใจเลยที่ขัดเขาจนเลือดกบปาก “เชิญพวกคุณคุยกันตาม

ประสาพี่น้องก็แล้วกัน ได้เวลาน้องแวนกินนมแล้ว”

พุดจบหญิงสาวก็สะบัดหน้าหนีแล้วเดินกลับเข้าไปในห้องนอน

“น้องแวน...นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน” ปณพุดพาลงมองหน้าพี่ชายอย่างงุนงง ในขณะที่อีกฝ่ายก็มองกลับมาเช่นกัน ครู่หนึ่งจึงพุดออกมา

“น้องแวนเป็นลูกชายของพี่เอง”

“ลูก...แสดงว่าพี่มีเมียน้อยและมีลูกด้วยกันจ้ะไหนหรอ กับยายนั่นนะนะ!” ปณถามอย่างตกใจ

“ปอยไม่ได้เป็นเมียของพี่นะ แต่เป็นแปม...พี่สาวของเธอต่างหากที่เป็นแม่ของน้องแวน”

“จ้ะก็แสดงว่าบ้านหลังนี้เป็นที่อยู่ของครอบครัวเมียน้อยพี่ไปอยู่แล้วจ้ะไหนหรอ!” ปณพุดอย่างฉุนๆ

“แค่ปอยกับน้องแวนเท่านั้นละ”

“อ้าว...แล้วแม่ น้องแวนละ ไม่ได้มาอยู่ด้วยกันหรอ หรือว่าพี่เลิกกับเค้าแล้ว” ปณถามอย่างสงสัย และนั่นก็ทำให้วินทร์หนึ่งไปครู่หนึ่งสีหน้าหม่นลงอย่างเห็นได้ชัด

“เปล่าหรอ แต่แปมเสียแล้ว”

“เสียแล้ว!” ปณอุทานอย่างตกใจ รู้สึกเวทนาต่อชะตากรรมของผู้หญิงที่ขึ้นชื่อว่าเป็นแม่ของหลานชาย

“ใช่แล้ว พี่เองก็เพิ่งรู้ตอนที่ปอยติดต่อมาเมื่อสามอาทิตย์ก่อนหน้านี้เอง”

การจากไปของปรีสาไม่ได้ทิ้งเพียงความโศกเศร้าให้แก่เขา แต่ยังฝังความลึกลับมืดที่วินทร์รู้ดีว่าจะไม่มีวันลบเลือนออกจากใจได้ชั่วชีวิต

“ทำไมเค้าถึงตายล่ะ อายุเท่าไรกัน” ปณรู้สึกอึ้งกับคำพูดของพี่ชายจนลืมอาการบาดเจ็บของตนเองไปชั่วขณะ

“แปมเพิ่งจะอายุสี่สิบสี่เอง เธอตายเพราะถูกรถชนขณะกำลังข้ามถนน”

ใบหน้าของคนพูดฉายแววหดหู่ วินทร์ก็ไม่คิดเหมือนกันว่าปรีสา จะโชคร้ายแบบนั้น หรือว่าเธอจะโชคร้ายตั้งแต่ได้รู้จักกับเขา ผู้ชายที่ทิ้งให้เธอต้องอึดอัดอย่างโดดเดี่ยว และเลี้ยงลูกของเขาด้วยความยากลำบาก ไม่เคยเรียกร้องอะไรจากเขาลัคนิด...พลันหยาดน้ำก็เอ่อคลอ ดวงตาของชายหนุ่ม

บัดเหมือนจะรับรู้อารมณ์ของพี่ชาย เขาบีบไหล่อีกฝ่ายเบาๆ อย่างให้กำลังใจ ก่อนจะถามขึ้น “พี่เจอกับแม่ของน้องแวนได้ยังไง”

พี่ชายของเขาอยู่ในโอวาทของพ่อกับแม่เลี้ยงที่วางกรอบไว้ให้มาตลอด จู่ๆ จะออกนอกกรอบได้อย่างไร นั่นทำให้เขาสงสัยเสียจริง

“แปมทำงานที่ร้านคาบูกุสาขาลาดพร้าว พี่เจอกับเธอที่นั่น แล้ว...” วินทร์เอ่ยถึงร้านอาหารในเครือของบริษัท ซึ่งเป็นธุรกิจของพ่อกับแม่เลี้ยง พี่ชายหนุ่มช่วยดูแลด้านการตลาดให้

“พอแล้วพี่ ไม่ต้องเล่าต่อผมก็รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ว่าแต่ตอนนี้น้องแวนอายุเท่าไร”

“เพิ่งจะสามเดือนเอง”

“งั้นก็แสดงว่าตอนที่พี่เจอกับเธอครั้งแรก พี่ก็ยังไม่ได้แต่งงานนะสิ”

พี่ชายของเขาเพิ่งจะแต่งงานกับพริมได้แค่ปีกว่าเท่านั้น แต่ก่อนหน้านี้ก็เริ่มคบหากันตามคำแนะนำของพ่อกับแม่เลี้ยงมาหลายปี

“ใช่” วินทร์เอ่ยเสียงเบา

“ก่อนที่พี่จะแต่งงาน พี่ก็ติดต่อกับปรีสาตลอดนั่นแหละ” บัณถามเพราะอยากรู้ถึงที่มาของความสัมพันธ์ระหว่างพี่ชายกับปรีสา

“เปล่าหรอก เราเจอกันได้แค่สามเดือนแล้วพี่ก็แต่งงาน จากนั้นพี่ก็ไม่กล้าไปหาแปมอีก กลัวว่าพริมจะรู้”

“งั้นตอนที่เธอตั้งท้อง พี่ก็ไม่รู้นะสิ”

“ใช่...แปมคงรู้เรื่องที่พี่แต่งงานแล้ว เธอคงโกรธเลยไม่ได้บอก

เรื่องลูกกับพี่ พอแปมเสีย ปอยก็โทร. มาหาพี่ เพราะเจอนามบัตรของพี่
ในกระเป๋าสตางค์ของแปมน่ะ”

“แล้วก่อนหน้านี้พี่เคยเจอปอยมาก่อนหรือเปล่า”

“ไม่เคยเจอกันหรอก แต่พี่เคยไปส่งแปมที่ห้องพักครั้งหนึ่ง ตอน
นั้นปอยไม่อยู่”

“อ้อ สงสัยน้องแวนคงจะปฏิเสธตอนนั้นนะเอง” ปั่นอดที่จะพูด
แฉกดันพี่ชายไม่ได้

“พี่ก็ไม่ได้ตั้งใจจะทำแบบนั้นหรอก” น้ำเสียงที่ตอบกลับมา
บ่งบอกว่าละเอียดใจกับสิ่งที่ตัวเองทำลงไป

“ผมรู้ครับ พี่ถึงไม่ได้ป้องกันตัวเอง ไม่รู้จักพกถุงยางติดตัวไว้บ้าง
เลย” แม้ปั่นจะเจ้าชู้ แต่เขาไม่เคยประมาทกับเรื่องพรรคนี้

“จะพกได้ยังไงล่ะ แกก็น่าจะรู้จักนิสัยของพริมดี”

ภรรยาของเขาชอบจับผิดจนเป็นนิสัย กระเป๋าสตางค์ก็ถูกรื้อค้น
บ่อย แถมยังเช็กโทรศัพท์มือถือของเขาอีกต่างหาก โชคดีที่ปรีสาไม่เคย
โทร. หาเขา และเขาเองก็ต้องลบเบอร์โทร. ของเธอทุกครั้งที่ติดต่อนไปหา
หญิงสาว

“กลัวนักถึงได้เกิดเรื่องนี้ไง แต่พี่แน่ใจหรือน้องแวนเป็นลูกของ
พี่”

“แน่ใจสิ” วินทร์ตอบอย่างมั่นใจ

“ตรวจดีเอ็นเอแล้วหรือ” ปั่นคิดว่าเรื่องแบบนี้จะต้องพิสูจน์ให้
ชัดเจน เพราะนี่มันชีวิตจริง ไม่ใช่ละครหรือนิยายที่พอเห็นปานดำปานแดง
แล้วจะบ่งบอกได้ว่าเป็นลูกเค้าเหล่าใคร

“ไม่จำเป็นต้องตรวจหรอก ลองเอารูปของแกกับรูปพี่ตอนเด็กมา
เปรียบเทียบกับหน้าน้องแวนสิ อีกอย่าง แปมเป็นผู้หญิงที่ตีนะ” ที่พูด
แบบนี้เพราะวินทร์รู้ว่าเขาเป็นผู้ชายคนแรกของปรีสา

“พี่คิดยังไงถึงกล้าออกใจพี่พริมได้” ปั่นถามเพราะพี่ชายของเขา

กลัวกรรยามาก และพี่สะใภ้ของเขาก็นั่นชื่อว่าเป็นคนขี้เหิง ใครจะรู้ว่าคนที่กำลังจะแต่งงานกันกลับแอบไปมีความสัมพันธ์กับหญิงสาวคนหนึ่ง จนเธอตั้งท้องโดยไม่บอกกล่าวกับพ่อของเด็ก และแทนที่จะทำแท้งเหมือนกับหญิงสาวคนอื่นที่พลาดพลั้ง ปรีสากลับเลี้ยงดูลูกทั้งที่สภาพความเป็นอยู่ค่อนข้างลำบาก

“พี่ไม่ได้ตั้งใจหรอก แต่พอพี่เห็นแปมครั้งแรกก็เหมือนต้องมนตร์สะกด เธอสวยและน่ารักมาก”

ภาพของหญิงสาวหน้าตาสะสวยบวกกับกิริยาเรียบร้อยปรากฏในห้วงความคิดของชายหนุ่ม เขาเข้าไปทักทายพร้อมกับส่งนามบัตรให้และบอกให้เธอโทรหาเขา จากนั้นวินทร์ก็ติดต่อกับปรีสาเรื่อยมา แม้จะไม่บ่อยนักเพราะกลัวว่าพริมจะระแคะระคายเรื่องนี้ แต่ทุกครั้งที่เจอหญิงสาว วินทร์ก็รู้สึกปลอดภัยและมีความสุขมาก อาจเป็นเพราะว่าเขาได้เป็นตัวของตัวเอง ไม่ต้องเกร็งหรือกลัวว่าจะพูดหรือทำอะไรไม่ถูกใจ เหมือนเช่นเวลาที่อยู่กับพริมหรือแม้กระทั่งบิดากับแม่เลี้ยงสำหรับเขา...ปรีสาจึงเหมือนสายน้ำเย็นที่คอยประโลมหัวใจ แต่พอหลังจากแต่งงานแล้ว วินทร์ก็ไม่กล้าติดต่อกับเธออีก จากนั้นไม่นานเขาก็ค้นพบบางสิ่งบางอย่างที่ซุกซ่อนอยู่ในใจของตัวเอง...พอดคิดถึงเรื่องนี้ที่ไรก็ทำให้เขายังรู้สึกผิดต่อปรีสามากขึ้นเท่านั้น

“สวย...น่ารักนั่นแหละ แล้วทำไมน้องสาวถึงไม่เป็นแบบนี้บ้าง” ชายหนุ่มพิมพ์ข้อความกับยังแค้นเคืองที่โดนปรีสาเล่นงานจนจมไปทั้งตัว

วินทร์พาน้องชายเข้าไปในห้องพักของปรีณากับน้องแวน ซึ่งเป็นห้องนอนเก่าของมารดา แต่ตอนนี้มีเปลเด็กและชั้นวางของเพิ่มเข้ามา นอกจากตู้กับเตียงนอน

ปณมองเด็กน้อยที่กำลังดูนมขวดในมือของหญิงสาว ในขณะที่ปรีณาเงยหน้าขึ้นมามองค้อนเขา แต่ชายหนุ่มไม่ได้สนใจ เขาจ้องมอง

ร่างเล็กในอ้อมแขนของเธอ หน้าตาของหนูน้อยน่ารักน่าชัง ผมสีดำหยักศกของหลานชายทำให้ปัดแผลลูบผมยาวระต้นคอของตัวเอง จากนั้นชายหนุ่มก็หลับตาลงครู่หนึ่งก่อนจะหันหลังเดินกลับไปห้องโถง และหยิบอัลบั้มรูปในวัยเด็กของเขากับพี่ชายที่วางอยู่ในชั้นเก็บของมาเปิดดู

ตอนเด็กเขากับพี่ชายหน้าตาคล้ายกัน ต่างกันตรงที่เส้นผมของปัดหยักศกเหมือนพ่อ ในขณะที่เส้นผมของวินทร์เหยียดตรงเหมือนแม่ การที่เขากับพี่ชายหน้าตาคล้ายกัน จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่น้องแวนจะหน้าตาเหมือนกับเขา พอโตขึ้นวินทร์มีรูปร่างสูงโปร่ง บุคลิกสุภาพอ่อนโยน แต่งตัวเนียบตามหน้าที่การงานในมาดผู้บริหารหนุ่มไฟแรง ในขณะที่ปัดมีรูปร่างสูงใหญ่แบบนักกีฬา ท่าทางสมาร์ทแบบหัววู่มากกว่า

“น้องแวนหน้าเหมือนแถมมากนะปัด พอป่าใหม่เห็นน้องแวนยังคิดว่าเป็นลูกของแถมเลย” ชายหนุ่มเอ่ยถึงคนที่มีหน้าที่ทำความสะอาดบ้านของพวกเขามานาน

“พี่ก็ยินดีที่จะให้ใครต่อใครคิดแบบนั้นซะใหม่” ปัดรู้ดีว่าพี่ชายยังไม่พร้อมที่จะบอกให้ใครรู้ว่าเด็กคนนี้เป็นลูกของตัวเอง ไม่อย่างนั้นคงไม่พามาอยู่ที่นี่

“พี่ไม่ได้ตั้งใจจะให้แบบนั้นหรอก” วินทร์พูดกลางหลบสายตา รู้ทันของน้องชาย

“แต่ใครๆ ก็คงคิดแบบนั้นอยู่แล้ว ในเมื่อน้องแวนกับยายนั้นอยู่บ้านเดียวกับผมแบบนี้” ถึงอีกฝ่ายจะปฏิเสธก็เถอะ แต่ปัดรู้เจตนาของพี่ชายดี

“ปัดเข้าใจหน่อยสิว่าพี่ไม่มีทางเลือกอื่น จะให้ไปอยู่กับน้องแวนไปอยู่ที่อื่นได้อย่างไร อยู่กันสองคนแบบนั้นหากเกิดอะไรขึ้นมาก็แย่นะสิ อยู่ที่นี่ยังไงก็ยังมีแถม”

ตอนแรกวินทร์คิดว่าจะหาห้องพักดีๆ ที่มีความปลอดภัยสูงให้

ปริณากับลูกชาย แต่พอคิดทบทวนอย่างรอบคอบแล้ว การที่เขาต้องไปเยี่ยมลูกบ่อยๆ อาจทำให้พริมนั่งสงสัย เพราะเรื่องแบบนี้ผู้หญิงมักจะหวาดไวเสมอ ผลตอบที่ได้คือปริณาเป็นเมียของเขาละก็ เป็นเรื่องขึ้นมาเสียละ ไหนจะเสี่ยงกับการเจอคนรู้จักอีกละ ถึงเขาจะไม่ได้เป็นคนที่มีชื่อเสียง แต่ภรรยาของเขาเป็นสาวสังคมด้วยคนหนึ่ง

การที่พาปริณากับลูกชายมาอยู่ที่บ้านของน้องชายซึ่งก่อนหน้านี้ไม่มีใครอยู่ เพราะปณย้ายไปอยู่ที่คอนโดมีเนียมเมื่อสองปีก่อน และนานๆ ครั้งจะแวะเวียนมาตรวจดูความเรียบร้อย ซึ่งปกติพริมนึกก็แทบจะไม่เคยมาที่นี่เลยด้วยซ้ำ แต่บังเอิญว่าปณออกจากงานและกลับมาอยู่ที่บ้าน ชายหนุ่มก็เลยคิดเผื่อว่า หากพริมนึกรู้เรื่องน้องแว่น เขาก็ยังมีโอกาสหาทางเอาตัวรอดได้ในระดับหนึ่ง ซึ่งเขาเองก็ละอายใจเหมือนกันที่คิดแผนเผื่อไว้แบบนี้ และถึงจะปฏิเสธยังไง น้องชายที่แสนฉลาดปณเจ้าเล่ห์ก็มองเกมของเขาออกอยู่ดี

“ก็พาไปอยู่ที่บ้านของตัวเองสิ” ปณพูดอย่างไม่สออารมณ์

“แกก็รู้ว่าเป็นไปไม่ได้”

วินทรรู้ดีว่าพริมนึกไม่มีทางยอมรับเรื่องนี้ได้ แม้ว่าปริสาจะเสียชีวิตไปแล้ว แต่เขาก็ขึ้นชื่อว่ารักใจเธอ แถมยังมีพยานตัวน้อยอย่างน้องแว่นอีก นอกจากนี้ชายหนุ่มก็ยังกลัวว่าพอกับแม่เลี้ยงจะผิดหวังที่เขาทำตัวเหลวไหลแบบนี้

“แต่พี่จะให้ลูกของพี่กับยายนั้นอยู่บ้านเดียวกับผมไปตลอดชีวิตไม่ได้หรอกนะ”

“พี่ขอเวลาหน่อยละกัน วันหนึ่งจะต้องมีหนทางแก้ไขได้ อีกอย่างนะปณ พี่รู้ว่าปณคงอดอัดที่จู่ๆ ก็มีคนอื่นมาอยู่ร่วมบ้าน แต่พี่อยากให้ปณคิดสักนิด ยังไงน้องแว่นก็เป็นหลานของปณนะ เขาเป็นสายเลือดเดียวกับเรา”

“แต่ยายนั้นไม่ใช่เนาะ” ชายหนุ่มยังแค้นไม่หายที่ถูกหญิงสาว

แต่ปลายคางในบ้านของตัวเอง

“พี่รู้ว่าบิดาโกรธ แต่ปอยไม่ได้ตั้งใจหรอก จะโกรธอะไรกันนักหนาเล่า”

“ก็พี่ไม่ใช่คนที่โดนนี่นา”

“พี่เองก็ไม่ใช่เหมือนกันว่าปอยเป็นมว้ยกับเขาด้วย”

“ไม่ได้เก่งอะไรนักหนาหรอก ตอนนั้นผมไม่ทันตั้งตัวต่างหาก”

ชายหนุ่มยอมรับไม่ได้จริงๆ ว่าถูกผู้หญิงตัวเล็กๆ เล่นงานจนสลับหมืด ทั้งที่เขาเป็นนักกีฬาเทควอนโดตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมปลายจนถึงมหาวิทยาลัย ก็อย่างที่บอกนั่นละ เขาไม่ทันตั้งตัวนี่นา ลองเจอกันซึ่งๆ หน้าสิ อย่างหวังว่าแน่นอนจะทำอะไรเขาได้...

“เก่งไม่เก่งก็ทำให้แกปากแตกได้นั่นละ สงสัยจะหมดหล่อไปหลายวัน”

“พຽ່ນนี้ผมกะว่าจะนัดเด็ดกับสาวด้วยสิ” บัณพุดพลางเอามือไ้ริมฝีปากแหว่เบา ปากแตกแบบนี้เขาคงไม่ได้ชิมมะพร้าวหรือสาวอื่นอีกหลายวัน อยู่ดีๆ ก็ได้ชิมบาทาของผู้หญิงที่เขาไม่นึกพิศวาสเลยสักนิด...น่าเจ็บใจจริงๆ เลย

“แล้วเรื่องงานละ จะทำยังงั้ต่อไป”

“ผมจะพักผ่อนสักกระยะหนึ่ง” พุดจบบัณก็เดินไปหยิบน้ำแข็งจากตู้เย็นมาห่อผ้าแล้วประคบที่ปลายคางของตัวเอง

“หลังจากนั้นก็ไปทำงานด้วยกันนะ”

“พี่ก็รู้ว่าผมไม่ไปอยู่แล้ว” เขาตอบเหมือนเช่นทุกครั้งที่อีกฝ่ายเอ่ยชวน

“เผื่อว่าแกจะเปลี่ยนใจ”

“คงไม่มีทางหรอก” บัณยืนย่นด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“งั้ันก็ตามใจ ยังงั้ก็ช่วยดูแลปอยกับน้องแวนหน่อยนะ”

“เรื่องอะไรละ” ชายหนุ่มปฏิเสธทันที เพราะไม่ใช่หน้าที่ของ

เขาชะหน่อย ลูกก็ไม่ใช่ เมียยังไม่ใช่ใหญ่เลย

“แต่พี่มีค่าจ้างให้นะ” วินทร์รู้ดีว่าน้องชายเพิ่งออกจากงาน เงินเก็บคงเหลือน้อยเต็มที เพราะพ่อไม่ได้ให้เงินเขาตั้งแต่เรียนจบปริญญาโท แถมเจ้าตัวดียังปฏิเสธที่จะทำงานในบริษัทของพ่อกับแม่เลี้ยงที่ทำธุรกิจเกี่ยวกับร้านอาหารและร้านไอศกรีมชื่อดังที่มีสาขาอยู่เกือบทั่วประเทศ

“ผมไม่ใช่คนเห็นแก่ค่าจ้างเล็กๆ น้อยๆ หรอกนะ” เขาพูดอย่างมีฟอร์ม

“พี่จะซื้อรถคันใหม่ให้ ปีเอ็มดับบลิวรุ่นที่แกอยากได้ แต่แกต้องไม่บอกเรื่องนี้กับใคร แม่แต่แม่”

ข้อนี้ห่อรถทำให้ชายหนุ่มตาพองโตขึ้นมาทันที เพราะมันเป็นรถในฝันของเขา ส่วนรถที่ใช้ในปัจจุบันยังอยู่ในอู่ เพราะเดือนที่แล้วเขาเกิดอุบัติเหตุ ดีที่ไม่เป็นอะไร แต่รถพังยับเยินจนแทบไม่อยากจะเอามาใช้ต่อ

ชายหนุ่มนึกแปลกใจไม่น้อยที่พี่ชายจะซื้อรถราคาแพงให้ เพราะที่ผ่านมาแม้ว่าเขาจะเดือดร้อนเรื่องเงิน วินทร์ก็แค่หยิบยื่นให้บ้าง แต่ไม่เคยมากมายแบบนี้ ‘ก็แหล่งละสิ...ค่าปิดปากเรื่องแอบซุกลูกมันต้องสูงอยู่แล้ว’

“แต่จะปิดเรื่องนี้ตลอดไปไม่ได้หรอกนะ” บัณเฑียรขึ้นราวกับรู้ความคิดของพี่ชาย

“พี่รู้ แต่ขอเวลาตั้งสติเพื่อหาทางออกที่ดีในการแก้ปัญหาหน่อยเท่านั้น”

“อย่าคิดนานก็แล้วกัน”

“เอาเป็นว่าแกร็บปากพี่นะ ว่าจะยังไม่บอกเรื่องนี้กับแม่”

“ก็ได้ แต่เรื่องดูแลนะ เฉพาะน้องแวนเท่านั้นนะ” ถึงไม่ใช่ลูก แต่เห็นหน้าตาเด็กน้อยเหมือนตัวเองก็รู้สึกเอ็นดูขึ้นมาทันที ที่สำคัญ...น้องแวนเป็นหลานชายแท้ๆ ของเขา เขาจะรังเกียจได้อย่างไร

“แกก็ทำเป็นคนเจ้าคิดเจ้าแค้นไปได้ ปอยเป็นแค่ผู้หญิงตัวเล็กๆ เธอน่าสงสาร กำพริ้วพ่อแม่และอยู่กับพี่สาวสองคนตั้งแต่จบ ม.ปลาย”

“เค้าไม่มีญาติที่ไหนอีกหรือ”

“เห็นว่ามีคนหนึ่งอยู่ที่เมืองกาญจน์ แต่ว่าตอนนี้ไม่ได้ติดต่อกัน แยมเคยเล่าให้ฟังว่า หลังจากพ่อแม่เสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุทางรถยนต์ เค้าย้ายไปอยู่กับป้ามาตลอด จนกระทั่งสามีของป้าลวณลามแยมในวันทีป้าไม่อยู่บ้าน แต่ปอยมาช่วยไว้ทันและชดเชยจนเลือดอาบ จากนั้นก็พากันหนีมาอยู่ที่กรุงเทพฯ และไม่เคยกลับไปเมืองกาญจน์อีกเลย”

“ยายนี้ร้ายไม่เบา”

สิ่งที่ได้ยินทำให้ปณพอจะรู้ว่าทำไมปริณาดังเป็นมวย คงเพราะเคยเจอเรื่องเลวร้ายมาก่อนนี่เอง แต่จะไปชีวิตของสองพี่น้องก็น่าสงสารเหมือนกัน โดยเฉพาะปริสาที่ตายตั้งแต่อายุน้อย และทั้งลูกอายุแค่สามเดือนไว้กับน้องสาว หากปริณานิโอรไปหาพี่ชายของเขา ปณก็นึกไม่ออกเหมือนกันว่า ผู้หญิงตัวเล็กๆ อย่างปริณาจะทำได้ยังไงกับชีวิตตัวเองและหลานชายตัวน้อย

“พี่เองก็สงสารปอยเหมือนกันที่ต้องรับผิดชอบเลี้ยงหลานชายดีที่เรียนจบมหาวิทยาลัยพอดี”

“พี่สาวของเขาส่งเสียให้เรียนหรือ”

“ก็ด้วย แต่ปอยเรียนราม เห็นว่าทำงานไปด้วยเรียนไปด้วย”

“น่าชื่นชมดี” ปณเอ่ยออกมาจากใจจริง เขาเกิดในครอบครัวที่พ่อแม่หย่าร้างกัน จึงรู้ดีถึงการสูญเสียและความอ้างว้างว้าซซชาติของมันชื่นชมเช่นไร แต่ปณก็ไม่เคยลำบากในแง่ของการใช้ชีวิต พ่อส่งเสียเขากับแม่มาตลอด จนกระทั่งแม่แต่งงานใหม่และเขาเรียนจบปริญญาโท พ่อถึงเลิกส่งเงินให้ ที่สำคัญ...เขายังมีบ้าน ถึงแม้ว่าจะไม่มีใครอยู่ แต่ก็เป็นที่พักพิงและทำให้เขาหวนนึกถึงวันเก่าๆ ที่ครอบครัวเคยอยู่พร้อมหน้ากัน

“ดี่มากแล้ว พี่กลับก่อนนะ แกก็พักผ่อนเถอะ”

พุดจวินทรก็เดินกลับเข้าไปในห้องพักของปริณากับน้องแวน เขาก็ลงมาจับหน้าผากลูกชายที่นอนหลับตาพริ้ม จากนั้นจึงหันไปพูดกับหญิงสาวที่นั่งทำหน้าเครียด

“พี่กลับก่อนนะปอย มีอะไรก็บอกปັນได้ พี่คุยกับเขาแล้ว”

“ค่ะ”

“ปอยสบายใจได้นะ ปันอาจจะเป็นคนโง่โง่ง แต่จริงๆ แล้วใจดี เขาไม่ทำอะไรปอยหรอก ไม่ต้องกลัว เอ แต่พี่ว่าปันต่างหากที่ต้องกลัวปอย” ท้ายประโยคชายหนุ่มเอ่ยล้อหญิงสาวแล้วหัวเราะเบาๆ จากนั้นจึงเดินออกไปจากห้อง

ปริณาเดินไปดูหลานชายที่นอนหลับปุ๋ยในเปลพวงลูก
ผมหยักศกเบาๆ หญิงสาวนึกถึงชายหนุ่มที่เธอเพิ่งอัดเขาจนล้มไป
ทั้งตัว ตอนเจอวินทร์ครั้งแรก เธอคิดว่าหลานชายหน้าตาเหมือนพ่อมาก
แต่พอเจอป๊น หลานชายกลับเหมือนเขามากกว่า บุคลิกท่าทางของเขา
ก็ไม่เหมือนกับวินทร์เลยสักนิด คนที่สุภาพอ่อนโยน ในขณะที่คนน้อง
ดิบเถื่อนและปากร้ายที่สุด

“สมน้ำหน้า” หญิงสาวพึมพำเมื่อนึกถึงคำพูดของป๊นที่กล่าวหา
ว่าเธอเป็นเมียช้อยของพี่ชาย จากนั้นจึงหรีโปกกลางห้องให้สลัวลงและ
ทิ้งตัวลงนอนบนเตียง ทว่ากลับขมตานอนไม่หลับ สาเหตุก็เพราะคิดถึง
ปริสา...เธอไม่เคยคิดเลยว่าพี่สาวจะอายุสั้นแบบนี้

ปริณารับรู้ถึงความเจ็บปวดผิดหวังของพี่สาวที่ท้องไม่มีพ่อ แต่
ไม่เข้าใจว่าทำไมปริสาถึงไม่บอกวินทร์ตั้งแต่เริ่มตั้งท้อง พี่สาวบอกกับ
เธอเพียงว่าเธอแต่งงานแล้ว จึงไม่อยากจะไปยุ่งเกี่ยวกับ เพราะ
ไม่อยากเป็นเมียช้อยของใคร ในขณะที่เธอพยายามอธิบายให้พี่สาวฟัง
ว่าแม้เด็กที่เกิดมาจะไม่มีพ่อคอยดูแล แต่คนเป็นพ่อควรจะได้รับรู้และ
รับผิดชอบในเรื่องค่าเลี้ยงดู เพราะเธอกับพี่สาวทำงานได้รับเพียงแค่
เงินเดือนซึ่งพอใช้จ่ายในแต่ละเดือนเท่านั้น หากเลี้ยงดูเด็กเล็กๆ อีกคน

ต้องลำบากอย่างแน่นอน และเธอก็มองไม่เห็นอนาคตของหลานชาย

ในขณะที่พี่สาวของเธอคืออรรณและยึดมั่นในความคิดของตัวเอง จนเธออ่อนใจ พอปริสาเสียชีวิต หญิงสาวนึกขอบคุณโชคชะตาที่ไม่โหดร้ายจนเกินไปนัก เพราะเธอเจอนามบัตรของวินทร์ในกระเป๋าตังค์ของพี่สาว ปริสาจดจำชื่อของเขาได้ดี เพราะเคยถามพี่สาวเกี่ยวกับเรื่องชื่อของหลานชายว่าทำไมถึงตั้งชื่อลูกว่าแวน พี่สาวบอกว่าพ่อของน้องแวนชื่อวินทร์ ปริสาจึงตัดสินใจโทรหาเขา ซึ่งนั่นทำให้ชายหนุ่มตกใจมาก เมื่อรู้ว่าพี่สาวของเธอเสียชีวิต นอกจากนั้นเขายังช่วยจัดการเรื่องงานศพปริสาให้อย่างเรียบร้อย

พี่สาวของเธอเป็นคนน่าสงสารเพราะมีเพื่อนสนิทเพียงไม่กี่คน ป้าแก้วซึ่งเป็นญาติที่เหลื่ออยู่เพียงคนเดียวก็ไม่ได้มาร่วมงานศพ และไม่มีใครแม้กระทั่งโทรศัพท์ที่เธอเพียรโทรหาเพื่อบอกข่าวการเสียชีวิตของพี่สาว ท่านคงโกรธและเกลียดที่เธอกับพี่สาวเล่นงานสามีของท่านจนอาการสาหัสแล้วหนีออกมาจากบ้าน ที่จริงพวกเธอไม่ได้ตั้งใจจะทำร้ายลุงเขย เพียงแค่ป้องกันตัวเท่านั้น ก่อนหน้านั้นลุงเขยพยายามทำแบบนี้มาหลายครั้งแล้ว แต่ไม่สำเร็จ พอบอกกับป้า แทนที่ท่านจะเห็นใจกลับด่าทอพวกเธออย่างหยาบคาย

หลังเสร็จจากงานศพของปริสา วินทร์พาเธอกับน้องแวนมาอยู่ที่นี้ ตั้งแต่เหยียบย่างเข้ามาในบ้านหลังนี้เธอรู้สึกชอบที่นี่มาก เพราะเป็นบ้านชั้นเดียวหลังขนาดกำลังดี ไม่เล็กหรือใหญ่เกินไป มีห้องนอนเพียงสามห้อง บริเวณบ้านกว้างขวางและมีต้นไม้ใหญ่ให้ร่มเงา นอกจากนี้ยังมีสนามบาสเกตบอลด้วย ซึ่งเธอมักจะมาเล่นบาสทุกครั้งที่มีเวลาว่าง บางวันก็ติดกับคนยี่ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของเธอก็แวะมาหา ทำให้คลายเหงาได้บ้าง นับว่าสองอาทิตย์ที่ผ่านมา ชีวิตของเธอไม่ถึงกับแย่แะจนเกินไปนัก

ทว่าคืนนี้เธอรู้สึกแย่มากที่เจอผู้ชายคนนั้น คนที่เป็นเจ้าของบ้าน

ตัวจริง ท่าทางป็นจะไม่ชอบเธอเอาจริงๆ ก็แหมละ เธอเล่นประเคน
ศอกหมัดต้อนรับเขานี้น่า ไม่รู้ว่าชีวิตในวันต่อไปของเธอกับน้องแวนจะ
สงบสุขเหมือนสองอาทิตย์ที่ผ่านมาหรือเปล่า

ปริณาสะดั่งดินในตอฟ้าสางเพราะได้ยินเสียงร้องของ
หลานชาย เธอรีบลุกจากเตียงแล้วเปิดมุ้งครอบเปลออก พอก้มลงพลิก
ตัวหลานชายก็ได้กลิ่นเหม็นหึ่ง

“โอ๊ยๆ อयर้องนะ เดี่ยวน้ำปอยเปลี่ยนแพมเพอสีให้หะครับ อयर่า
ร้องนะคนดี” ปริณาสพูดกับหลานชายด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

เมื่อจัดการกับเจ้าตัวเล็กเรียบร้อยแล้วเธอก็เข้าไปล้างมือในห้องน้ำ
จากนั้นจึงเดินไปที่ชั้นเก็บของที่มีความสูงแค่เอว ด้านบนสุดวางเครื่อง
ต้มน้ำร้อนที่เสียบปลั๊กไว้ตลอดเวลา มีขวดน้ำต้มสุกรวมทั้งกระป๋องนม
วางอยู่ด้วย เธอจัดการขนนมใส่ขวดแล้วให้หลานชายดูดจนอิ่ม จากนั้น
จึงวางเจ้าตัวน้อยลงในเปลแล้วจัดการทำธุระของตัวเอง

“ไปเที่ยวกันดีกว่านะครับน้องแวน”

ปริณาสอุ้มเจ้าตัวน้อยวางลงบนรถเข็นเด็กที่อยู่ตรงมุมห้องโถงแล้ว
เข็นพาออกไปนอกบ้าน ซึ่งรอบๆ บริเวณเต็มไปด้วยไม้ผล เช่น มะม่วง
มะยม ขนุน ส่วนไม้ดอกก็มีเล็บมือนาง การเวก ดอกแก้ว กำลังส่งกลิ่น
หอม ต้นहुกวางอยู่ในช่วงผลัดใบสีส้ม ดอกสีม่วงอมชมพูของชมพู
พันธุ์ทิพย์ทิ้งกลีบร่วงลงพื้น ส่วนต้นตะแบกกำลังออกดอกสีม่วงพราวไป
ทั้งต้น ถ้าจะขาดอะไรสักอย่างก็คงเป็นกระถางไม้ดอกหรือแปลงดอกไม้
สวยๆ ซึ่งคงจะดูแลยากเกินไปสำหรับบ้านที่มีผู้ชายอาศัยอยู่เพียง
คนเดียว

หญิงสาวอุ้มหลานชายขึ้นจากรถเข็นแล้วพาไปนั่งเล่นได้ขี้มึนเล็บ-
มือนาง เธอมองใบหน้าเด็กอย่างเอ็นดูระคนเวทนา เด็กน้อยขาดแม่
ตั้งแต่แบเบาะ ถึงมีพ่อ...แต่ก็ไม่สามารถบอกกับใครๆ ว่าเป็นลูกได้ เธอ

ไม่รู้ว่าอนาคตของหลานชายจะเป็นอย่างไร ไหนจะตัวเธออีกล่ะ จะอยู่แบบนี้ได้นานสักแค่ไหน หากวันหนึ่งความจริงเปิดเผยขึ้นมา ภรรยาของวินทร์จะยอมรับหลานชายของเธอหรือเปล่า และพอกับแม่ของวินทร์จะรักและเอ็นดูหลานชายที่เกิดจากพี่สาวของเธอหรือไม่

หญิงสาวจมอยู่กับความคิดของตัวเองครู่ใหญ่ พอก้มมองร่างเล็กที่อยู่อมแขนก็เผลอยิ้มออกมา ตอนนี้เจ้าตัวน้อยหลับไปแล้ว เธอจึงพาหลานชายเดินกลับเข้าไปในบ้านและวางร่างเล็กให้นอนคว่ำตามวิธีการที่พี่สาวเคยถ่ายทอดให้ เพราะตอนที่ปริศนาตั้งท้อง พี่สาวของเธอได้เข้าไปทำงานที่เนิร์สเซอร์รี่แห่งหนึ่ง จึงได้เรียนรู้วิธีการเลี้ยงเด็กอ่อนอย่างถูกต้อง ตั้งแต่การอุ้ม อาบน้ำ ป้อนนม และการดูแลเย็บไข้ได้ป่วย

บัณลุคจากเตียงนอนในเวลาเกือบเที่ยงวัน หลังจากล้างหน้า

ล้างตาแล้วเขาก็เดินออกมาจากห้องในชุดกางเกงบ็อกเซอร์กับเสื้อกล้ามสีขาว พอเข้าไปในห้องครัวก็เห็นแม่สาวตื่นโหดกำลังนั่งหั่นผักอยู่ในนั้น

“เอ่อ จะชงกาแฟไหมคะ” ปริณานินไปถามชายหนุ่มเมื่อเห็นเขาจะเสียบปลั๊กกระทิน้ำร้อน ในขณะที่บัณได้แต่พยักหน้าให้

“มีน้ำร้อนอยู่ในห้องน้องแวนคะ”

“อ้อ...” เขารับคำเบาๆ แล้วตักส่วนผสมของกาแฟใส่แก้ว จากนั้นจึงเดินไปที่ห้องของหลานชายแล้วชะเง้อมองเจ้าตัวเล็กที่นอนหลับตาพริ้มในใจนึกสงสัยหลานชายที่ต้องกำพร้าแม่ มีพ่อก็เหมือนไม่มี เพราะพี่ชายของเขาต้องเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ แต่บัณมั่นใจว่าหากมารดาของเขารู้เรื่องนี้ นางคงดีใจและยินดีต้อนรับเจ้าตัวน้อยเป็นสมาชิกของครอบครัวอย่างแน่นอน ดิฉันอยู่เพียงแค่ว่า พี่ชายของเขายังไม่พร้อมที่จะบอกเรื่องนี้กับใคร ยกเว้นเขา และนั่นก็ทำให้ชายหนุ่มนึกประหลาดใจว่าเขาช่างโชคดียิ่งจริงๆ

บัณลูบผมหยักศกของหลานชายอย่างเอ็นดู จากนั้นจึงกอดน้ำร้อน

ในกระติกใส่แก้วแล้วเดินกลับไปดูโทรทัศน์ในห้องโถง ซึ่งเป็นจังหวัดเดียว
เดียวกับที่ปริณาดีนออกมาจากห้องครัวแล้วถามขึ้น

“ฉันจะทำอาหารมือเที่ยง คุณจะรับด้วยไหมคะ”

“ทำอะไรกินล่ะ”

“ก๋วยเตี๋ยวคั่วไก่ค่ะ”

“ก็ดี”

ปริณามองท่าทางเฉยเมยของชายหนุ่มอย่างหมั่นไส้พลางคิดในใจ
‘เฮอะ! ถ้าไม่ติดว่าต้องอาศัยบ้านของเขายู่ละก็ เธอจะไม่พูดหรือทำ
อะไรให้หรอก’

จากนั้นปริณาก็เดินกลับเข้าไปในห้องครัว ส่วนประกอบของ
ก๋วยเตี๋ยวคั่วไก่ถูกตระเตรียมไว้พร้อมแล้ว ทั้งเส้นก๋วยเตี๋ยว เนื้อไก่
ผักคะน้าและแครอท หญิงสาวเทน้ำมันลงในกระทะ พอผัดเนื้อไก่สุก
ก็ใส่เส้นก๋วยเตี๋ยวลงไป ตามด้วยไข่ไก่และผัก พอปรุงรสได้ที่ก็ตักใส่จาน
แล้วยกไปวางบนโต๊ะอาหาร

“เสร็จแล้วค่ะ” หญิงสาวตะโกนบอกชายหนุ่มที่นั่งดูโทรทัศน์
พร้อมกับวางชุดเครื่องปรุงลงบนโต๊ะ

ปณปิดโทรทัศน์แล้วเดินมานั่งที่โต๊ะอาหาร จากนั้นจึงตักเครื่องปรุง
ใส่จานก๋วยเตี๋ยวคั่วไก่ของตัวเอง แล้วนั่งกินเงียบๆ โดยไม่ได้สนใจหญิงสาว
ที่นั่งอยู่ตรงข้ามแม้แต่บ่อย ส่วนปริณาลอบมองใบหน้าบวมซ้ำของ
ชายหนุ่มอย่างนึกขื่นจนผลอยิ้มออกมา

“ทำอะไร!” เสียงหัวนของชายหนุ่มทำให้ปริณาถึงกับสะดุ้ง ก่อน
จะรีบปฏิเสธ

“เปล่าค่ะ”

“ก็เห็นอยู่ว่ามองหน้าฉันแล้วยิ้ม”

“ก็บอกว่าเปล่าไงคะ” ปริณายืนยันคำพูดเดิมทั้งๆ ที่ใบหน้า
เป็นยิ้ม

“เฮอะ อย่าคิดว่าฉันไม่รู้นะ กำลังสมน้ำหน้าฉันใช่ไหมล่ะ ที่หน้าตาของฉันเป็นแบบนี้”

“ก็แล้วแต่คุณจะคิด” พุดจบปริณาก็ก้มหน้าก้มตากินก๋วยเตี๋ยวคั่วไก่อย่างเอร็ดอร่อย โดยไม่ได้สนใจสายตาดูที่มองมาแม้น้อยหลังจากอิ่มแล้ว เธอก็กงานไปวางไว้ในอ่างล้างจาน จากนั้นจึงเดินไปที่ห้องโถงแล้วเปิดคอมพิวเตอร์เพื่อเล่นอินเทอร์เน็ต

“นั่นมันคอมพิวเตอร์ของฉันนะ จะใช้ของของคนอื่นนะ ขออนุญาตแล้วหรือยัง”

“พี่วินทร์บอกว่าฉันไม่ได้ใช้คอมพิวเตอร์เครื่องนี้แล้ว และพี่วินทร์ก็บอกอีกว่า ฉันมีสิทธิ์ที่จะใช้ของทุกอย่างในบ้านหลังนี้ได้ค่ะ” ปริณาอธิบายด้วยน้ำเสียงเรียบ

“ไม่มียกเว้นเลยเหรอ” เขาถามพลางเลิกคิ้ว

“ไม่เห็นพี่วินทร์บอกนี่นา” หญิงสาวพูดพลางยกไหล่ เริ่มหมั่นไส้กับท่าทางยียวนของเขาเต็มที

“อย่างน้อยก็ห้องนอนของฉันไงที่เธอไม่มีสิทธิ์ใช้”

“คุณนี่มันทุเรศจริงๆ!” ปริณาตะคอกกลับอย่างเหลืออด สองมือกำแน่นด้วยความโกรธ

ท่าทางของหญิงสาวทำให้ปัดถึงกับยี้มเยาะ เขารู้สึกสะใจไม่น้อยที่ทำให้อีกฝ่ายเดือดดาลได้

“อย่าคิดที่จะเล่นงานฉันเหมือนเมื่อคืนนะจะบอกให้ เมื่อคืนฉันแค่ไม่ทันตั้งตัวเท่านั้นเอง อยู่ต่อหน้าแบบนี้เธอทำอะไรฉันไม่ได้หรอก ฉันนะนักกีฬาเทควันโดตั้งแต่เรียนมัธยมจนถึงมหาวิทยาลัยเชียวนะ” ปัดพูดพลางใช้นิ้วชี้จิ้มหน้าผากของหญิงสาว จากนั้นจึงเดินกลับเข้าไปในห้องนอน ปล่อยให้ปริณามองตามร่างสูงอย่างโกรธเคือง นึกเสียดายอาหารกลางวันที่ทำให้เขากินเสียจริง

จากนั้นปริณาก็กลับมาสนใจหน้าจอบคอมพิวเตอร์ พอเห็นอีเมล

ของสำนักพิมพ์ที่เธอส่งภาพวาดให้พิจารณาเพื่อประกอบนิยายวัยรุ่นก็
ใจเต้นระทึก ข้อความในอีเมลทำให้หญิงสาวแทบจะร้องกรี๊ดออกมาด้วย
ความดีใจ เมื่อได้รับคำตอบจากทางสำนักพิมพ์ว่างานของเธอผ่าน และ
จะต้องส่งภาพประกอบนิยายที่บรรณาธิการส่งต้นฉบับมาให้อ่านภายใน
อาทิตย์นี้ ในที่สุดความตื่นเต้นก็ทำให้ปริณาร้องกรี๊ดออกมาจนได้ ส่งผล
ให้คนที่อยู่ในห้องเปิดประตูออกมาพร้อมกับทำหน้ามึน

“เป็นบ้าอะไรอีกล่ะ จะแหกปากทำไมเนี่ย”

“ขอโทษค่ะ ฉันลืมนิดไปหน่อย” หญิงสาวพูดเสียงอ่อย ในขณะที่
ชายหนุ่มทำท่าจะต่อว่าเธออีก แต่เสียงร้องของน้องแวนทำให้เขาชะงัก
ส่วนปริณาก็รีบเข้าไปในห้องทันที

“หิวอีกแล้วละสิ” ปริณาพูดเพิ่มพาลลงรีบขงนมให้หลานชายที่
กำลังร้องไห้จ้า พอหันไปเห็นป๊นทำท่าจะอ้วมร่วงเล็กน้อยจากเปล หญิง
สาวก็ตวาดทันที

“ถ้าไม่เคยอ้วมเด็กก็อย่าอ้วม ถ้าเกิดหลุดมือละแย่เลย!”

จากนั้นปริณาก็วางขวดนมไว้ที่เดิมและเดินไปอ้วมหลานชายขึ้น
มาจากเปล โดยไม่ได้สนใจคนตัวโตที่ยืนหน้าบึ้งจ้องมองเธอแหม่นน้อย

“อย่าร้องนะครับคนดีของน้ำปอย” หญิงสาวพูดปลอบหลานชาย
ด้วยน้ำเสียงหวาน

ป๊นมองหญิงสาวที่กำลังป้อนนมหลานชายอย่างสนใจ ท่าทาง
ของปริณาดูเก่งกล้าเกินอายุ เขายอมรับว่าหญิงสาวเก่งไม่น้อยที่
สามารถดูแลหลานชายของเขาเพียงลำพังได้ ในขณะที่ผู้หญิงคนอื่นๆ ที่
เขารู้จักผ่านความสัมพันธ์ทางร่างกาย ส่วนใหญ่สนใจแต่เรื่องแต่งตัว
และเที่ยวเตร่ไปวันๆ

“มีอะไรให้ช่วยก็เรียกได้นะ” น้ำเสียงของชายหนุ่มอ่อนลงจนทำให้
ปริณาเงยหน้ามองเขาอย่างประหลาดใจ ในขณะที่สีหน้าของป๊น
เรียบเฉย พอเขาเดินกลับเข้ามาในห้อง เสียงโทรทัศน์ก็ดังขึ้น

เบอร์โทร. เข้ามาไม่คืนตาแม้แต่บ่อย

“ฮัลโหลครับ ผมปั่นพูด” ชายหนุ่มกรอกเสียงนุ่มไปตามสาย
เพื่อว่าจะเป็นสาว ๆ ที่เขาเคยทิ้งเบอร์โทรศัพท์ไว้ให้

“คนใจร้าย!” เสียงใสต่อว่ากลับมาทันทีที่เขาพูดจบ

“อ้าว ใครเอ่ย”

“มะปรางไงคะ ลืมแล้วหรอว่าสัญญาอะไรกันไว้”

“อ้อ ไม่ลืมหรอกครับ ผมกำลังจะโทร.หามะปรางอยู่พอดี คือว่า
วันนี้เราคงจะเจอกันไม่ได้แล้วละ พอดีว่าผมมีปัญหาหนักหน่อย”

“ปัญหาอะไรคะ เพื่อว่าปรางจะช่วยได้”

“เกิดอุบัติเหตุขึ้นนิดหน่อยนะ ตอนนี้น้ำตาของผมน้ำไม่จืดเลย
เสียหล่อจนผมไม่กล้าออกจากบ้าน”

“จ้ะให้ปรางไปหานะคะ”

“เออ...” ไม่ใช่ว่าเขาจะไม่เคยพาผู้หญิงมาที่บ้าน แต่ว่าตอนนี้เขา
ไม่ได้อยู่คนเดียวแบบเมื่อก่อน

“นะคะ ปรางชอบปั่นนะ อยากเจอปั่นวันนี้ ไม่ว่าปั่นจะเสีย
หล่อแค่ไหน ปรางก็ไม่สนหรอก เพราะปรางเจอปั่นตอนหล่อมาแล้ว
นี่คะ” น้ำเสียงออดอ้อนของปลายสายแทบจะทำให้ชายหนุ่มใจละลาย
ทันที

“ปราง ถ้าคุณอยากเจอผม ผมก็ไม่ว่าหรอกนะ แต่ปรางคงดูออก
ใช่ไหมว่าผู้ชายอย่างผมเป็นคนแบบไหน”

“ฮู้สิคะ ปั่นอยากลัวไปเลย ปรางก็ไม่ต่างจากคุณหรอกน่า”

ถ้อยคำที่ตอบกลับมาทำให้ชายหนุ่มยิ้มอย่างพอใจ จริงๆ แล้ว
เขามองมะปรางออกตั้งแต่แวบแรกที่สบตากัน และเธอก็คงมองเขาออก
เช่นกัน เพราะผู้ชายแบบเขาเป็นเพียงแค่คนเจ้าชู้และรักสนุกไปวันๆ
ไม่มีทางที่จะผูกพันกับผู้หญิงคนไหนทั้งนั้น

“จ้ะสิทุ้มเจอกันนะครับ บ้านของผมอยู่ที่...” หลังจากบอกที่อยู่

ของตัวเองให้อีกฝ่ายรับรู้แล้ว บัณก็เดินไปเปิดลิ้นชักตรงโต๊ะหัวเตียง พอเห็นถุงยางอนามัยที่อยู่นั่นก็ยิ้มออกมาอย่างโล่งอก แต่จะว่าไปถึงเขาจะไม่มีสิ่งที่จะช่วยป้องกัน เชื่อได้ว่าหญิงสาวอย่างมะปรางต้องมีติดกระเป๋อย่างแน่นอน

วันนี้ปริณาทำอาหารเย็นมากกว่าปกติ เพราะต้องทำเพื่อ เจ้าของบ้านด้วย แม้ใจจะไม่อยากทำให้เขากิน แต่ก็คงน่าเกลียดเกินไปที่จะทำกินคนเดียว ที่สำคัญ...ไม่ว่าเธอจะรู้สึกอย่างไรกับเขา เธอก็เป็นเพียงแค่ผู้อาศัยเท่านั้น อย่างน้อยก็ควรมีมารยาทกับเจ้าของบ้านบ้าง แม้ว่าเขาจะไร้มารยาทแค่ไหนก็ตามที

หลังจากยกจานอาหารมาวางไว้บนโต๊ะเรียบร้อยแล้ว ปริณาก็เดินไปเคาะประตูห้องของชายหนุ่ม พอเขาเปิดประตูออกมา เธอก็เอ่ยขึ้น

“ทานข้าวค่ะ”

ชายหนุ่มพยักหน้ารับแล้วเดินมานั่งที่โต๊ะอาหาร พอปริณาดักข้าวใส่จานให้เขา บัณก็เอ่ยขอบคุณเบาๆ

“เรื่องอาหารนะ ขอบอกไว้ก่อนนะว่าฉันไม่กินเนื้อวัว เนื้อหมา เนื้อสัตว์ป่า รวมทั้งหุฉลาม เนื้อปลาลาวพ และอาหารเปิบพิสดารทั้งหลายแหล่”

“สิ่งที่คุณพูดมาทั้งหมด ฉันก็ไม่กินเหมือนกัน” ปริณาเคยเห็นสารคดีเกี่ยวกับการล่าหุฉลามเพื่อตัดครีบทำหุฉลาม รวมทั้งการล่าลาวพและสัตว์ป่าที่ควรอนุรักษ์ มนุษย์ก็เสาะหาмаากินกันตามความเชื่อว่าจะช่วยบำรุงร่างกายได้ ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าหดหู่ยิ่งนัก

“งั้นก็ดี วันๆ เธอคงไม่ค่อยได้ออกไปไหน” ท้ายประโยคชายหนุ่มเอ่ยราวกับชวนอีกฝ่ายพูดคุยด้วย

“ค่ะ อาทิตย์หนึ่งจะออกจากบ้านสักครั้ง แต่ก็ไม่ได้ไปไหนไกล

หรรหะคะ ไปแคโลตส์นี่เอง”

“ปากซอยเนี่ยนะ”

“คะ”

“พื๋นทรีไม่ได้พาไปไหนบ้างเหอ”

“เปล่าคะ แต่พื๋นทรีก็แวะมาบ่อย ชื่อของใช้ของน้องแวนมาให้
นะคะ”

นอกจากของใช้ของน้องแวนแล้ว วินทรียังซื้อเสื้อผ้ามาให้เธอด้วย
ซึ่งเป็นเสื้อผ้าในสไตล์ที่หญิงสาวชอบใส่ เช่น เสื้อยืด เสื้อเชิ้ตขนาด
พอดีตัว กางเกงยีนขาเดฟ กางเกงขาสั้น และยังให้เงินไว้อีกจำนวนหนึ่ง
สำหรับเป็นค่าใช้จ่ายส่วนตัวและน้องแวน เพราะว่าเขาติดธุระและไม่ได้
แวะมา

หลังจากรับประทานอาหารเช้าเสร็จแล้ว ปริณาก็กำลังทำความสะอาด
จานชามจนเรียบร้อย จากนั้นจึงเปิดคอมพิวเตอร์ขึ้นทำงาน ก่อนหน้านั้น
หญิงสาวทำการัดทำมือขาย โดยใช้ภาพสีน้ำที่วาดขึ้นเองเป็นภาพ
ประกอบ พร้อมกับเขียนกลอนเปล่าเกี่ยวกับความรู้สึกและความรัก
ลงไป และนำไปฝากขายในร้านหนังสือของครอบครัวกวิดาซึ่งเป็นเพื่อน
สนิท การ์ดของเธอขายใบละยี่สิบบาท ถึงจะได้กำไรน้อย แต่ก็ใช่ว่า
เธอรัก ทว่าตอนนี้เธอมีโอกาสดำเนินการวาดภาพกนิยายวัยรุ่นของสำนักพิมพ์
แห่งหนึ่งที่เพิ่งเปิดใหม่ แต่อยู่ในเครือบริษัทที่ผลิตหนังสือมานานหลายปี
แล้ว คินนี่หญิงสาวตั้งใจว่าจะอ่านหนังสือกนิยายให้จบ พรุ่งนี้จะได้เริ่ม
วาดภาพเสียที

ปริณานั่งอ่านหนังสือกนิยายในห้องโถงอย่างเพลิดเพลิน จน
กระทั่งได้ยินเสียงกริ่งหน้าบ้าน ทำให้หญิงสาวนึกสงสัยว่าใครกันที่มาใน
เวลาค่าคืนแบบนี้ แต่คงไม่ใช่วินทรีอย่างแน่นอน เพราะเขามีกุญแจบ้าน
พอจะลุกขึ้นไปดู ประตูห้องนอนของคนตัวโตก็ถูกเปิดออก ก่อนที่ปณ
จะรีบเดินไปอย่างรีบร้อน

‘คงเป็นเพื่อนของเขากระมัง’ หญิงสาวคิดในใจ

ปริณานหันกลับไปสนใจหนังสือที่อยู่ในมือต่อ เนื้อเรื่องกำลังสนุก เป็นฉากที่พระเอกกับนางเอกกำลังเข้าด้ายเข้าเข็มกัน หญิงสาวอ่านไป ยิ้มไป แต่เสียงประตูที่ถูกผลักเข้ามาทำให้ต้องเงยหน้าขึ้นมองอีกครั้ง ภาพที่เห็นทำให้สีหน้าของเธอตื่นตระหนก เพราะร่างสูงเดินโอบหญิงสาวสวยเข้ามาในบ้าน คนทั้งคู่ไม่ได้หันมามองเธอแม้แต่หน่อย

จากนั้นคนทั้งคู่ก็หายเข้าไปในห้องนอนของชายหนุ่ม ความรีบร้อนและแรงปิดกระแทกอย่างแรงทำให้ประตูห้องปิดไม่สนิท และนั่นก็ทำให้ปริณานึกดำนิชายหนุ่มในใจ และคิดว่าเธอควรจะกลับเข้าห้องเสียที พอเดินผ่านห้องของชายหนุ่มก็ได้ยินเสียงดังโครมคราม ตามมาด้วยเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดของหญิงสาวที่อยู่ด้านใน

‘นายนั้นชาติสมหรือยังงั้นะ ถึงได้ทำร้ายผู้หญิง’

พอคิดแบบนั้น ปริณาก็ผลักประตูห้องของชายหนุ่มอย่างแรง ภาพที่เห็นทำให้หญิงสาวเข่าอ่อนทันที ร่างของหญิงสาวแปลกหน้าเหลือเพียงชุดชั้นในสีดำ เธอกำลังนั่งคร่อมร่างเปลือยท่อนบนของชายหนุ่ม พอหญิงสาวคนนั้นหันมาเห็นปริณาก็ถึงตาใส่ ในขณะที่ปณมองเธออย่างตื่นตระหนก ดวงตามคมเข้มเบิกกว้าง

“ออกไปนะยายบ้า!”

เสียงแหลมของฝ่ายหญิงทำให้ปริณารีบวิ่งกลับห้องอย่างรวดเร็ว มือที่กดล็อกประตูสั่นเทา พอล้มตัวนอนบนเตียงก็คว้าผ้ามาห่มคลุมโปงทันที รู้สึกเหมือนจะจับไข้ยังงี้ยังงั้น หญิงสาวนอนนิ่งอยู่บนเตียงราวกับรูปปั้นนานนับชั่วโมง จนกระทั่งเสียงเคาะประตูดังขึ้น เธอจึงรีบลุกไปเปิดประตูอย่างรวดเร็ว เพราะกลัวว่าหลานชายจะสะดุ้งตื่นขึ้นมา

“ออกมาคุยกันหน่อยสิ” ใบหน้าของชายหนุ่มถมึงทึง ตอนนี้เขาสวมเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้ว

“ฉันไม่มีอะไรจะคุยกับคุณ” พอปริณางจะปิดประตูใส่หน้าเขา

มือหนาก็คว้าแขนเรียวแล้วจุดกระชากร่างบางออกมานอกห้องทันที

“ปล่อยนะ!” หญิงสาวพยายามจะสะบัดแขนออก แต่เขายังบีบแน่นขึ้น พอหญิงสาวจะยกขาเตะร่างหนา เขาก็รวบเธอไว้ในอ้อมแขนอย่างรวดเร็ว

“คิดจะทำร้ายร่างกายฉันอีกงั้นหรือ เก่งนักนะ บีบคอให้ตายเสียดีไหมเนี่ย” เขายื่นหน้าเข้ามาใกล้จนลมหายใจอุ่นรินรดแก้มของหญิงสาว จากนั้นจึงอุ้มร่างบางโยนลงบนโซฟาในห้องโถง

“เป็นบ้าอะไรขึ้นมาถึงได้เปิดประตูเข้าไป!” เขาตะคอกถามอย่างเอาเรื่อง

“ก็ฉันได้ยินเสียงผู้หญิงร้อง นึกว่าคุณทำร้ายเธอ” ปริณได้แต่ก้มหน้าตอบ เพราะไม่กล้าสู้สายตาวัววาวของอีกฝ่าย

“เลยคิดจะเป็นฮีโร่จ้ะสิ เธอนี่มันไม่รู้เรื่องอะไรเอาเสียเลย เอ้อ...” ปั่นทำท่าอ่อนนุช เขาไม่คิดเลยว่าปริณจะไร้เดียงสาถึงขนาดนี้ ทั้งที่อายุก็ปาเข้าไปตั้งยี่สิบเอ็ดปีแล้ว

“ฉันไม่ผิด คุณนั่นแหละที่ผิด” หญิงสาวรีบโยนความผิดให้เขา

“ฉันผิดอะไร”

“ก็คุณ...” ปริณเริ่มอึกอัก เพราะไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไรถึงจะไม่น่าเกลียด

“ทำไมละ นี่มันบ้านของฉันนะ ฉันจะพาใครมามันผิดด้วยหรือ” ปั่นพูดเหมือนล่องรู้ความคิดของเธอ

“แต่คุณไม่ได้อยู่คนเดียวนะ” ถึงที่นี้จะเป็นบ้านของเขาก็เถอะ แต่เขาควรจะให้เกียรติคนที่มาพักอาศัยอยู่ด้วยบ้าง

“อย่าบอกนะว่าฉันควรเกรงใจเธอ” ปั่นแค้นยิ้มพลางส่ายหน้าน้อยๆ ทำเอาปริณถึงกับพูดอะไรไม่ออก

‘จริงสินะ นี่มันบ้านของเขานี่นา เขาจะพาใครมาก็ได้ทั้งนั้นละ’

“พูดกับคุณก็เท่านั้น ฉันไปนอนดีกว่า” ปริณรีบตัดบท เพราะ

เห็นว่าพูดไปก็ไม่มีประโยชน์อะไร

“ขอให้ฝันดีก็แล้วกัน” ชายหนุ่มตะโกนไล่หลังหญิงสาวอย่างเยาะเย้ย ก่อนจะกลับเข้าไปในห้องและไม่ลืมที่จะกดล็อกประตู หญิงสาวนามมะปรางกำลังนอนหลับสนิทอยู่บนเตียงนอน เธอช่างเป็นผู้หญิงที่เปรี๊ยะจนเซ็ดฟันและปลุกเร้าอารมณ์ของเขาได้ดีมาก วินาทีนั้นเขาลืมไปเลยว่ามีคนอื่นอยู่ร่วมบ้านด้วย ลืมแม้กระทั่งว่าปริณานั่งอยู่ในห้องโถงด้วยซ้ำ ตอนที่เขากับมะปรางรุกไล่กันด้วยอารมณ์พิศواسจนตกเตียงจู่ๆ ปริณาก็ไหลหน้าเข้ามาในห้อง ใบหน้าของเธอซีดเผือดราวกับเห็นผีจนเขานึกสงสาร แต่เรื่องนี้จะโทษเขาฝ่ายเดียวก็คงไม่ได้ เพราะเธอเป็นคนหลักประตุเข้ามาเอง

ชายหนุ่มทิ้งตัวลงบนเตียงนอนพลางขยับเข้าไปใกล้ร่างเปลือยเปล่าที่นอนหลับตาพริ้ม ในขณะที่มะปรางเปียกกายเข้าหาอกกว้าง มือของเธอลูบไล้ไปทั่วร่างกำยำทำเอาป็นหัวเราะออกมาเบาๆ

“คุณหลับอยู่ไม่ใช่หรอ” ชายหนุ่มกระซิบถามเสียงพราว

“หลับก็ตื่นได้นี้คะ” พุดจบหญิงสาวก็พลิกร่างขึ้นทับร่างของชายหนุ่ม ก่อนจะจุมพิตริมฝีปากหนาอย่างเร้าร้อน ในขณะที่ป็นก็ยินดีที่จะตอบสนองความต้องการของหญิงสาวเช่นกัน

ในขณะที่ปริณากำลังทำความสะอาดขูดนมของหลานชาย
อยู่ในห้องครัว ปันก็เดินมาหยิบขวดน้ำจากตู้เย็นแล้วยกขึ้นดื่มทั้งขวด

“เป็นยังไงบ้าง หายตกใจหรือยัง” ชายหนุ่มถามพลางลอบมองใบหน้าเนียน ปริณาก็ไม่ได้ตอบคำถามของเขา เธอเอาขวดนมที่เพิ่งล้างเสร็จใส่อ่างเล็กแล้วยกเข้าไปในห้อง จากนั้นจึงยกตะกร้าเสื้อผ้าของหลานชายไปที่ลานซักล้าง ปันจึงเดินตามไปพูดกับหญิงสาวด้วยน้ำเสียงเรียบ

“ตอนกลางวันไม่ต้องทำอาหารเพื่อฉันนะ ฉันจะออกไปข้างนอก”

“เชิญ!”

“ตกลงว่าเธอโกรธฉันนั้นหรือ” เขาถามเมื่อได้ยินน้ำเสียงกร้าวของหญิงสาว

“เปล่า แต่ฉันไม่ควรเห็นภาพอุจาดตาแบบนี้!”

“ก็เธอทะเล่ทะเล่ล่าเข้ามาเองนะ ฉันต่างหากที่ควรจะโกรธเธอ แต่คิดดูอีกที หรือว่าเธออยากดู ถึงได้โผล่หน้าเข้าไปแบบนี้” ชายหนุ่มพูดยั่วอีกฝ่าย

“อย่ามาคิดทุเรศแบบนี้ละ!” ปริณายากจะต๋อยปากเขาเสียจริงๆ แต่ทำได้เพียงแค่นี้ ถ้าเธอทำอย่างนั้น เขาคงฆ่าเธอแน่

ท่าทางของหญิงสาวทำให้ปิ่นระเบิดเสียงหัวเราะออกมา ก่อนจะจึมนิ้วลงบนหน้าผากของเธอแรงๆ

“โห...พูดแค่นี้ก็ทำเป็นอารมณ์เสียไปได้”

จากนั้นชายหนุ่มก็ส่งยิ้มกวนๆ ให้ปริณาแล้วเดินจากไป ปล่อยให้อีกฝ่ายมองตามหลังอย่างแค้นใจ

‘คอยดูนะ ถ้าพูดบ้าๆ แบบนี้อีกละก็ จะอัดให้เลือดกบปากเลยเป็นไงเป็นกันสิ!’

หลังจากนั้นหญิงสาวก็ทำงานบ้านที่ค้างไว้จนเสร็จเรียบร้อย และอ่านหนังสือนิยายต่อจนจบ จนกระทั่งเกือบเที่ยงวัน กวีตาซึ่งเป็นเพื่อนรักของเธอก็มาหาที่บ้าน

“อ้าว มาพอดีเลย ช่วยอุ้มน้องแวนหน่อยสิ ฉันจะได้เตรียมน้ำให้หลานอาบ”

กวีตารีบรับเจ้าตัวเล็กมาอุ้มไว้พาลางหอมแก้มยุ้ยอย่างมันเยี้ยว “คิดถึงน้องแวนจังเลย ไม่ได้มาหาดั่งอาทิตย์หนึ่งแล้ว”

หลังจากปล่อยน้องแวนให้อยู่กับเพื่อนสาว ปริณาก็จัดแจงเตรียมน้ำอุ่นและอุปกรณ์ต่างๆ สำหรับอาบน้ำให้หลานชาย พอกวีตาอุ้มร่างเล็กเดินตามมา เธอก็เริ่มต้นการอาบน้ำด้วยการสระผมให้เจ้าตัวเล็ก

อย่างคล่องแคล่ว จนกระทั่งเสร็จสรรพจึงพาเข้าไปในห้องนอน

“ถ้าแกมีลูกเองก็สบายเลยสิ” กวิตาเอ่ยเข้าขณะมองเพื่อนรักกำลังสวมเสื้อผ้าให้หลานชาย

“ไม่รู้ว่าชาตินี้จะมีโอกาสได้เป็นแม่คนหรือเปล่านะสิ ผู้ชายดีๆ หาไม่ได้ง่าย ๆ หรอกนะ”

“ก็อย่าตั้งสเปกไว้สูงนักสิ ก็อย่างที่รู้กันว่าผู้ชายดีๆ นะถูกจับแต่งงานไปหมดแล้ว ที่เหลือน่ะไม่เป็นเกลยกี่ประเภทผู้ชายห่วยๆ ทั้งนั้น”

“งั้นฉันขอขึ้นคานดีกว่า”

“ว่าแต่ผู้ชายหล่อๆ แถวนี่กลับมาหรือยัง”

กวิตาเคยมาเยี่ยมปริณาคั้งหนึ่งแล้วตอนที่ย้ายมาอยู่ที่นี้ใหม่ๆ เธอเห็นภาพถ่ายของชายหนุ่มที่เป็นเจ้าของบ้านตั้งโชว์อยู่ในห้องโถง ซึ่งเธอเห็นว่าหน้าตาของเขาล่อกว่าดารารายบางคนเสียอีก

“มาแล้ว และก็ออกไปข้างนอกแล้วด้วย” ปริณาดตอบอย่างไม่ใส่ใจนัก

“เขาล่อกมากไหม”

“ล่อกมาก แต่ก็เป็นแค่ผู้ชายห่วยๆ คนหนึ่งเท่านั้นละ”

“ล่อกแต่ห่วยงั้นหรือ ห่วยยังงีละ” กวิตาถามอย่างข้องใจ เพราะผู้ชายหล่อแถมโสดยังมีน้อยๆ อยู่ด้วย

ปริณาจึงเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้เพื่อนรักฟัง ตั้งแต่เจอกับปัญจนกระทั่งถึงวินาทีสุดท้ายก่อนที่เขาจะออกไปจากบ้าน

“ว้าว... อิจจาแกจึ้งเลยที่ได้เห็นหน้าสด” กวิตากรีตกริวดขึ้นมาทันที

“บ้าสิ อัปมงคลสิไม่ว่า ฉันว่าจะไปรดน้ำมนต์เสียหน่อย”

“แกก็พูดกันไป แต่จะทำยังงีได้ละ คนล่อกก็ต้องเจ้าชู้เป็นธรรมดา ผู้หญิงเราก็ชอบคนหน้าตาดีอยู่แล้วนี่นา” กวิตาวิเคราะห์ตามเหตุผลของคนบ้าผู้ชายหล่อ

“แต่ถ้านิสัยแย่ ฉันขอบาย” ปริณาสบายโดยไม่ต้องเสียเวลาคิด
แม้แต่หน่อย

“โอ้เอ๊ย ก็แค่ประเคนศอกหมัดต้อนรับเขาขนาดนั้น จะให้คุณ
ปัดขอบชี้หน้าแกก็เห็นจะยากอยู่หรอกนะ”

“อย่าเข้าข้างเขาหน่อยเลย แกยังไม่เคยเจอตัวจริงของเขา เจอ
แล้วจะหนาว”

“ฉันชักอยากจะหนาวแล้วละ ฉันจะอยู่รอเจอเขาให้ได้เลยคอยดู”

“ก็ดี จะได้ออกไปซื้อของสดมาทำอะไรกินกัน”

“ไม่ต้องออกไปหรอก เดี่ยวไอ้หนูจะเข้ามาที่นี่ด้วย โทร. บอก
ให้มันแวะซื้อมาดีกว่า”

“เอาอย่างนั้นก็ได้”

หนูหรือคณียเป็นเพื่อนสนิทของปริณากับกวิตา พวกเขาสนิท-
สนมกันเพราะอพาร์ตเมนต์ที่ปริณาเคยเช่าอยู่กับพี่สาวอยู่ในซอยเดียวกับ
บ้านของคนทั้งสอง ส่วนกวิตากับคณียนั้นรู้จักกันมาตั้งแต่เด็ก

“ดูน้องแว่นสิ นอนหลับปุ๋ยเลย เลี้ยงง่ายจริงๆ เลยหลานฉัน”
ปริณามองเจ้าตัวเล็กด้วยสายตาที่เปี่ยมไปด้วยความรัก ถึงแม้ว่าเธอจะ
ยังไม่มีโอกาสได้เป็นแม่คน แต่หญิงสาวรับรู้ได้ว่า ความผูกพันของแม่-
ลูกคงไม่ต่างจากความรู้สึกของเธอที่มีให้แก่หลานชายที่เลี้ยงดูกันมา
ตั้งแต่แรกเกิด และนับวันจะยิ่งรักและผูกพันกันมากขึ้นเรื่อยๆ

“วินทร์กลับบ้านไปพักผ่อนเถอะค่ะ” พรหมบอกกับสามี
หลังจากมารดาซึ่งป่วยเป็นไข้หวัดใหญ่หลับไปนานแล้ว และเธอจะอยู่
เฝ้าที่โรงพยาบาลจนกว่ามารดาจะหายดี ซึ่งน่าจะอีกสักสองสามวัน

“ไหนๆ อาทิตย์นี้พรหมก็ไม่อยู่บ้าน ฉันจะไปพักที่บ้านปิ่นนะ
จะได้มีเพื่อนคุย” ชายหนุ่มพูดอย่างอารมณ์ดี โดยไม่รู้เลยว่าสายตา
ลิ่งโลดของตนเองทำให้ผู้เป็นภรรยาเกิดความสงสัยขึ้นมา

“หนูนี่คุณไปหาป๊นบอยจังนะคะ” ก่อนหน้านี้น้องสาวเพิ่งรู้จากสามีว่าป๊นลาออกจากงานแล้ว และจะพักผอนอีกสักกระยะหนึ่งก่อนจะเริ่มงานใหม่

“ก็นานๆ ป๊นจะกลับมาอยู่ที่บ้านสักที ปกติเขาพักที่คอนโดฯ ผมก็ไม่ค่อยสะดวกที่จะไปหาเท่าไร”

“น่าแปลกนะคะ ปกติถ้าไม่ได้ทำงาน ป๊นจะชอบไปเที่ยวที่ต่างจังหวัด แต่ทำไมคราวนี้ถึงอยู่ติดบ้านได้ล่ะ”

กิตติศัพท์ของน้องชายสามีจอมเสเพลนั้นขึ้นชื่อลือชานัก เพราะนอกจากจะชอบควงสาวสวยเที่ยวราตรีแล้ว เขายังชอบไปเที่ยวต่าง-จังหวัดกับเพื่อนๆ พอรู้ว่าเขาอยู่ติดบ้าน ฟังดูชอบกลนัก หรือว่าจะดังแตก แต่ก็ไม่น่าจะเป็นไปได้ เพราะสามีของเธอเป็นที่พึ่งของน้องชายได้เสมอ

“สงสัยมันคงจะเบื่อ เพราะเที่ยวมาเยอะแล้ว” ขณะพูดสายตาของวินทร์เสมองไปนอกหน้าต่างกระจกในห้องพักพื้นสุดหรูของโรงพยาบาลเอกชนชื่อดัง

“พระอาทิตย์คงจะขึ้นทางทิศตะวันตกมั่งคะ น้องคุณถึงได้เบื่อเรื่องเที่ยววะ” หญิงสาวเอ่ยประชด อารมณ์เริ่มกรุ่นกับท่าที่ผิดปกติของสามี เขาต้องกำลังโกหกเรื่องบางอย่างกับเธอแน่ๆ แต่ตอนนี้เธอยังไม่พร้อมที่จะเค้นเอาความจริงจากเขา

“จริงๆ แล้วป๊นก็ไม่ใช่นคนชอบเที่ยวหรอก แต่เขาอยู่คนเดียวเวลาว่างก็ไม่รู้จะทำอะไรนอกจากออกไปเที่ยวนั่นละ”

“งั้นตอนนี้ป๊นไม่ได้อยู่คนเดียวหรือไงคะ” คำถามของพริ้มทำให้ใบหน้าของวินทร์เจือปนลง แต่เพียงแวบเดียวเขาก็ปรับสีหน้าให้เป็นปกติ

“ก็มีเพื่อนแวะมาหาเป็นปกตินั่นละ งั้นผมกลับก่อนนะครับ” ชายหนุ่มรีบตัดบทแล้วเข้าไปหอมแก้มหญิงสาว จากนั้นจึงรีบเดินออกไปจากห้องอย่างรวดเร็ว พอออกมาด้านนอกเขาก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่

ราวกับยกภูเขาออกจากอก

ความรู้สึกผิดที่ต้องเก็บใจความลับเอาไว้ช่างทรมานเหลือเกิน เขาฟังसानจนแทบนอนไม่หลับ จะพูดจาอะไรก็ต้องระวัง กลัวว่าจะเผลอแสดงพิรุณออกมา มันคงเป็นเวอร์กรรมที่เขาทำผิดต่อพริมและปรีดา ความขลาดกลัวทำให้เขาไม่กล้าบอกความจริงกับภรรยาและบิดา เพราะกลัวว่าจะไม่ได้รับการให้อภัย ถึงจะรู้ว่าความลับไม่มีในโลก แต่เขาขอเวลาอีกสักพักเพื่อเตรียมตัวเตรียมใจรับความผิดที่เกิดขึ้น

3

เมื่อผลึกประตู่ร่วงเข้ามาในบริเวณบ้าน ปันก็ต้องแปลกใจ ที่เห็นร่างบางกำลังเล่นบาสเกตบอลกับเด็กหนุ่มคนหนึ่งอย่างสนุกสนาน สีสาสุดดูกล่งห้วงของปริณามัธยมดา รวากับว่ามีทักษะในการเล่นเป็น อย่างดี

พอชายหนุ่มเดินเข้าไปในห้องโถงก็ชะงักฝีเท้าเมื่อเห็นหญิงสาว คนหนึ่งนั่งดูโทรทัศน์อยู่เพียงลำพัง พอเธอหันมาเห็นเขาก็ส่งยิ้มสดใส มาให้

“สวัสดีครับ” ปันเอ่ยทักทายพร้อมกับรอยยิ้ม

“สวัสดีค่ะ คุณปันใช่ใหมคะ”

“ใช่ครับ”

“ฉันชื่อแก้วค่ะ เป็นเพื่อนของปอย ฉันมาเยี่ยมน้องแวนกับเพื่อน อีกคนหนึ่งค่ะ ชื่อหนู่ย” กวิตาแนะนำตัวเองและเพื่อนสนิทที่กำลังเล่น บาสเกตบอลอยู่กับปริณามอย่างเสร็จสรรพ

“ครับ เชิญตามสบายนะคะครับ ผมต้องขอตัวก่อน”

พุดจบปันก็เดินหายเข้าไปในห้อง ในขณะที่กวิตามองประตูห้อง ของชายหนุ่มอย่างตกตะลึง ไม่คิดว่าผู้ชายห่วยๆ แถมยังลามกที่เพื่อน รักประณามให้ฟังจะหล่อและเทถึงขนาดนี้

“เป็นอะไรนะ” ปริณาเอ่ยถาม เมื่อเดินเข้ามาในบ้านแล้วเห็น กวิตานั่งเหม่อลวากับตกอยู่ในภวังค์

“แก จันเจอคุณปณแล้ว หล่อมาก” ท้ายประโยคกวิตาทอดเสียง ยาวพลางทำท่าจะละลายไปกับสายลม

“หล่อกว่าในรูปอีกหรือ” ดนัยถามอย่างสนใจ

“ใช่ หล่อ แมนมาก”

จู่ๆ ประตูห้องนอนของปณก็ถูกเปิดออก ชายหนุ่มที่เป็นหัวข้อในการสนทนาเดินออกมาจากห้อง กวิตากับดนัยถึงกับเบิกตากว้างเมื่อเห็น ปณสวมกางเกงบ็อกเซอร์เพียงตัวเดียว ท่อนบนเปลือยเปล่า ในขณะที่ ปณเดินเข้าไปในครัวแล้วหยิบขวดน้ำออกมาจากตู้เย็น โดยไม่ได้สนใจ สายตาของคนที่อยู่ในห้องโง่แมแต่่น้อย

“ทำอาหารเย็นเผื่อฉันด้วยนะ” ปณหันมาสั่งปริณาเสียงเรียบ พอเห็นกวิตากับดนัยกำลังจ้องมองเขา ชายหนุ่มก็ส่งยิ้มให้แล้วเดินกลับ เข้าไปในห้องนอน

“แก้ม หล่ออย่างที่แกว่าจริงๆ นั่นแหละ” ดนัยพูดพลางทำหน้า เคลิ้มฝัน

“นี่หุ่ย แกไม่ต้องทำตาแบบนั้นเลยนะ คุณปณไม่ได้เป็นเกย์ เหมือนแคะนะ” กวิตาสะกิดเพื่อนหนุ่ม

ปริณาส่ายหน้าเมื่อเห็นท่าทางของเพื่อนสนิททั้งสองคน “เชิญ พวกแกสองคนบ้าคนหลอกันตามสบาย ฉันจะไปทำอาหารแล้ว”

“จันฉันช่วย” กวิตารีบอาสา

“จันฉันจะคูน้องแวนให้แล้วกัน” พุดจบดนัยก็เดินเข้าไปในห้อง ของน้องแวน

สองสาวจึงพากันเข้าไปในครัว เมนูวันนี้มีแกงเขียวหวานไก่ ยำทะเล และผัดผักรวมมิตร ทั้งสองช่วยกันเอาผักและของสดมาวางไว้ บนโต๊ะกลางห้องครัว ในขณะที่กำลังหั่นผักหั่นเนื้อไก่ กวิตาก็เพื่อถึงแต่

ความหล่อของบัณฑิตปริณานีกรำคาญ

“พอเถอะแถม ฉันเบื่อที่จะฟังเรื่องผู้ชายคนนั้นแล้วนะ”

“โถ ก็คนมันปลื้มนี่นา นานๆ จะเห็นคนหล่อแบบนี่สักที ส่วนใหญ่จะมีแต่ดาราหนังร้อง หรือไม่กี่พวกนายแบบ ว่าแต่แกเถอะ อยู่ใกล้เขาแบบนี้ไม่รู้สึกอะไรเลยหรอ”

“รู้สึกเกลียดขึ้นหน้า นิสัยไม่ดี หยาบคาย ปากร้ายอีกด้วย” ปริณาตอบโดยไม่ต้องเสียเวลาคิดให้เปลืองสมอง

“แกเพิ่งเจอเขาแค่ไม่กี่วัน อย่าเพิ่งสรุปสิ”

“สองวันก็เกินพอแล้ว”

“ไม่แน่นะ เขาอาจมีอะไรดีๆ ซ่อนอยู่ก็ได้”

“คงซ่อนไว้ลึกมาก” หญิงสาวพูดแตกตันพลางทำท่ารังเกียจอย่างไม่ปิดบัง

“แหม เธอก็ว่าเขาอยู่ได้ ว่าแต่ซิกซ์แพ็คของเขาเป็นคลื่นเขียว ตันแขนก็แน่นเปรี้ยะ เห็นแล้วอยากจะจับสักทีสองที” กวิตาพูดพลางยกมือทาบอก ทำปากเหยอเหมือนจะจับอะไรสักอย่างจริงๆ

“นี่ยายแถม ถ้าแกไม่เลิกพูดพล่ามนะ ฉันจะออกไปข้างนอกเดี๋ยวนี้” ปริณาชักทนไม่ไหวกับอาการคลั่งไคล้ของแม่เพื่อนรัก

“ออกมาคุยกันข้างนอกเถอะแถม”

“ว้าย ตาเถร!” กวิตาอุทานอย่างตกใจ เมื่อเห็นร่างสูงของบัณฑิตโผล่เข้ามาในห้องครัวตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ แต่ดูจากสีหน้ายิ้มๆ ของเขา ชายหนุ่มน่าจะไต่ยืนประโยคเด็ดของเธอแน่ๆ

“น้าชายหน้าจริงๆ”

ปริณาเหลือบมองชายหนุ่มอย่างขุ่นเคือง ก่อนจะหันไปหันเนื้อไก่อย่างต้งอกต้งใจ

“จั้นปอยทำคนเดียวก็แล้วกันนะ” กวิตากระซิบบอกเพื่อนสาว จากนั้นจึงเดินอมยิ้มออกไปที่ห้องโถง ในขณะที่บัณฑิตยืนมองปริณาอย่าง

นิกขาที่เห็นใบหน้าของเธอปั้งตึงขึ้นมาทันควัน

“เพื่อนของเธอน่ารักดีเนอะ”

เท่านั้นละปริณาก็วางมีดในมือลงและหันมาจ้องหน้าเขาอย่างเอาเรื่อง

“บอกไว้เสียก่อนนะ อย่าได้คิดลามกกับเพื่อนฉัน!”

“ของแบบนี้ก็ต้องแล้วแต่เพื่อนของเธอสิ ส่วนฉันยังงี้ก็ได้ เพราะตั้งแต่เกิดมา ฉันไม่เคยเสียแรงปลุกปล้ำใครหรอก สมยอมทั้งนั้นละ”

ท่าทางโอ้อวดและมั่นใจในตัวเองของชายหนุ่มทำให้ปริณาแทบจะสำรอกอาหารออกมา

“นึกว่าตัวเองวิเศษตายละ!”

“เปล่า ฉันเพียงแค่ว่าจะบอกเธอว่า ฉันไม่เคยล่อลวงหรือขึ้นใจใคร ผู้หญิงที่เข้ามาอยู่กับฉันต่างเต็มใจกันทั้งนั้น”

“เพราะคุณใช้น้ำตาเป็นอาวุธนะสิ”

“นั่นไม่ใช่ความผิดของฉันซะหน่อย”

“ออกไปเลยนะ ฉันไม่อยากพูดกับคุณแล้ว”

“โอเค ทำอาหารให้อร่อยก็แล้วกันนะ แม่เด็กน้อย”

พูดจบชายหนุ่มก็เดินออกไป ปล่อยให้ปริณาลงมือทำอาหารอย่างไม่ค่อยมีสมาธิเท่าไรนัก เพราะแม้แต่พระวิภะพนวว่าเพื่อนสาวกับผู้ชายที่หลงตัวเองอย่างปัดจะทำอะไรกันอยู่ หลายครั้งที่เธอแอบมองเข้าไปในห้องโถงและเห็นคนทั้งสองพูดคุยนานเสียงหัวเราะกัน ท่าทางเพื่อนรักของเธอจะมีความสุขมาก หน้าบานเป็นจานเชิงเลยทีเดียว ส่วนปัดก็ยังมึนงงไม่ต่างกัน

“อาหารเสร็จหรือยังนะ ทำเป็นลับๆ ล่อๆ อยู่ได้ ฉันหิวแล้วนะ” ปัดตะโกนถามเมื่อเห็นปริณาผลุดโผล่หลายครั้ง ทำท่าระแวงระวังจนดูน่าขัน เธอคงคิดว่าเขาจะแอบเพื่อนรักกระมัง แม้ว่ากวิตาจะหน้าตาน่ารัก แต่ยังดูเด็กและไร้เดียงสา ปัดไม่ชอบผู้หญิงที่มีบุคลิกแบบนี้ พูด

ตรงๆ ก็คือ เขาชอบหญิงสาวจัดจ้านมากกว่าเด็กสาวใสซื่อ เพราะประเภทหลังมักจะอ่อนไหวกับความสัมพันธ์ทางกาย ซึ่งอาจนำความยุ่งยากมาให้เขาได้

คำพูดของชายหนุ่มทำให้ปริณารีบกลับเข้าไปในห้องครัวและเร่งมือทำอาหารอย่างตั้งใจ พอเสร็จเรียบร้อยแล้วก็ได้เวลาที่น้องแวนตี้นพอดิ เธอจึงบอกให้กวิตากับदनัยช่วยกันตั้งโต๊ะ ส่วนเธอจัดการป้อนนมหลานชายที่พอตื่นขึ้นมาก็ร้องหิวทันที

“ไปทานข้าวเถอะปอย ฉันจะดูน้องแวนให้” ดนัยบอกกับปริณาเมื่อเดินเข้ามาในห้อง

“นายนั้นจะไปทานเถอะ ฉันยังไม่หิวหรอก” ที่จริงเธอกำลังเหม็นขึ้นหน้าใครบางคนมากกว่า

“งั้นฉันขอไปนั่งทานข้าวกับคนหล่อก่อนนะ” ดนัยพูดอย่างทะล้น จากนั้นก็รีบเดินออกไปจากห้องราวกับกลัวว่าปริณาจะเปลี่ยนใจ

หลังจากน้องแวนตี้นมจนหมดขวด ปริณาก็อุ้มหลานชายมานอนบนเตียง เจ้าตัวเล็กยี้มกับลมฟ้าอากาศอย่างอารมณ์ดี ไม่นานก็นอนหลับตาพริ้ม โชคดีที่เด็กน้อยแข็งแรงและเลี้ยงง่าย นั่นทำให้คนที่ไม่เคยมีลูกอย่างเธอเลี้ยงเด็กเล็กๆ ได้ไม่ลำบากนัก

“ไปทานข้าวเถอะปอย สามทุ่มแล้วนะ”

กวิตาโผล่เข้ามาในห้องของหญิงสาวด้วยใบหน้ายี้มแยม ปริณาจึงอุ้มหลานชายที่กำลังนอนหลับวางลงเปล จากนั้นจึงเดินไปที่โต๊ะอาหารอดไม่ได้ที่จะปรายตามองไปยังมุมนั่งเล่น ดนัยกับปิ่นกำลังนั่งกินผลไม้พร้อมกับดูทีวีไปด้วย พอกวิตาเดินเข้าไปสมทบ ต่างก็พูดคุยกันอย่างสนุกสนาน เสียงหัวเราะที่ดังขึ้นเป็นระยะทำให้หญิงสาวนึกหวั่นไส้ขึ้นมา เพราะดูเหมือนว่าเจ้าของบ้านจะมนุษย์สัมพันธ์ดีผิดปกติ และยังได้ยินแว่วๆ ว่าชายหนุ่มพูดถึงการทำงานกับโปรดักชันเฮาส์ให้दनัยกับกวิตาฟัง

ซึ่งทั้งสองคนสนอกสนใจอย่างมาก จนกระทั่งปริณากินข้าวอิม เพื่อนรัก
ทั้งสองจึงขอตัวกลับ

“วันหลังแวะมาคุยกันอีกนะครับ”

หลังจากเอ่ยลาภาวิตากับदनัย ปณก็เดินเข้าไปในห้องน้องแวน
ส่วนปริณาเดินไปส่งเพื่อนรักที่รถ

“เบิกบานกันใหญ่เชียวนะ” ปริณาแหวะเพื่อนรักทั้งสองคน

“คุณปณน่ารักออก ว่าใหม่หนุ่ย” กวิตาพูดด้วยดวงตาเป็นประกาย

“หล่อมากด้วยละแก” ดนัยพูดพลางทำท่าชวนฝัน

“สงสัยต้องมาเยี่ยมน้องแวนบ่อยๆ แล้วละ” กวิตาเอ่ยเสียงหวาน
รอยยิ้มยังไม่จางหายไปจากใบหน้า

“ก็ดี...มาทุกวันเลยนะ” ปริณาพูดประชิดเพื่อนรัก

“แกทำท่าเหมือนเด็กซื้อจachaที่ฉันทกับหนุ่ยปลื้มคุณปณ” กวิตา
ไวยวายเป็นมา

“บ้านะสิ ฉันทจะจachaเขาทำไม”

“ไปกันเถอะหนุ่ย ชี้เกียจคุยกับคนปากแข็งแล้ว” พูดจบกวิตา
ก็ดึงแขนदनัยขึ้นรถ เพราะไม่เอยากฟังปริณานิทาเจ้าของบ้านสุดหล่อ
อีก เพราะจากการที่ได้พูดคุยกัน ชายหนุ่มก็น่ารักดี ไม่เห็นเหมือนอย่าง
ที่ปริณาบอกเอาไว้เลย

ปณเดินเข้ามาในห้องครวณะที่ปริณากำลังล้างจานและ
พูดด้วยน้ำเสียงร่าเริง “เพื่อนของเธอน่ารักดีนะ”

“คนไหนละ” หญิงสาวเอ่ยถามโดยไม่ได้ละสายตาจากจาน
ใบใหญ่ในมือ

“แก้มึง”

“นี้กว่าหนุ่ย”

“อ้อ...หนุ่ยก็น่ารักดี คุยเก่งด้วย”

“จะทำให้สองคนนั้นปลื้มไปถึงไหนเหรอกุณ” หญิงสาวหันมามองค้อนเขา

“ก็ฉันนะน่าปลื้มน้อยชะเมื่อไหร่ล่ะ” เขาพูดพลางยกมือกอดอก ทำให้ปริณาริมหันได้ขึ้นมา

“หลงตัวเองซะมิด”

“เปล่า มีแต่คนอื่นมาหลง เอ...ว่าแต่แก้มมีแฟนหรือยัง”

“อย่ามายุ่งกับเพื่อนฉันนะ!” ปริณาวาดใส่เขา

“หวังเพื่อนซะด้วย หรือว่าหึง...”

“หมายความว่าไง” ปริณาทำสีหน้าจ้องงกับคำพูดของอีกฝ่าย

“เธอเป็นทอมหรือเปล่า”

ที่ปณธามหญิงสาวแบบนี้ก็เพราะว่านอกจากปริณาจะชอบผมสั้นแล้ว ท่าทางและการแต่งตัวก็เข้าข่ายว่าน่าจะเป็นทอมบอย เธอชอบใส่เสื้อยืดตัวหลวมกับกางเกงยีนขาสั้น ใบหน้าปราศจากเครื่องสำอาง และการพูดจาก็แข็งกระด้างกว่าผู้หญิงคนอื่นๆ ที่เขาเคยเจอ

“บ้า!”

“บ้านี่หมายความว่าป็นไซ้ไหม”

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกับคุณ!”

“ถามแค่นี้ทำไมต้องโมโหด้วยล่ะ ท่าทางมีพิรุณะเนี่ย”

“ถ้าโลกนี้มีผู้ชายอย่างคุณเยอะๆ ฉันก็อยากจะเป็นทอมให้รู้แล้วรู้รอดเหมือนกัน”

ปริณารู้ตัวดีว่าเธอเป็นแค่ผู้หญิงที่มีบุคลิกห้าวหาญ แต่นั่นก็เป็นเพียงเพราะที่เธอสร้างขึ้นเพื่อเพิ่มความอึกเขิมให้แก่ตัวเองในการดำเนินชีวิต เพราะนอกจากจะไม่มีผู้ให้กำเนิดอยู่เคียงข้าง ที่ผ่านมเธอยังต้องดูแลพี่สาวคนเดียวที่แสนบอบบาง

“ผู้ชายอย่างฉันเป็นยังไง!”

“ก็เป็นอย่างที่เห็นนี่ไง” ปริณาแบ่ปากใส่เขา

“ท่าทางเธอจะโมโหฉันตลอดเวลาเลยนะ เป็นเพราะว่าฉันเล่นเลิฟซีนสดๆ ให้เธอดูยั้งจนเธอ”

คำพูดของปิ่นทำให้ภาพความสัมพันธ์อันร่ำร้อนของเขากับหญิงสาวคนนั้นแจ่มชัดขึ้นในสมอง ส่งผลให้ใบหน้าของหญิงสาวแดงก่ำทันที

“ฉันไม่อยากคุยกับคุณให้เสียเวลาหรอก” พุดจบปริณาก็ทำท่าจะเดินออกไปจากห้องครัว แต่ชายหนุ่มเข้ามาขวางทางเอาไว้

“หน้าของเธอแดงก่ำเลย คิดถึงภาพนั้นอยู่ใช่ไหม” เขาพุดพลางยิ้มอย่างล้อเลียน

“หยุดพุดเสียที!”

“ว้าว ถ้ามแค่นี้ทำไมต้องโมโหล่ะ เธอนี่ก็แปลกนะ ฉันต่างหากที่ควรโมโห อยู่ดีๆ ก็ต้องโชว์ภาพส่วนตัวให้เธอเห็น”

ปริณานิ่งงันเพราะไม่รู้ว่าจะได้ตอบชายหนุ่มยังไงดี ไซ้...เธอคิดเองที่ทะเล่อทะล่าเข้าไปในห้องของเขา แต่ถ้าเขากับหญิงสาวคนนั้นไม่ทำให้เธอเข้าใจผิดว่าเกิดอารมณ์รุนแรงขึ้นละก็ ไม่มีวันที่เธอจะเผลอหน้าเข้าไปเห็นภาพอุจาดตาแบบนั้นหรอก

“ฉันไม่ได้อยากเห็นซะหน่อย นี่ก็กำลังคิดว่าจะไปรดน้ำมนต์อยู่เหมือนกัน”

คำพูดของปริณาทำให้ชายหนุ่มระเบิดเสียงหัวเราะดังลั่น

“คุยอะไรกันอยู่นะ หัวเราะเสียงดังเชียว”

วินทร์เผลอหน้าเข้ามาพร้อมกับส่งยิ้มให้ ปริณารีบยกมือให้ชายหนุ่มแล้วขอตัวทันที เพราะไม่อยากมองหน้าผู้ชายลามก โดยเฉพาะดวงตาคมเข้มที่ยังฉายแววבחัน

“ก็คุยกันตามประสาคนอยู่บ้านเดียวกันนั่นแหละ แล้วนี่มาซะดึกเชียว”

“พอดีจะไปเยี่ยมแม่พริ้มที่โรงพยาบาลก่อนจะมาที่นี่ นี่ก็กะว่าจะ

ค้ำที่นี้ด้วย”

“แม่ยายพี่เป็นอะไรหรือ”

“เป็นไข้หวัดใหญ่ พรึมเลยต้องนอนผ้า”

“พี่ก็เลยแอบมาค้ำที่นี้”

“ไม่ได้แอบซะหน่อย พี่บอกพรึมว่าจะมาค้ำที่บ้านของเรา”

วินทร์แก้คำพูดของน้องชาย

“พี่พรึมไม่รู้ว่พี่มาหาลูกนะสิ”

“ก็แหงอยู่แล้ว ถ้ารู้ก็บ้านแตกนะสิ”

พรึมเป็นหญิงสาวที่ผู้ชายทุกคนใฝ่ฝัน ทั้งสวย ฐานะร่ำรวยและมีชื่อเสียงในสังคม แต่ชื่อเสียงของเธอก็คือเอาแต่ใจตัวเอง เจ้าระเบียบที่สำคัญคือขี้อิงมาก ทำให้วินทร์ไม่เคยมีเลขาฯ สาวสวยเหมือนกับคนอื่น ๆ ถ้าเธอรู้ว่าเขานอกใจละก็ ไม่มีทางรับได้อย่างแน่นอน

“พรุ่งนี้พี่ว่างหรือยัง ผมอยากจะไปดูรถแล้วนะ” ปั่นรีบทวงของติดสินบนจากพี่ชาย

“ว่าแต่แกเถอะ ช่วยปอยดูแลหลานบ้างหรือเปล่า” วินทร์เสถามไปอีกเรื่อง

“ยายนั้นไม่ยอมให้ผมอุ้มหลานเลย”

“ว่างๆ ก็ให้ปอยสอนวิธีอุ้ม ชงนม อาบน้ำ ให้ด้วยสิ เผื่อปอยติดธุระ แกจะได้ดูแลหลานได้ อีกอย่าง...พอมีลูกของตัวเอง แกจะได้ดูแลเป็น”

“ผมไม่คิดจะมีลูกหรอก” ปั่นเอ่ยเสียงห้วน จากนั้นจึงเดินไปนั่งที่โซฟา

วินทร์เดินตามไปนั่งข้างน้องชายพลางมองใบหน้าเคร่งเครียดของอีกฝ่ายอย่างเข้าใจ เขาไม่น่าพูดเรื่องที่น้องชายต่อต้านมาตลอดเลย เพราะเหมือนเป็นการทำให้ตะกอนในใจของเขาพุ่งขึ้นมา

หลังจากที่พ่อแม่แยกทางกัน แม่ไม่เคยพาปั่นไปหาพ่อเลยสักครั้ง

ในขณะที่พ่อก็ไม่เคยพาเขาไปหาแม่เช่นกัน แต่โชคดีที่แม่มักจะไปหาเขาที่โรงเรียน ต่างจากพ่อที่เพียงแต่ส่งเงินให้น้องชายอย่างสม่ำเสมอ ราวกับต้องการทดแทนในสิ่งที่พ่อของเขาให้น้องชายไม่ได้ แต่หาว่าไม่รู้ว่ ในความรู้สึกของปณ เงินเป็นเพียงเครื่องมือที่ทำให้พ่อรู้สึกว่าจะต้องรับผิดชอบต่อลูกเท่านั้น

ครอบครัวที่พ่อแม่หย่าร้างกัน บวกกับเคยเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสกับรักแรกมาก่อน ปณจึงไม่เคยเชื่อมั่นในเรื่องความรัก เขาไม่กล้าฝันที่จะสร้างครอบครัวเหมือนคนอื่น ความรักและความเข้าใจเป็นเรื่องเพื่อฝันเกินไปในความคิดของเขา

“ถ้าเจอคนที่แกร่งจนอยากจะอยู่กับเขาไปจนวันตาย แกอาจเปลี่ยนความคิดก็ได้” วินทร์เอ่ยราวกับจะปลอบโยนน้องชาย

“ถ้าวันหนึ่งผมเจอคนที่ผมรัก ผมจะหนีเขาไปให้ไกล เพราะผมไม่อยากทำร้ายเขา พี่ก็รู้ว่าคนอย่างผมไม่สามารถดูแลใครได้หรอก” นั่นคือสิ่งที่ปณคิดตลอดมา

“แต่ความรักอาจทำให้เปลี่ยนแปลงตัวเองได้”

“นั่นสำหรับคนอื่น แต่สำหรับผมไม่มีวันนั้นหรอก ผมรู้ตัวเองดี”

“เออเถอะ ถ้าอยู่คนเดียวไปจนวันตายได้ก็อยู่ไป สำหรับฉัน...ขอมีใครสักคนอยู่ข้างๆ ตอนนี้นี้ฉันรู้สึกมีความสุขมากที่ชีวิตฉันมีน้องแวนเพิ่มขึ้นมาอีกคน” พุดจบวินทร์ก็เดินไปเคาะประตูห้องของลูกชาย โดยปริณาเป็นคนเปิดประตูให้เขา

วินทร์มองร่างเล็กที่นอนหลับตาพริ้มอยู่ในเปลด้วยความรัก “น้องแวนจะตื่นอีกทีเมื่อไหร่”

“ประมาณตีสองค่ะ” ปริณาตอบพลางยกมือยี้ผมเปียขึ้นของตัวเอง เธอเพิ่งอาบน้ำเสร็จและอยู่ในชุดนอนเสื้อกับกางเกงขาวัวเข้าชุดกัน

“เออ ปอย เป็นยังไงบ้างละ อยู่กับนายปณอี๊ดอึดบ้างไหม มีอะไร

ก็บอกพี่ได้นะ ไม่ต้องเกรงใจ”

“ไม่อึดอัดหรอกค่ะ แต่...”

“มีอะไรหรือ”

“น้องชายพีวินทร์คงยังไม่หายโกรธปอยเรื่องวันนั้น ถึงได้ชอบพูดจากวนประสาทตลอดเวลา ถึงจะรำคาญแต่ก็พอทนได้ค่ะ” ถ้าทนไม่ได้ เธอก็ไม่รู้ว่าจะไปอยู่ที่ไหน...

“พี่เข้าใจนะ ปณเป็นคนชอบกวนประสาท พี่รู้สึกของน้องชายดีภายนอกปณอาจจะดูห้าวและก้าวร้าวไปบ้าง แต่ที่จริงเขาเป็นคนอ่อนไหวและเป็นคนดีมากคนหนึ่งเลยนะ”

“ค่ะ” หญิงสาวขานรับเบาๆ แทบคิดไม่ออกว่าผู้ชายอย่างปณอ่อนไหวยังไง ภาพลักษณ์ของเขาดูเสเพล ดิบเถื่อน หยาบกระด้าง กร้านโลก็ย...

“ฉันปอยนอนเถอะนะ นี่ก็ตึกมากแล้ว” วินทร์ยิ้มอย่างอ่อนโยนให้หญิงสาว ก่อนจะลูบผมหยักศกของลูกชายแล้วเดินออกไปจากห้องปริณาทรีไฟในห้องให้สลัวลง พอทั้งกายลงบนเตียง ความเหนื่อยล้าจากการดูแลหลานและทำงานบ้านมาทั้งวันทำให้หญิงสาวหลับไปอย่างง่ายดาย

ปริณามองภาพของวินทร์ที่อุ้มลูกชายเดินเล่นไปรอบๆ

บริเวณบ้านด้วยรอยยิ้ม เวลาที่เธอมั่นใจแล้วว่า การที่ติดต่อกับวินทร์เพื่อให้เขารู้เรื่องหลานชายนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องที่สุดแล้ว ถึงแม้ว่าวินทร์จะยังไม่สามารถบอกเรื่องนี้กับคนในครอบครัวได้ ยกเว้นน้องชายจอมกวนประสาทของเขา แต่การที่น้องแวนได้มีโอกาสใกล้ชิดกับพ่อก็นับว่าเป็นเรื่องที่ดี

“แอบยิ้มคนเดียวก็เป็นด้วย” น้ำเสียงยียวนดังขึ้นจากทางด้านข้างทำให้ปริณาหันกลับไปมองด้วยสายตาขุ่นเคือง หญิงสาวไม่ได้พูด

ได้ตอบเขา แต่กลับเดินไปที่สนามบาสเกตบอลแล้วหยิบลูกบาสที่วางอยู่บนพื้นซุตลงห่วง พอจะซุตลูกที่สอง ชายหนุ่มก็กระโจนเข้ามาคว้าลูกบาสจากมือไปหน้าตาเฉย ก่อนจะเดาะลูกบาสพลงโยกตัวซ้ายขวายั่วหญิงสาว แถมยังส่งยิ้มกวนๆ ให้อีกด้วย

“แน่จริงก็เข้ามาแย่งสิ”

ปริณายินนิ่งอย่างลึกลับ แต่พอปัดเดาะลูกบาสวนรอบตัวเธอ หญิงสาวก็อดไม่ได้ที่จะเข้าไปแย่งลูกบาสจากมือเขา พอเดาะลูกบาสหนีเพื่อจะซุตลงห่วง ชายหนุ่มก็กระโดดคว้าลูกบาสกลางอากาศและเป็นฝ่ายยัดลูกลงห่วงเสียเอง

ปริณายินยิ้มริมฝีปากแน่น จากนั้นคนทั้งสองก็ผลัดกันแย่งผลัดกันซุตลูกบาสอยู่ครู่ใหญ่ จังหวะหนึ่งปริณายินวิ่งเข้าไปจะแย่งลูกบาสจากชายหนุ่มที่กำลังเดาะลูกไปมา หญิงสาวก็สะดุดขาตัวเองทำให้ถลาเข้าไปกระแทกกับร่างหนาจนล้มลงกับพื้น โดยที่เธอทับเขาลงไปทั้งตัว ใบหน้ากระแทกกับแผ่นอกกว้างเต็มแรง

“โอ๊ย” ชายหนุ่มครางออกมาด้วยความเจ็บ เพราะแผ่นหลังกับหน้าอกถูกกระแทกอย่างแรง

“ขอโทษค่ะ” ปริณารีบลุกขึ้นทันที

“เธอทำฉันเจ็บอีกแล้วนะ” ปันพูดเสียงลoderไฟฟั่น ก่อนจะลุกขึ้นด้วยท่าทางหงุดหงิด

“ขอโทษจริงๆ ค่ะ”

พูดจบปริณายินหันตัวเดินจากไปอย่างรวดเร็ว แต่ถึงอย่างนั้น ชายหนุ่มยังทันได้เห็นใบหน้าเนียนใสของเธอเป็นสีเข้มจัด เขาเผลอยิ้มออกมาอย่างไม่รู้ตัว เมื่อนึกถึงตอนที่ร่างบางทาบตัวยุบบนกายเขา ปริณายินดูตกใจไม่น้อย เขาเองก็ไม่ต่างกัน ความใกล้ชิดที่ไม่คาดฝันแม้จะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว แต่ปันยังรู้สึกได้ถึงกลิ่นกายที่เขาไม่คุ้นเคยเอาเสียเลย จมูกของเขาชินกับกลิ่นน้ำหอมของหญิงสาว ทว่าเมื่อครู่เขาได้กลิ่น

แป้งเด็กและกลิ่นแชมพูอ่อนๆ

พอเข้ามาในห้อง ปริณาก็ตรงดิ่งเข้าไปในห้องน้ำแล้วรีบอาบน้ำแต่งตัวใหม่ทันที เหมือนต้องการจะลบบางอย่างออกจากเนื้อตัวที่บังเอิญไปสัมผัสกับชายหนุ่ม นี่เป็นครั้งแรกในวัยสาวที่ได้ใกล้ชิดกับผู้ชายมากขนาดนี้ ตั้งแต่เกิดเหตุการณ์ที่ลุงเขยพยายามข่มขืนพี่สาวของเธอ ปริณาก็ดูแลตัวเองอย่างดี หญิงสาวระมัดระวังไม่ให้สนิทสนมกับเพื่อนชายมากเกินไปจนขอบเขต ยกเว้นคนยี้ เพราะชายหนุ่มเป็นเกย์ ทำให้เธอรู้สึกว่าเขาคือเพื่อนสาวอีกคน ไม่ต่างกับกวิตา แต่วันนี้ทั้งเนื้อทั้งตัวกลับสัมผัสแนบชิดกับผู้ชายที่เธอแสนจะรังเกียจ

โชคร้ายจริงๆ ไม่น่าเกิดอุบัติเหตุชนชายหน้าแบบนี้เลย!

ปริณายกมือปิดเนื้อตัวราวกับว่าจะสามารถลบเหตุการณ์ชวนสยงออกไปได้ แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ เธอยังรู้สึกได้ถึงกลิ่นกายของชายหนุ่มที่ติดอยู่ตรงปลายจมูก

“เดี๋ยวพี่กับปณจะออกไปข้างนอก ตอนค่ำๆ พี่จะมาอีกทีนะ”

วินทร์พูดพลางอุ้มน้องแว่นวางลงในเปล

“ค่ะ” ปริณารับคำเบาๆ จากนั้นจึงไปขงนมให้หลานชาย

“จะไปกันหรือยังครับ” เจ้าของเสียงเดินเข้ามาในห้องในชุดเสื้อเซตสีฟ้ากับกางเกงยีนส์เข้ม ผมหยักศกยังเปียกชื้น

“ไปสิ”

พูดจบวินทร์ก็เดินนำออกไปจากห้อง ส่วนปณหันไปมองปริณา พูลงอ้อมยิ้มเมื่อเห็นเธอทำสีหน้าแปลกๆ ถ้าตาไม่ฝ้า เขามั่นใจว่าเห็นแก้มใสเป็นสีชมพูระเรื่อ

“เด็กหนอเด็ก”

คำพูดเปรยๆ ของชายหนุ่มทำให้ปริณาดัดส่ายตามองเขาทันที ในขณะที่ชายหนุ่มยังอ้อมอ้อมอยู่อย่างนั้น ทำเอาหญิงสาวอยากจะหยิบ

อะไรบางอย่างเขี่ยงใส่ใบหน้าคมเข็ม เพราะรอยยิ้มของเขาไม่ได้เย้ายวน แต่ยิ้มราวกับรู้เท่าทันความรู้สึกของเธอในตอนนั้น

“จะไปกับฉันหรือยัง” เสียงของพี่ชายที่ตะโกนเรียกอยู่ด้านนอก ทำให้ปณรีบเดินตามออกไปทันที

“ไอ้บ้าเอ๊ย” ปณาสบถออกมาเบาๆ เธอไม่เคยชินกับความรู้สึกที่เกิดขึ้นในตอนนี้อะเสียเลย ทั้งอับอายทั้งหวาดหวั่นชอบกล โดยเฉพาะเมื่อนึกถึงว่าร่างของเธอแนบชิดกับเขาจนหน้าอกบดเบียดกับอกกว้าง

“น่าขายหน้าจริงๆ” ปณาก็พึมพำกับตัวเอง รู้สึกเศร้าใจอย่างบอกไม่ถูก ถ้าผู้ชายคนนั้นไม่ใช่ปณ เธออาจจะไม่รู้สึกละแบบนี้นักก็ได้

ทำไมถึงต้องเป็นผู้ชายลามกแถมนิสัยเสียอย่างเขาด้วย!

พอหลานชายนอนหลับ ปณาก็ทำงานบ้านจนเสร็จ จากนั้นจึงนั่งวาดภาพประกอบปกนิยายที่เธอเพิ่งจะได้ฤกษ์ลงมือวาดในวันนี้ ซึ่งเป็นภาพสีน้ำที่เธอถนัด ปณาศึกษาวิชาประวัติศาสตร์จากมหาวิทยาลัยเปิดแห่งหนึ่ง แต่เธอชอบวาดรูปมาตั้งแต่เด็ก แม้จะไม่ได้มีโอกาสว่าเรียนมาทางนี้โดยตรง แต่ฝีมือวาดภาพก็เข้าขั้นดีทีเดียว

ปณาร่างภาพด้วยดินสอกันน้ำอย่างมีสมาธิ จนกระทั่งสิบโมงเช้าก็ได้เวลาเตรียมกล้วยน้ำว้าบดให้หลานชาย หญิงสาววาดภาพสลับกับการดูแลหลานชายจนกระทั่งถึงเย็น วินทร์ก็กลับมาที่บ้านเพียงคนเดียว พร้อมด้วยผักผลไม้และอาหารสดหลายอย่าง

“นายปณเห่หรือใหม่ คงจะกลับตีกันนะ” วินทร์เปรยขึ้นต้งๆ ที่ปณานั่งไม่ได้ตามลัคน้า

“พี่วินทร์ช่วยดูน้องแวนหน่อยนะคะ อีกสิบนาทีก็คงจะตื่นแล้วเดี๋ยวปอຍจะไปทำกับข้าวก่อน”

“ตามสบายเถอะ เดี๋ยวพี่จะชงนมรอน้องแวนเอง”

จากนั้นปณาก็เดินเข้าไปในห้องครัว หญิงสาวทำอาหารเย็น

สองอย่างสำหรับตัวเองและวินทร์ พอจะตั้งโต๊ะ เสียงกริ่งประตูรั้วก็ดังขึ้น เธอได้แต่คิดในใจว่าคนที่เห่รถใหม่คงลืมกุญแจบ้าน แต่พอเดินไปถึง ประตูก็ต้องแปลกใจที่เห็นสาวสวยคนหนึ่งยืนอยู่ ส่วนรถถูกจอดเอาไว้ข้างกำแพง

“คุณปัดไม่อยู่ค่ะ” ปริณาทุดเสียงเรียบ เพราะคิดว่าหญิงสาวคงเป็นหนึ่งในบรรดาสาวๆ ของเจ้าของบ้าน

“อันมาหาคุณวินทร์!” น้ำเสียงที่ตอบกลับมาแข็งกระด้าง ใบหน้าสวยที่เห็นภายใต้แสงสลัวจากไฟตรงรั้วเผยให้เห็นว่าเธอกำลังโกรธจัด ทำให้ปริณาเริ่มปะติดปะต่อเรื่องบางอย่างได้

“เปิดประตูเดี๋ยวนี้ละ อย่าบอกนะว่าวินทร์ไม่อยู่ ในเมื่อรถของเขาจอดอยู่ในบ้าน!”

“ไครมานะปอย” วินทร์ตะโกนถามพร้อมกับอุ้มน้องแวนออกมาด้วย พอเห็นหญิงสาวที่ยืนอยู่กับปริณา ร่างของเขาก็แข็งทื่อทันที

ภาพที่เห็นทำให้ปริณารู้ทันทีว่าเธอควรจะเปิดประตูให้หญิงสาวเข้ามา จากนั้นก็เข้าไปรับน้องแวนมาอุ้มไว้ พอจะเดินกลับเข้าไปในบ้าน เสียงแหลมก็ดังขึ้น

“เธอเป็นใคร แล้วเด็กคนนี้เป็นใคร!”

“ถามพี่วินทร์เองเถอะค่ะ”

ถึงไม่มีใครบอก ปริณาก็เดาได้ว่าผู้หญิงคนนี้เป็นภรรยาตามกฎหมายของวินทร์อย่างแน่นอน ท่าทางจะเป็นคุณหนูไฮโซอารมณ์ร้าย เพราะแค่เห็นเธอกับน้องแวนก็เหมือนจะเข้าใจว่าเธอเป็นเมียน้อยของสามี ถ้าปรีสาคือคนที่ยืนอยู่ตรงนี้คงตกใจกลัวจนตัวสั่น แต่สำหรับเธอแล้ว รู้สึกโล่งใจที่เรื่องของหลานชายจะได้รับการเปิดเผยเสียที

“พี่วินทร์นั้นเหร่อ” พรหมทวนคำพูดของอีกฝ่าย ใบหน้าสวยไม่ได้ลดความเกรี้ยวกราดแม้แต่หน่อย ดวงตาวับวามองปริณาสลับกับเด็กน้อยในอ้อมแขน นึกสงสัยว่าทำไมพนักนี้สามีจึงมาหาน้องชายบ่อยนัก

แม้เขาจะเคยบอกว่าป็นเพิ่งออกจากงาน และพ่อของเขาก็ต้องการให้น้องชายไปทำงานด้วย จึงมีหน้าที่ต้องมาเกลี้ยกล่อมป็นตามที่เขาสั่ง แต่ความสงสัยก็มีมากกว่า วันนี้เธอจึงแอบตามมาดูให้เห็นกับตาว่าสามีของเธอมาหาป็นจริง ๆ หรือไม่ และไม่คิดว่าจะมาเจอผู้หญิงกับเด็กเล็กเข้า และนั่นจะทำให้เธอคิดยังไงได้ นอกจากว่าสามีของเธอชุกชอนลูกกับเมียน้อยไว้ในบ้านของน้องชาย

“ฟังผมก่อนนะ” หลังจากตั้งสติได้ วินทร์ก็ปราดมาจับแขนภรรยาเอาไว้

“วินทร์ทำแบบนี้กับพริมได้ยังไง!” หญิงสาวฟาดฝ่ามือใส่ใบหน้าชายหนุ่มเต็มแรง

“พริม ไม่ใช่อย่างที่พริมคิดนะ เด็กคนนี้เป็นลูกของป็น”

คำพูดของวินทร์ไม่เพียงแต่ทำให้พริมตกตะลึง มือที่เงื้อขึ้นจะตบหน้าสามีอีกครั้งชะงักค้างกลางอากาศ ปริณาก็ตกใจจนแทบทำให้หลานชายหลุดจากอ้อมแขน เธอเดินไปทรุดนั่งบนโซฟาอย่างคนหมดแรง ดวงตากลมโตมองวินทร์อย่างงุนงง พอสบกับสายตาวังวนของอีกฝ่าย เธอก็พอจะเข้าใจเจตนาของเขา ทว่ามันไม่ยุติธรรมกับน้องแวนเลย ทำไมเขาต้องผลักไล่ให้หลานชายของเธอเป็นลูกของผู้ชายพรรคนั้นด้วย

“ลูกของป็นนั่นแหละค่ะ” พริมอุทานพลางยกมือทาบอก ก่อนจะหันไปจ้องมองเด็กน้อยในอ้อมแขนของปริณา จึงเห็นว่าร่างเล็กเหมือนป็นราวกับเป็นพิมพ์เดียวกัน แม้ป็นกับวินทร์จะหน้าตาคล้ายกันมาก แต่ผมหยักศกถอดแบบมาจากป็นไม่มีผิด บวกกับพฤติกรรมโลดโผนในเรื่องผู้หญิง ทำให้เธอเชื่อคำพูดของสามีอย่างสนิทใจ

“ครับ ลูกของป็น” วินทร์พูดย้ำอย่างหนักแน่น

“จ้ะเธอก็เป็นเมียของป็นสินะ เอ ป็นหันมาชอบเด็กตั้งแต่เมื่อไหร่” ทำยประโยคเอื่อยขึ้นอย่างแปลกใจ เพราะที่ผ่านมาป็นชอบดวงสาวสวยเซ็กซี่ แต่ผู้หญิงคนนี้ต่างจากแบบที่เธอเคยเห็น

พอปริณาสปากจะเถียงว่าเธอไม่ใช่เมียของไอ้หมอนั้น วินทร์ ก็รีบดึงแขนพริมเข้าไปในห้องของน้องชายเสียก่อน

หลังจากคนทั้งคู่หายเข้าไปในห้องครัวใหญ่ พวกเขาก็เดินกลับออกมา พริมเข้ามาอุ้มน้องแว่นพลงหยอกล้อเด็กชายด้วยน้ำเสียงร่าเริงสดใส ต่างจากเมื่อครั้งอย่างสิ้นเชิง ส่วนวินทร์มองเธอด้วยสายตาวิงวอนแบบเดิม ปริณารู้สึกว่าตัวเองเหมือนหุ่นที่ไร้ชีวิต จนกระทั่งพริมกับวินทร์ขอตัวกลับบ้านนั้นละ เธอถึงรู้ว่าตัวเองยังมีชีวิตและเจ็บปวดแทนหลานชายที่คนเป็นพ่อไม่กล้าพูดความจริงกับภรรยา ที่สำคัญๆ เธอต้องตกกระไดพลอยโจนเป็นเมียของนายบ้านนั้น

นี่มันเป็นเรื่องบ้าบอที่สุดในชีวิตของเธอ!

4

วินทร์ไทร. เข้ามาหาปณในขณะที่ยายหนุ่มกำลังนั่งคุยอยู่กับนินนาทในคอนโดมิเนียมของเพื่อนรัก พอเขารู้เรื่องที่เกิดขึ้น ยายหนุ่มก็ถึงกับตะเบ็งเสียงตวาดอีกฝ่ายอย่างเหลืออด

“พี่ทำแบบนี้ได้ยังไง ผมไม่ยอมนะ!”

การที่พี่ชายบอกกับพี่สะใภ้ว่าน้องแวนเป็นลูกของเขาก็น่าโมโหอยู่แล้ว แต่นี่ยังปล่อยให้อีกฝ่ายเข้าใจว่าปณเป็นเมียของเขาอีกต่างหาก ฮืม...มันจะมากไปแล้วนะ!

“แล้วแกจะให้พี่บอกพริมนไปตามความจริงนะหรือ ตอนนี้พี่ยังไม่พร้อมหรอก”

เพราะขนาดยังไม่รู้ความจริง พริมนยังตบหน้าเขาจนชาไปหมด ถ้ารู้ความจริงขึ้นมา เขาคงโดนหนักกว่านี้ แม้จะรู้ว่าความลับไม่มีในโลก แต่เขาขอประวิงเวลาอีกสักหน่อยเพื่อตั้งหลักในการรับมือภรรยาและบิดา โดยเฉพาะคนหลังทำเอาเขากังวลจนนอนไม่หลับมาหลายคืนแล้ว

“แล้วผมพร้อมที่จะมีลูกมีเมียหรือไง!”

“ช่วยพี่หน่อยเถอะ ขอร้องละ แค่วะยะหนึ่งเท่านั้น แล้วพี่จะจัดการทุกอย่างให้เรียบร้อย”

“ผมไม่ยอมหรอก ถ้าพี่ไม่พูดกับพี่พริมน ผมจะพูดเอง”

“จะทำยังงั้นได้ยังไงล่ะ แกจะฆ่าพี่หรือไง”

แม้จะรู้ว่าพี่ชายกลัวพี่สะใภ้จนหงอ แต่การโยนภาระให้เขาแบบนี้ มันเกินจะรับไหวจริงๆ โดยเฉพาะการยึดเยียดผู้หญิงอย่างบริณาให้เป็นเมียของเขา

เขารับไม่ได้จริงๆ ให้ตายสิ!

“ไม่รู้ล่ะ ยังไงผมก็จะพูด อะไรจะเกิดก็ให้มันเกิดไปเลย จะกลัวอะไรนักหนา แค่นี้คนเดียวเท่านั้น”

“ถ้าแกจะทำยังงั้นจริงๆ ก็คืนรถให้ฉันก่อนก็แล้วกัน”

คำพูดของวินทร์ทำให้ปณอึ้งไปครู่หนึ่ง เขาเพิ่งเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งว่าเหตุใดพี่ชายถึงซื้อรถหรูให้เป็นของขวัญในการที่บริณากับน้องแวนจะได้พักอาศัยอยู่ที่บ้านด้วย วินทร์คงคาดเดาสถานการณ์ต่างๆ ไว้ล่วงหน้าแล้วว่า หากพริมรู้เรื่องน้องแวนจะเป็นยังไง บวกกับพฤติกรรมเกี่ยวกับผู้หญิงของเขา มันช่างสอดคล้องและสมเหตุสมผลที่พี่สะใภ้จะเชื่อได้ว่าน้องแวนเป็นลูกชายของเขา

“เอาแบบนี้เลยเหอะพี่” เขาครางออกมา

“ก็ถ้าแกไม่ได้ช่วยอะไรพี่แล้ว ก็ควรจะคืนรถให้พี่สิ”

“ก็ช่วยให้อยู่ที่บ้านไง แค่นั้นก็น่าจะพอ”

“ถ้าช่วยแค่นั้น ค่าจ้างก็ไม่น่าจะเป็นราคาเป็นล้านๆ หรอกนะเจ้าปณ”

เขาเพิ่งได้เป็นเจ้าของรถหรูแค่ไม่กี่ชั่วโมง พี่ชายก็จะเอาคืนเสียแล้วเหอเนี่ย เฮ้อ...พຽນนี้เขามีนัดดินเนอร์กับสาวสวยเสียด้วยสิ

“จะเอายังไงเจ้าปณ ตกกลางคืนแล้วพี่ใหม่” วินทร์ถามพลางอมยิ้มน้อยๆ อย่างเห็นชัยชนะของตนเอง

“ก็ได้ แต่แค่ระยะหนึ่งเท่านั้นนะ”

“ชอบใจมากปณ” วินทร์เอ่ยอย่างโล่งใจ

“พี่พริมต้องบอกเรื่องนี้กับพ่อแม่ ไหนจะแม่อีก มันจะไม่ยุ่งไปกัน

ใหญ่เหรอก” บัณเริ่มกังวลถึงปัญหาที่จะตามมา

“พี่ขอร้องพริมนิดแล้วว่ายังไม่ให้บอกใคร เพราะนายยังไม่พร้อมที่จะให้ใครรู้ และพริมนักับปากพี่แล้ว”

“ดูเหมือนพี่จะเตรียมการไว้ทุกอย่างเลยนะ แล้วยายตื่นโหดนั้นละ เขาว่าไง”

“พี่ยังไม่ได้คุยเรื่องนี้กับปอยเลย แต่คิดว่าปอยคงจะเข้าใจ เพราะเธอเห็นแล้วว่าพริมแสดงท่าทางยังไงเมื่อเห็นน้องแวน ที่จริงพี่ก็ไม่ได้บอกพริมนว่ปอยเป็นเมียของแกเหรอก แต่เมื่อพริมเข้าใจอย่างนั้น พี่ก็ต้องปล่อยเลยตามเลย ไม่งั้นพี่กลัวว่พริมจะระแวงและอาจตามรังควานปอยก็ได้”

“พอเลยพี่ ไม่ต้องมาแก้ตัวอะไรอีก”

พูดจบบัณก็วางสายจากพี่ชาย ก่อนจะสบถออกมาอย่างอัดอั้นตันใจ ทำเอานินนาทมองอย่างงงๆ

“เกิดอะไรขึ้น ลูกเมียใครกัน”

“แกอยากรู้จริงๆ เหรอก”

นินนาทไม่ตอบ เพียงแต่พยักหน้าอย่างไคร่รู้

“เรื่องมันเกิดขึ้นตั้งแต่คืนที่เรากลับจากเชียงใหม่...”

จากนั้นบัณก็เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้เพื่อนฟังอย่างละเอียด จบท้ายด้วยเรื่องว่พี่ชายเพิ่งโทร. มาบอกเขาเมื่อครู่ ทำเอานินนาทถึงกับหัวเราะเสียงดังลั่น เพราะไม่อยากรู้ว่บัณจะเจอกับเรื่องแบบนี้

“บาทาของเด็กนั้นรสนชาติเป็นยังงั๊วบ้างวะ”

“แกจะลองไหมละ”

“คงไม่ละ ท่าทางแกจะรับประทานเผื่อฉันแล้ว” นินนาทหัวเราะร่วน มันน่าขำน้อยเสียเมื่อไร ที่ผู้ชายตัวโตยังกับยักษ์ถูกหญิงสาวคนหนึ่งเล่นงานจนสลบ

“ว่แต่เมียกั้มะลอของแกนี้สวยไหมวะ”

“งั้นๆ ละ ไม่ใช่สเปก ผอมแห้งจนแทบจะปลิวไปตามลม”

“ไม่อึดี่ว่างั้นเถอะ”

ปณหยุดคำพูดทันที ไซ้... หากมองด้วยสายตาแล้วบริณาค่อนข้างจะผอมแห้ง แต่เมื่อเข้าที่เธอล้มทับเขา ปณสัมผัสได้ถึงความอวบอ้อมที่เบียดชิดกับร่างของเขา อาจเป็นเพราะว่าเธอชอบใส่เสื้อตัวหลวมโคร่ง จึงพรางสายตาของเขาไปได้

“ตกลงว่าผอมแต่อึดี่หรือวะ เฮ้ย หุ่นแบบนี้ะหายากนะ เพราะผู้หญิงผอมส่วนใหญ่จะหน้าอกเล็ก”

“ไม่เห็นจะอึดี่เลย หยุดพูดเรื่องนี้เถอะ เครียดนะเว้ย” ปณพูดพลางคลึงขมับเบาๆ

“งั้นเราออกไปคลายเครียดกันดีไหมวะ”

“ก็ดีเหมือนกัน”

จากนั้นสองหนุ่มก็พากันไปนั่งดื่มที่ผับแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ไม่ไกลจากคอนโดมิเนียมของนินนาทนัก พวกเขาต่างคลายเครียดด้วยการพูดคุยหยอกล้อกับสาวสวยหุ่นอึดี่อย่างที่ตัวเองชอบจนกระทั่งดึกดื่น

ปณกลับถึงบ้านในเวลาเที่ยงคืนพอดี พอเขาเดินเข้ามาในห้องโถง บริณากำลังนั่งวาดรูปอยู่ในนั้นหันมามองเขาแวบหนึ่งก่อนจะหันหน้าหนี ในขณะที่ปณก็เดินเข้าห้องนอนไปทันที

หญิงสาวไม่มีสมาธิที่จะวาดรูปต่อ พอเห็นหน้าชายหนุ่มก็พานหมดอารมณ์ขึ้นมาทันที เมื่อสักครู่วินทร์โทรมาขอโทษและขอร้องเธอในเวลาเดียวกัน เขาสัญญาว่าในอนาคตจะมีทางออกที่ดีกว่านี้ออย่างแน่นอน แต่ไม่ได้บอกว่าจะในอนาคตที่ว่ามันจะอีกนานแค่ไหน แม้จะรู้สึกว่าการสมยอมให้ภรรยาของวินทร์เข้าใจว่าเธอเป็นเมียของปณนั้นดูเงิ่นเงี้ยวและไม่เป็นธรรมชาติต่อเธอ แต่เธอก็เห็นใจเขา ที่ไม่รู้ว่าจะทำยังไงที่จู้ๆ ภรรยา ก็โผล่มาที่นอนอย่างไม่ทันตั้งตัว เธอเองก็ตกใจจนแทบช็อก และสิ่งที่ทำให้

หญิงสาวเห็นใจวินทร์มากขึ้นก็คือ ภรรยาของเขาเจ้าอารมณ์และร้ายกาจ ไม่น้อย แค่เห็นเธอกับน้องแวนก็ตบตีสามี่ต่อหน้าเธอทันที ทั้งๆ ที่ยังไม่ได้ถามไถ่ว่าเธอกับน้องแวนเป็นใครด้วยซ้ำ

บางทีถ้าบอกภรรยาของเขาว่าน้องแวนเป็นลูกของปັນ เธอเป็นเพียงน้ำของน้องแวนเท่านั้น อาจทำให้เธอไม่รู้สึกละแสบแบบนี้ก็ได้ แต่วินทร์บอกว่า พรหมवादระแวงผู้หญิงทุกคนที่อยู่ใกล้เขา และอาจไม่ให้เขามาที่บ้านหลังนี้อีก เพราะบางทีต้องอยู่ตามลำพังในบ้านกับเธอด้วย หากปັນไม่อยู่บ้านเหมือนวันนี้ เขายากที่จะมาหาและดูแลลูกชายได้อย่างอิสระ โดยที่พรหมไม่ต้องการवादระแวงอะไร หากเธอเป็นภรรยาของน้องชาย เขาก็ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง

ดูจากท่าทางและสีหน้าของคนที่เดินเข้าไปในห้องเมื่อครู่ เขาคงรู้เรื่องการอุปโลกน์เธอให้เป็นเมียของเขาแล้ว ดวงตาคมมองสบตาเธออย่างขุ่นเคืองใจ โอ้เอ๊ย...ไช้ว่าเธอจะมีความสุขเสียเมื่อไร ตรงกันข้ามกลับทำให้ชนลูกชนพองเสียด้วยซ้ำ

พอนึกอย่างนั้น ปริณาก็ทำท่าสะบัดตัวด้วยความขะเขวี้ยง ทันใดนั้นประตูห้องของชายหนุ่มก็ถูกเปิดออก เขามองเธอตาเขม็ง ก่อนจะเดินเข้าไปในห้องครัวแล้วหยิบขวดน้ำจากตู้เย็นเดินกลับเข้าไปในห้อง ปริณาก็วางภาพที่วาดค้างไว้บนโต๊ะคอมพิวเตอร์แล้วปิดไฟในห้องโถง จากนั้นจึงเดินกลับเข้าไปในห้องของตัวเอง

เช้าวันนี้ป่าไผ่มาทำงานบ้านพร้อมกับพาคณงานตัดหญ้า และดูแลต้นไม้ด้วย ปริณาก็ไม่ต้องทำความสะอาดห้องโถงเหมือนทุกวัน ยกเว้นห้องนอนของเธอกับน้องแวนเท่านั้นที่หญิงสาวบอกว่าจะทำความสะอาด

ป่าไผ่เข้าไปทำความสะอาดห้องนอนของปັນและเก็บเสื้อผ้าของเขาไปซักрид ส่วนเจ้าของห้องออกไปจากบ้านตั้งแต่เช้าแล้ว หน้าตา

ของเขายังคงเคร่งเครียดและมองปริณาด้วยสายตาขุ่นเคืองเช่นเดิม ส่วนหญิงสาวก็ไม่ต่างจากเขานัก เธอหมั่นไล่ที่เห็นเขาทำราวกับว่าเธออยากเสนอตัวเป็นเมียกำมะลอของเขาอย่างนั้นละ

ป่าไหมแวะเข้ามาดูน้องแวนแล้วเอ่ยชมไม่ขาดปากว่าน่ารักน่าเอ็นดู โตขึ้นคงจะรูปหล่อเหมือนพ่อ คนเป็น ‘พ่อ’ ที่ป่าไหมเข้าใจก็คือบิดา ยังดีที่หญิงสูงวัยไม่ได้คิดว่าเธอเป็นเมียของเขาเหมือนกับภรรยาของวินทร์ เพราะในวันแรกที่เจอกัน ปริณาบอกเพียงว่าเป็นน้องสาวของแม่น้องแวน ที่เสียชีวิตไปแล้ว

ตอนนั้นเธอไม่ได้ปฏิเสธเรื่องที่ป่าไหมเข้าใจว่าน้องแวนเป็นลูกของบิดา เพราะก่อนจะย้ายมาอยู่ที่นี่ วินทร์กำชับแถมขอร้องว่าอย่าบอกใครว่าน้องแวนเป็นลูกของเขา เวลานั้นปริณาเข้าใจสถานการณ์ของเขาดี แต่ตอนนั้นเริ่มไม่แน่ใจว่าวินทร์จะจัดการอะไรได้ดีกว่านี้ และจะเก็บความลับเรื่องน้องแวนอีกนานแค่ไหน เธอหวังว่าคงไม่ใช่ตลอดชีวิตของเขาหรอกนะ

เกือบเที่ยงวัน หลังจากทำงานเสร็จเรียบร้อยแล้ว ป่าไหมกับคนงานตัดหญ้าก็กลับออกไป ปริณาจึงเข้าไปในครัวเพื่อจะทำก๋วยเตี๋ยวราดหน้าเป็นอาหารกลางวัน ซึ่งเป็นเวลาที่เจ้าของบ้านกลับมาพอดี

“ทำเผื่อฉันด้วย” หลังจากเข้าไปส่งหญิงสาวในครัว บิดาก็เดินกลับออกมาทันที ทำเอาปริณาถึงกับทำหน้าเหม็นเพื่อที่เขาชอบสั่งราวกับเธอเป็นคนใช้

เวลาผ่านไปเกือบชั่วโมง ปริณาก็เดินไปเคาะประตูห้องของชายหนุ่ม พอประตูถูกเปิดออก หญิงสาวก็ถึงกับอ้าปากค้างเมื่อเห็นอีกฝ่ายนั่งกางเกงบ็อกเซอร์เพียงตัวเดียว กายท่อนบนเปลือยเปล่าโชว์แผ่นอกกว้าง โชคดีที่กางเกงบ็อกเซอร์เป็นสีเข้ม หากเป็นสีขาวหรือสีสว่างกว่านี้ เธอคงเป็นตาгүйยงแน่ๆ

“มีอะไร” เขาถามเสียงห้วน

“อาหารเสร็จแล้ว” พุดจบปริณาก็หันหลังกลับทันที ใบหน้าบึ้งตึง เพราะได้น้ำเสียงที่เขาถาม ในขณะที่ปัดเดินตามมาที่โต๊ะอาหารในสภาพเดิม ทำเอาปริณารู้สึกโมโหอย่างบอกไม่ถูกว่าเป็นเพราะอะไร รู้เพียงว่าการที่เขาเปลือยแผงอกและสวมกางเกงบ็อกเซอร์ตัวเดียวแบบนี้ ทำให้จังหวะลมหายใจของเธอผิดปกติ ที่จริงเขาน่าจะแต่งกายให้เรียบร้อยกว่านี้ ในเมื่อตอนนี้เขาไม่ได้อยู่คนเดียวเหมือนเมื่อก่อน

ช่างไม่รู้กาลเทศะบ้างเลย!

“เป็นอะไรละ ทำหน้าเหมือนอยากจะชกใครอย่างนั้นละ” ปัดถามกลับเสียงหัวเราะ ทำไมเขาจะไม่รู้ว่าหญิงสาวรู้สึกยังไง ตั้งแต่เห็นเธออ้าปากค้างตอนที่เขาโผล่ออกมาจากห้อง ชายหนุ่มก็นึกสนุกขึ้นมา ทำให้ให้อีกฝ่ายรู้สึกอึดอัดกับการได้เห็นเขาเปลือยกายท่อนบน

“ใช่ ฉันรู้สึกอย่างนั้นจริงๆ!” ปริณาพูดเสียงลอดไร้ฟัน ดวงตาวาววับด้วยความโกรธ

“โอ คงไม่ใช่หรอกนะ ใช่มะ” เขาถอยหน้าถอยตาพูด ทำเอาปริณายากจะเอาข้อสงสัยจี้หน้าสักที

“ถ้าฉันตอบว่าใช่ละ”

“ฉันก็จะบอกเธอไว้ก่อนว่า ถ้าเธอทำร้ายร่างกายฉันอีก ฉันเล่นงานเธอแน่ อยากรู้ไหมว่าฉันจะเล่นงานเธอยังไงบ้าง”

ปริณาไม่ตอบคำถาม ได้แต่มองสบดวงตาคมที่วาววับขึ้น แม้ชายหนุ่มจะไม่เฉลย เธอก็พอจะเดาออกว่าเขาจะเล่นงานเธอยังไง หญิงสาวจึงได้แต่เฝ้าริมฝีปากแน่นอย่างข่มอารมณ์ จากนั้นจึงก้มหน้าก้มตารับประทานอาหาร ในขณะที่ชายหนุ่มจ้องมองใบหน้าอง้งอ้าของอีกฝ่ายด้วยรอยยิ้มแปลกๆ จนปริณาชักจะทนไม่ไหว

“คุณจะทำอะไรน้ากหนา” หญิงสาวถามขึ้น

“ที่ฉันขำก็เพราะว่า ทำไมคนฉลาดอย่างพี่พริ้มถึงได้เชื่อว่าเธอเป็นเมียของฉันได้ มันเป็นเรื่องที่ตลกที่สุด”

“ตกลงยังงี้” ปริณาย้อนถามเสียงแข็ง

“เพราะผู้หญิงที่ฉันยุ่งเกี่ยวกับไม่ใช่แบบเธอเลยสักนิด”

“แต่ฉันไม่ตกลงด้วยหรอกนะ น่าอาเจียนชะมากกว่าที่คนอื่นคิดว่าฉันเป็นเมียคุณ”

พุดจบปริณาก็กินอาหารของตัวเองไปไว้ในครัว ในขณะที่ปณนั่งนิ่งเหมือนถูกของแข็งทุบหัว ทั้งมันทั้งเจ็บแสบไปถึงชั่วหัวใจ เขาขึ้นชื่อว่าเป็นหนุ่มหล่อ แต่ส่งสายตาก็มีผู้หญิงวิ่งเข้ามาหา แต่ผู้หญิงธรรมดาอย่างปริณากลับทำท่ารังเกียจเขาแบบนี้ได้ยังไง

“ฉันมีอะไรให้เธอขยะแขยงนักหนา” ปณเดินตามเข้าไปถามปริณาดังในห้องครัว ทำเอาหญิงสาวหันมามองแล้วยิ้มหยัน

“โอเค คุณหล่อแถมยังดูดีแบบไม่มีที่ติ แต่ที่แย่สุดๆ ก็นิสัยและพฤติกรรมของคุณยังโง่ละ หลงตัวเองยังไม่พอ ยังคิดว่าคนอื่นจะหลงตามไปด้วย ทูเรศจริง ๆ เลย”

“ก็มีผู้หญิงมาหลงฉันจริงๆ นี่นา”

“แต่ไม่ใช่ฉัน!”

“ก็ดีแล้วละ แต่คิดว่าเธอจะมาหลงฉันอีกคน ฉันก็ชนลูกจะแย่”

“งั้นก็อยู่ห่างๆ ฉันละกัน”

“ฉันนะห่างแน่ แต่เธออย่ามาลุ่มทับฉันอีกก็แล้วกัน” พุดจบปณก็หัวเราะอย่างสะใจที่เห็นปริณาทำท่าเหมือนจะกระโดดเข้ามาเตะเขา

“เอ ฉันชักจะสงสัยแล้วสิ ว่านั่นเป็นอุบัติเหตุหรือว่าเธอเจตนากันแน่ ผู้หญิงนี่ะ บางทีปากกับใจก็ไม่ตรงกัน ปากบอกว่าเกลียด ขยะแขยงแต่ในใจอาจนึกพิศวาสอยู่ก็ได้”

“คนทูเรศ!” ปริณาหยุดมือที่กำลังล้างจานทันที อยากจะเล่นงานเขาให้νωมเหมือนคืนแรกที่เจอกัน แต่เธอรู้ว่าไม่มีทางสู้ผู้ชายตัวโตอย่างเขาได้หรอก ดีไม่ดีอาจจะถูกเขาเล่นงานกลับก็ได้ เธอจึงได้แต่หันหน้าหนีแล้วเดินกลับเข้าไปในห้องของตัวเอง

“ฉันทพุดแทงใจดำสินะ” เสียงตะโกนของปัดดังขึ้นก่อนที่ประตูห้องของปริณดาจะปิดลง ตามมาด้วยเสียงหัวเราะอย่างกวนประสาท

“สักวันฉันจะเล่นงานคุณอีกครั้ง!” ปริณดาระบายอารมณ์โกรธด้วยการเตะต่อยอากาศอยู่กลางห้อง รวากับว่ามันเป็นชายหนุ่มเจ้าของบ้านยังไฉ่ยังงั้น

วันนี้เป็นวันที่แสนน่าเบื่อที่สุดสำหรับปริณดา เพราะนอกจากปัดจะขลุกอยู่ในบ้านด้วยการสวมกางเกงบ็อกเซอร์เพียงตัวเดียวแล้วเดินไปเดินมา ไม่เว้นแม้กระทั่งเข้าออกห้องนอนของเธอกับหลานชายบ่อยครั้ง ชายหนุ่มยังเข้าชี้ให้เธอสอนวิธีขนมน เปลี่ยนผ้าอ้อม รวมทั้งวิธีอุ้มเด็กเล็ก พอจะอาบน้ำให้น้องแวน เขาก็เข้ามาเกะกะหยิบโน่นหยิบนี่ให้วุ่นวายไปหมด แม้แต่การชูดกล้วยน้ำว่า เขาก็อยากลองทำดูแต่เมื่อคงหนักไปหน่อย ทำให้เสียกล้วยไปหลายลูก

พอตกเย็นนิทรก็บรรยายสาวสวยก็โผล่มาที่บ้านพร้อมกับข้าวของมากมาย ทั้งของใช้ของน้องแวน อาหารสด ผักผลไม้ รวมทั้งขนมสารพัดชนิด นำส่งด้วยว่าชายหนุ่มคงซื้อของพวกนี้มาปิดปากเธอกระมัง

“น่ารักจังเลย โตขึ้นรับรองว่าหล่อกว่าพ่อแน่ๆ แต่ยังไงก็อย่าเจ้าชู้เหมือนพ่อนะคะน้องแวน” พรึมพุดกับร่างเล็กที่นอนลืมตาแป๋วอยู่ในเปล ทำเอาปัดหันไปมองพี่ชายอย่างชัดใจ

“จะว่าไปดวงตาของน้องแวนก็มีส่วนคล้ายแม่เหมือนกันนะ ว่าไหมคะวินทร์” ท้ายประโยคพรึมหันมาขอความเห็นจากสามี ซึ่งวินทร์ก็พยักหน้ารับ

ในขณะที่ปริณดาทำหน้าที่เหมือนกนิยาชม มันคงไม่แปลก หากน้องแวนจะมีส่วนคล้ายกับเธอ ถึงแม้ว่าเธอกับพี่สาวจะต่างบุคลิกกัน แต่ก็มีส่วนคล้ายคลึงกันเหมือนกับพี่น้องคนอื่นๆ ในจังหวัดนั้นเองปริณดา ก็หันไปทางปัด ซึ่งอีกฝ่ายก็มองกลับมาเช่นกัน ต่างคนจึงชักสืหน้าใส่

กันแล้วหันไปทางอื่น

พอน้องแว่นส่งเสียงร้อง ปริณาก็อุ้มหลานชายขึ้นจากเปลแล้ว
ป้อนขวดนมให้ ในขณะที่พริมหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาถ่ายรูปหญิงสาว
กับเจ้าตัวเล็กอย่างอารมณ์ดี

“ป๊อมนั่งตรงนี้สิ เร็วเข้า พี่อยากได้รูปครอบครัวของป๊อไว้
ดูเล่น” พริมพูดพลางชี้มือให้ชายหนุ่มมานั่งข้างๆ ปริณา

“ไม่ได้มั้ง” ป๊อรีบปฏิเสธ ส่วนปริณาก็ทำหน้าพะอืดพะอม

“มาเถอะน่า พี่ว่าครอบครัวของป๊อดูน่ารักดีออก มาเถอะ”

เมื่อเห็นอีกฝ่ายยังยืนนิ่ง พริมจึงเดินไปดึงแขนชายหนุ่มให้มานั่ง
ข้างปริณา ในขณะที่หญิงสาวขยับตัวออกห่างโดยอัตโนมัติ

“ป๊อโอบไหล่ปอยหน่อยสิ ทำท่าเป็นครอบครัวสุขสันต์นะ”

ไม่เพียงแต่ป๊อกับปริณาเท่านั้นที่ทำหน้าเหมือนกินของเปรี้ยว
สลัดกับของขม วินทร์เองก็ทำหน้าไม่ต่างกัน รู้สึกเห็นใจน้องชายกับ
ปริณาที่ต้องตกอยู่ในสภาพอัดอั้นแบบนี้ สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นเพราะเขาทั้งนั้น
แต่จะทำยังไงได้ เวลานี้เขายังไม่พร้อมที่จะเปิดเผยความจริง เขาไม่
อยากเสี่ยงที่จะสูญเสียภรรยาและความไว้วางใจจากบิดากับมารดาเลี้ยง

“โอบแบบนี้สิ”

พริมเข้ามายกท่อนแขนของป๊อวางบนไหล่บางของปริณา
หญิงสาวถึงกับสะดุ้งจนชายหนุ่มรู้สึกได้ ทำเอาเขาอมยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์
ในเมื่อเธอร้องเกียจเข้านักก็ยิ่งทำให้หนักหน่วงได้มากขึ้นกว่าเดิม เขาจึงรั้ง
ไหล่บางเข้ามาแนบชิดมากขึ้น ในขณะที่ปริณาตัวแข็งทื่อพร้อมกับเม้ม
ริมฝีปากแน่น อยากจะวางหลานลงในเปลแล้วตะบันหน้าคนฉวยโอกาส
นัก แต่พอเห็นสายตาของพริมที่มองมาอย่างสงสัย เธอก็รีบปรับสีหน้า
ให้เป็นปกติ

พอปริณาจะเบี่ยงตัวออก ป๊อก็รั้งร่างเธอเข้ามาใกล้มากขึ้น
หญิงสาวพยายามขยับตัวออกห่างแต่ก็ไม่สามารถทำได้ เพราะกลัวว่า

ร่างเล็กจะหลุดจากอ้อมแขน

“พี่จะนับหนึ่งถึงสามแล้วก็ยิ้มเลียนะ”

พอพี่สะใภ้ นับถึงสาม เขาก็ยื่นหน้าไปแนบแก้มเนียนของปริณดาอย่างตั้งใจพร้อมกับยิ้มกว้าง ส่วนหญิงสาวพยายามสะกดอารมณ์มิให้ไว้อย่างเต็มที่

“ดีมากเลยจ๊ะ”

พอปณดลอายุอ้อมแขนออก ปริณาก็ส่งเจ้าตัวน้อยให้เขา จากนั้นจึงเดินเข้าไปในห้องน้ำแล้วล้างหน้าด้วยการถูสบู่แรงๆ จนแก้มบางขึ้น สีเข้ม ในใจอยากจะเล่นงานเขาให้νωมเหมือนกับคืนแรกที่เจอกัน ความโกรธทำให้หญิงสาวทบطنหงษ์ห้องน้ำอย่างระบายนารมณ์ ทำไมเธอจะไม่รู้ว่าถูกปณดลแกล้ง คอยดูนะ รอให้วินทร์พาภรรยาจอมจู้จี้ของเขากลับไปจากบ้านก่อนเถอะ เธอจะต่อยคนฉวยโอกาสนั้นสักที เป็นไงเป็นกัน!

พอปริณดาออกมาจากห้องน้ำก็เห็นปณดลกำลังอุ้มน้องแวนพลางโยกตัวไปมา ส่วนเจ้าตัวน้อยนอนหลับตาพริ้ม

“ดูสิ ปณดลเก่งจริงๆ เลย ทำให้ลูกหลับได้ด้วย” พริมพูดอย่างตื่นเต็นราวกับเห็นสิ่งประหลาดที่สุดในโลก ปริณดาเริ่มหมั่นไส้ผู้หญิงคนนี้เต็มที่ ไฉนสิยเจ้าก๊ี้เจ้าการคอยจัดแจงให้คนอื่นโอบกอดกันนั่นก็อีก

“โอ้เอ๊ย น้องแวนกินนมอีกก็ต้องวิ่งตามประสาเด็ก” วินทร์เอ่ยเสียงขรึม มองลูกชายที่นอนหลับพริ้มในอ้อมแขนของน้องชายอย่างอิจฉา ที่ปณดลมีโอกาสได้ใกล้ชิดลูกชายมากกว่าเขาที่เป็นพ่อแท้ๆ แต่ก็ช่วยไม่ได้ ในเมื่อเขาขลาดกลัวเกินกว่าจะบอกความจริง

ปริณดาบอกให้ปณดลวางร่างเล็กลงในเปล เพราะกลัวว่าหลานชายจะติดให้อุ้ม ซึ่งเขาก็ทำตามอย่างว่าง่าย พอเธอห่มผ้าให้หลานเรียบร้อยแล้วก็หยิบขวดนมแล้วเดินออกไปจากห้อง

“แล้วพี่พริมละ เมื่อไหร่จะมีหลานให้ผมอุ้มเสียที” ปณดลถามพี่สะใภ้ สายตามองพี่ชายที่แอบทำหน้าบูดใส่เขา

“พี่ก็ไมรู้เหมือนกัน ไม่ได้คุมนะ สงสัยจะทำงานหนักเกินไป”
พริมหันไปยิ้มหวานให้สามี ในขณะที่วินทรียิ้มเจื่อนกลับมา

“ใจเย็นๆ ครับ ของแบบนี้ต้องค่อยเป็นค่อยไป”

“กลับกันเถอะพริม คุณต้องไปเยี่ยมคุณแม่ด้วยไม่ใช่เหรอ อีกอย่างผมเริ่มหิวแล้วด้วย”

วินทรีไม่อยากฟังเจ้าน้องชายตัวดีพูดพล่ามอีกต่อไป ไหนจะสายตากวนอารมณ์นั้นอีก เขาจึงชวนภรรยากลับ อีกอย่าง...ปริณาคงอยากจะสะสางน้องชายของเขาเต็มที่ ช่วยไม่ได้...ก็อยากเล่นเกินบทบาทเองทำไมเขาจะมองไม่ออก

“ไอ้ย จะบ้าหรือไง จันเจ๊บนะ!”

ปัดลูบแขนที่ถูกด้ามไม้กวาดฟาดเต็มแรง ขณะที่เขาเดินเข้ามาในห้องโถงหลังจากออกไปเล่นบาสเกตบอลครู่ใหญ่ ส่วนปริณายังถือไม้กวาดไว้ในมือแน่น หากปัดก้าวเข้ามาหาเธอเพียงแค่ก้าวเดียว เขาต้องถูกด้ามไม้กวาดฟาดอีกครั้งอย่างไม่ต้องสงสัย

“คนฉวยโอกาส!” ปริณาพูดเสียงต่ำ

“ถ้าอยากให้พี่พริมเชื่อว่าเราเป็นผัวเมียกันจริง ก็ต้องเล่นให้สมบทบาทหน่อยสิ ไอ้ย!” ทำายประโยคปัดถึงกับร้องเสียงหลง เมื่อปริณาฟาดด้ามไม้กวาดใส่เขาอีกครั้ง พอเห็นหญิงสาวเงื้อมือขึ้นอีก เขาก็รีบวิ่งหนีเข้าไปในห้อง พอเธอจะตามเข้าไป ชายหนุ่มก็ตวาดเสียงห้วน

“ถ้าเธอเข้ามาในห้องฉันละก็ จันไม่รับรองความปลอดภัยนะ!”

คำพูดของเขาทำให้ปริณาชะงักฝีเท้า ทำเอาคนที่ยืนอยู่กลางห้องยิ้มมุมปากอย่างผู้ชนะ เมื่อเห็นท่าทางหวาดหวั่นของหญิงสาว

“ถ้าอยากเข้ามาก็เชิญ”

“คนทุเรศ!” ปริณาตะโกนใส่หน้าเขา จากนั้นจึงเดินกลับเข้าไปในห้อง

ครั้งนี้แน่ใจว่าปริณาคงไม่ดักตีเขาอยู่ที่หน้าห้อง ปณก็เดินไปหยิบ
กล่องปฐมพยาบาลแล้วรีอค้นยาหม่องมาทาแขนที่ขึ้นรอยแดงยาว ในใจ
นึกถึงท่าทางรังเกียจของหญิงสาว ทั้งๆ ที่ผู้หญิงคนอื่น ๆ แทบจะทอด
กายให้เขาเซยชม แต่นี่แค่กอดนิดกอดหน่อย ทำไมต้องเอาไม้กวาดมา
ไล่ตีกันด้วย

มันจะมากเกินไปแล้วนะ...

พอปริณาเดินออกมาจากห้องนอนแล้วเห็นปณกำลังนวดแขน
พลางสูดปากด้วยความเจ็บก็อมยิ้มอย่างสะใจ จากนั้นจึงเดินไปที่โต๊ะ
คอมพิวเตอร์แล้วเปิดงานวาดภาพที่ทำค้างไว้มาทำต่อ โดยไม่ได้สนใจ
เสียงร้องของชายหนุ่มเจ้าของบ้านที่พยายามแหกปากเรียกร้องความสนใจ

“ใจดำชะมัด ตีคนอื่นเจ็บแล้วยังไม่ดูดำดูดีอีก” ปณเปรยขึ้น
ส่วนปริณาทำเป็นหูทวนลม ในความคิดของเธอ แค่นี้ก็น้อยเกินไป
ด้วยซ้ำ ก็ใครใช้ให้มาช่วยโอกาสละ หากมีคราวหน้าละก็ เธอจะฟาดหัว
ให้แตกเลย คอยดูสิ!

“หิวข้าวแล้ว ทำอะไรให้กินหน่อยสิ”

ปณเดินมาหยุดยืนข้างๆ ตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ แต่เรื่องอะไรที่เธอ
จะต้องสนใจล่ะ

“ได้ยินไหม ฉันบอกว่าหิวข้าวนะ”

“ไม่เห็นหรือไงว่าฉันไม่ว่าง” เธอตวาดใส่เขา

“ก็เลิกวาดก่อนได้ไหมล่ะ”

“ฉันต้องรีบส่งงาน แล้วคุณไม่มีมือหรือไง ฉันไม่ได้เป็นคนใช้ของ
คุณนะ!”

“เออ ใจดำจริงๆ อยู่บ้านเดียวกันแท้ๆ น่าจะมีน้ำใจบ้าง ฉันไป
กินข้างนอกก็ได้” พุดจบปณก็เดินกลับเข้าไปในห้อง ครู่หนึ่งก็กลับออก
มาในชุดกางเกงยีนกับเสื้อเชิ้ตสีดำ จากนั้นจึงเดินลื่นออกไปจากบ้าน

ปริณาวางงานในมืออย่างอ่อนใจ เขาแกล้งเธอแล้วยังจะเรียกหา

น้ำใจอีก คนพิลึกแบบนี้ก็มีด้วย ที่จริงเธอก็หัวเหมือนกัน เพราะนี่ก็เกือบจะสองทุ่มแล้ว หญิงสาวจึงลุกขึ้นจากเก้าอี้ แต่จู่ๆ ก็หน้ามืดขึ้นมา แคมยังปวดหัวมากจนต้องกินยาแก้ปวด

ปัดเดินเข้ามาในห้องโถงที่มีเพียงแสงจากโคมไฟส่องสว่าง
พอจะเข้าไปในห้อง เขาก็ได้ยินเสียงหลานชายร้องไห้จ้า ด้วยความสงสัยจึงเดินไปดูและพบว่าประตูห้องถูกเปิดไว้

เขาอุ้มร่างเล็กที่นอนอยู่ในเปลขึ้นมา สายตาเหลือบมองคนที่นอนขดตัวอยู่บนเตียงอย่างงุนงง เพราะเสียงน้องแวนร้องไห้ดังลั่น ทำให้ปริณาทินยังไม่ตื่น พอเขาจะปลุกเรียกก็เห็นใบหน้าของเธอแดงก่ำเสียงครางเบาๆ ทำให้เขาเอามือแตะหน้าผากของหญิงสาวและแทบสะดุ้งเมื่อมันร้อนจัด

สิ่งที่เกิดขึ้นทำให้ปัดเริ่มหันรีหันขวางเพราะไม่รู้ว่าจะเริ่มทำอะไรก่อนดี ในที่สุดก็เลือกที่จะขงนมให้หลานชายตามที่ปริณาทินเคยบอกไว้ รอจนกระทั่งร่างเล็กหลับ เขาก็จึงไปหยิบยาลดไข้พร้อมกับน้ำดื่มมาให้หญิงสาว ในขณะที่อีกฝ่ายพยายามขัดขึ้นทั้งๆ ที่ไร้เรี่ยวแรง

“อยู่นิ่งๆ สิ กินยาซะ จะได้หายเร็วๆ”

หลังจากที่ปริณาทินยาเรียบร้อยแล้ว ชายหนุ่มก็จัดการเช็ดเนื้อเช็ดตัวให้หญิงสาวเพื่อเป็นการลดไข้

“พ่อจ๋าแม่จ๋า พี่แปม ทำไมต้องทิ้งปอยไว้คนเดียว ปอยกลัว ที่นี้ไม่มีใครเลย ให้ปอยไปอยู่ด้วยคนนะ” พิษไข้ทำให้ปริณาทินถึงกับเพ้อออกมา ในขณะที่ปัดจับมือบางที่พยายามไขว่คว้าบางอย่างในอากาศเอาไว้พลางบิ๊บเบาๆ

“ไม่ต้องกลัวนะ เธอไม่ได้อยู่คนเดียว ฉันก็อยู่กับเธอนี่ไง”

“พ่อจ๋าแม่จ๋า พี่แปม มาอยู่กับปอยแล้วใช่ไหม”

ปริณาทินนอนหลับตาพริ้มพลางขยับเข้ามากอดแขนชายหนุ่มไว้แน่น

หยาดน้ำตาไหลออกจากหางตาจนคนที่นั่งมองอยู่ถึงกับสะท้อนในหัวใจ จากที่พี่ชายเคยเล่าให้ฟัง ชีวิตของปริญาน่าเห็นใจไม่น้อย นอกจาก กำพร้าพ่อแม่แล้วยังต้องเสียพี่สาวไปอีกคน ก่อนหน้านี้เขาเห็นเธอเป็นคนเข้มแข็งและสามารถดูแลตัวเองได้ดี แต่ที่จริงซ่อนความอ่อนแอไว้ภายใน

ทำเป็นเก่ง ที่แท้ก็ยังคงเด็กนั้ก...

ปณคิดว่าคืนนี้เขาคงต้องเฝ้าไข้ปรีณาและชนงมให้หลานชาย ในเวลาตีสองอีกครั้ง เพราะเธอเคยบอกเขาว่าน้องแวนต้องกินนมทุกสี่ชั่วโมง เขาจึงเอนกายลงนอนข้างหญิงสาวที่เกาะแขนเขาไว้ไม่ยอมปล่อย ทุ้่งๆ ที่ง่วงงุน แต่เขากลับข่มตานอนไม่หลับ เพราะเจ้าของเตียงเพื่อสลั้บกับเสียงสะอื้นตลอดเวลา แถมยังเบียดกายเข้าหาความอบอุ่นจากร่างของเขา กลิ่นหอมอ่อนๆ ของแป้งเด็กที่ชายหนุ่มไม่เคยนึกพิศวาสทำให้เกิดความรู้สึกแปลกๆ ไหนจะร่างบางที่เบียดชิดกับร่างของเขาเหมือนจะนำพาความร้อนรุ่มมาทักทาย

ปณแทบไม่รู้ตัวเลยว่าเขากระชับร่างร้อนระอุเพราะพิษไข้เข้ามาแนบชิดมากขึ้น ก่อนจะกดจมูกลงบนเรือนผมที่มีกลิ่นหอมอ่อนๆ ของยาสระผม

5

ปริณาค่อยๆ ปรีดาขึ้นพลางขยับตัวอย่างอึดอัด แม้จะรู้สึกปวดศีรษะ แต่สติก็ครบถ้วนสมบูรณ์พอจะรู้ว่ากำลังถูกโอบกอดด้วยอ้อมแขนของใครบางคน เธอถึงกับใจหายวาบก่อนจะตื่นตัวอย่างหวาดหวั่น พอหันไปมองข้างกายก็เห็นเสื้อยหน้าคมอย่างชัดเจน เธอกรีดร้องเสียงดังพลางระดมกำปั้นใส่ร่างของชายหนุ่มอย่างขวัญเสีย ทำเอาเขาสะดุ้งตื่นและมองการกระทำของหญิงสาวอย่างอ่อนใจ และรวบมือของเธอไว้พลางเอ่ยเสียงดุตัน

“ฟังนะ เธอเป็นไข้ เมื่อคืนฉันป้อนยาและเช็ดตัวให้เธอ แล้วยังต้องตื่นมาป้อนนมน้องแวนกลางดึกอีก!”

คำพูดของเขาทำให้ปริณาชะงักมือแล้วขยับออกห่างจากชายหนุ่ม พอหันมามองตัวเองก็เห็นว่ายังสวมเสื้อผ้าชุดเดิม

“แล้วทำไมคุณต้องขึ้นมานอนบนนี้ด้วย” เธอถามพลางมองเขาอย่างหวาดระแวง

“อ้าว ใจคอเธอจะให้ฉันนอนที่โซฟาหรือไง อีกอย่างนะ เธอนั้นละกอดฉันซะแน่น ร้องห่มร้องไห้หาพ่อแม่ยังกับเด็กหลงทาง อย่ามาคิดไม่ดีกับฉันนะ ฉันอุตส่าห์ช่วยป้อนยา เช็ดตัว แล้วต้องตื่นมาป้อนมน้องแวนอีก” เขาพูดทวนบุญคุณ สายตามคมมองเธออย่างคาดโทษ

“แล้วเป็นอะไรนักหนา ชอบใช้กำลังกับฉันซะจริง ปวดระบมจากไม้กวาดยังไม่หายเลย นี่ยังมาโดนทุบอีก ถ้าเกิดฉันเข้าในตายจะว่ายังไง!”

“ฉันขอโทษ ก็คุณ...”

“ฉันทำไม อย่างนะ อย่าได้คิดเสียว่า อย่างเธอนะฉันไม่มีทางคิดทำแบบนั้นหรอก หุ่นยังกับไม้กระดานแบบนี้” เขาพูดพลางส่องมองไปทางอื่น กลัวอีกฝ่ายจะจับได้ว่าเขาพูดโกหก จากนั้นจึงเอามือแตะหน้าผากของหญิงสาว

“ตัวยังรุ่มๆ อยู่เลย เดี่ยวกินยาลดไข้ซะ ถ้าวันนี้ยังไม่หาย เธอต้องไปหาหมอ แต่ตอนนี้ฉันง่วงมาก ขอนอนต่ออีกหน่อยก็แล้วกัน” พูดจบปัดก็ล้มตัวลงนอนบนเตียง ก่อนจะหยิบผ้าห่มมาคลุมร่างแล้วหลับไปอย่างง่ายดาย

“ทำไมไม่ไปนอนที่ห้องของตัวเองล่ะ” ปริณาส่งเสียงถามไปหาพี่สาวใหญ่ ส่วนปัดได้แต่ส่งเสียงครางในลำคอและไม่ยอมลุกขึ้น จนกระทั่งหญิงสาวยอมแพ้และเดินเข้าห้องน้ำไปอย่างเซื่องๆ พอนึกถึงคำพูดของชายหนุ่มที่ว่าเธอทอดทิ้งเขาแน่น ใบหน้าก็ร้อนผ่าวขึ้นมาทันที

น่าอายจริงๆ เลยเรา...

เมื่อจัดการธุระส่วนตัวเรียบร้อยแล้ว ปริณาก็เข้าครัวไปทำอาหารเข้าสำหรับตัวเองและเผื่อสำหรับชายหนุ่มที่นอนหลับอยู่บนเตียงนอนของเธอด้วย เพราะอย่างน้อยเมื่อคืนเขาก็ดูแลเธอกับน้องแวน หญิงสาวไม่คิดว่าเขาจะมีน้ำใจกับคนอื่น นับว่ายังพอใช้ได้ หากลดนิสัยกวนประสาทลงสักนิด ผู้ชายห่ามๆ อย่างปัดคงน่ารักไม่น้อยทีเดียว

พอน้องแวนตื่น หญิงสาวก็พาหลานชายออกไปเดินเล่นที่สนามหญ้าตามปกติ จนกระทั่งตอนสาย วินทร์กับพริมก็เดินเข้ามาในบ้าน ในมือของชายหนุ่มถือถุงหลายใบ ซึ่งคงเป็นของขวัญสำหรับน้องแวน ปริณายกมือให้ทุกคนทั้งสองอย่างอึดอัด ไม่เข้าใจว่าทำไมถึงมากันแต่เช้า

แบบนี้ เพราะปัดยังนอนหลับอยู่บนเตียงนอนของเธออยู่เลย

“หลับแล้วหรือ” วินทร์พูดเบาๆ พลังพิศมมองใบหน้าลูกชายด้วยความรัก

“งั้นพาไปนอนที่ห้องเถอะ” พรึมบอกกับปริณาร่วมกับยัมหวานให้ จากนั้นจึงดึงแขนสามีเข้าไปในบ้าน

พอปริณาเซ็นรถหลานชายตามเข้าไปก็ได้ยินเสียงอุทานของสองสามีภรรยา เธออุ้มน้องแวนไปวางลงในเปลโดยไม่ได้สนใจสายตาแปลกใจของวินทร์

“แหม ปัดน่ารักจริงๆ มานอนเฝ้าลูกเมียเสียวนะ” พรึมพูดกลางหัวเราะ ก่อนจะชวนสามี “งั้นเราก็ก็นำไปทำงานได้แล้วละ เดี่ยวไม่ทันประชุมตอนเก้าโมงครึ่ง”

ก่อนจะเดินออกไปจากห้อง วินทร์สบสายตาปริณาอย่างแคลงใจ ในขณะที่หญิงสาวทำสีหน้าเรียบเฉย เพราะต่อหน้าภรรยาของเขา เธอจะพูดอะไรได้ละ ในเมื่อวินทร์อุปโลกน์ว่าเธอเป็นเมียของน้องชายนี่นา

หลังจากทำความสะอาดบ้านเสร็จแล้ว ปริณาก็นั่งวาดรูปที่ทำค้างไว้ตั้งแต่เมื่อคืนจนเสร็จ จนกระทั่งสิบโมงเช้า ปัดก็ตื่นขึ้นมา

“หิวจัง มีอะไรให้กินบ้าง”

“มีโจ๊กอยู่ในครัว” หญิงสาวตอบเสียงห้วน

“แล้วหยาดีหรือยังละ” ปัดถามไถ่อาการป่วยของหญิงสาว ทำเอาปริณาอึ้งไปครู่หนึ่งก่อนจะตอบเสียงแผ่ว

“ยังปวดหัวนิดหน่อย แต่ตัวไม่ร้อนแล้ว”

พูดจบปริณาก็เผลอมองไปทางอื่น เพราะรู้สึกได้ถึงกระแสบางอย่างในแววตาของปัด

“เธอก็กักผ่อนบ้างสิ เกิดป่วยขึ้นมาอีก ฉันจะพลอยแยะไปด้วย” คำพูดของเขาทำให้ปริณานึกเสียดายอาหารที่ทำเพื่อเขาขึ้นมาทันที

“ฉันจะไปล้างหน้าแปรงฟันก่อน เธอช่วยอุ่นโจ๊กให้ด้วยนะ”

พุดจบป็นก็เดินหายเข้าไปในห้อง ปริณามองตามร่างสูงด้วย สายตาขุ่นเคืองก่อนจะถอนหายใจเฮือกใหญ่ จากนั้นจึงเข้าครัวไปอุ่น โจ๊กและตักใส่ชามมาตั้งไว้บนโต๊ะอาหาร

“ขอบใจนะ” น้ำเสียงของชายหนุ่มนุ่มจนปริณานึกแปลกใจ

หลังจากรับประทานอาหารเช้า ป็นก็มาป่วนเปี่ยนดูปริณาอาบน้ำ ป้อนนมให้หลานชาย บางครั้งก็แย่งทำเอง และยังบอกให้เธอกินยา ลดไข้และนอนพักบ้าง

“ฉันทายแล้ว” ปริณาพุดโดยไม่มองหน้าชายหนุ่ม รู้สึกแปลกๆ กับความอาทรของเขา

“ตัวยังร้อนๆ อยู่เลย รีบกินยาเถอะ ไม่งั้นไข้กลับแน่ ฉันทไม่อยากจะดร้อนป้อนยาให้เธออีก แถมยังต้องอุทิศตัวให้เธอทอด ไม่วะนะ” ป็นพุดพลางทำหน้าแหย

ท่าทางของเขาทำให้ปริณานึกหมั่นไส้ เขาเห็นเธอเป็นหนอนหรืออะไรก็ได้ทำทำรังเกียจขนาดนั้น... ใ้ว่าเธออยากจะทอดเขาซะเมื่อไร

“ฉันทไม่ได้อยากทอดคุณเลยนะ”

“แต่ก็ทอดไปแล้ว ฉันทว่าจะเข้าวัดไปรดน้ำมนต์เหมือนกัน”

ปริณากำหนดแน่วพลางจ้องชายหนุ่มตาเขม็ง ใ้... เธอเคยพุดประโยคนี้กับเขา แต่ทำไมพอเขาพุดบ้าง เธอถึงรู้สึกเจ็บจี๊ดขึ้นมา

“นี่คิดจะทำร้ายฉันทอีกงั้นหรือ บอกไว้ก่อนนะว่าอย่าแม้แต่จะคิดวันนี้ฉันทนอนยังไม่เต็มอิม เกิดหงุดหงิดขึ้นมาจะหาว่าไม่เตือน” ชายหนุ่มพุดพลางชี้นิ้วเป็นเชิงขู่

ปริณาจึงสับัดหน้าหนี พอกินยาลดไข้แล้วก็ล้มตัวลงนอนบนเตียงพลางก่นด่าตัวเองที่เมื่อคืนเผลอนอนทอดเขา ความแค้นใจทำให้หญิงสาวถึงกับสะอื้นไห้ หากพ่อแม่และพี่สาวของเธอยังอยู่ เธอคงไม่ต้องตกอยู่ในสถานการณ์แบบนี้

ป็นหัวเราะเบาๆ ขณะมองปริณานอนหลับตาพริ้มอยู่บนเตียง

เขานั่งลงข้างเตียงพลางพิศมองใบหน้าซีดเซียวอย่างสะท้อนใจ เธอคง
ผล็อยหลับทั้งที่อารมณ์ไม่ดี เพราะริมฝีปากยังมึ่มแน่น

“อย่าร้องไห้เลยเด็กน้อย หลับฝันดีนะ” ปันพูดพลางได้มือบน
แก้มเนียน ก่อนจะกดจุกกลางบนเรือนผมของหญิงสาวและเดินออกไป
จากห้อง

‘สงสัยจะติดใจกลืนเด็กแล้วมั้งเรา’ ชายหนุ่มครุ่นคิดอย่างไม่เข้าใจ
ตัวเองนัก

ปริณานอนกลิ้งใจอยู่นาน ตั้งแต่ได้ยินเสียงฝีเท้าเดินเข้ามาในห้อง
เธอไม่อยากเห็นหน้าและพูดคุยกับเขานอีก จึงแกล้งทำเป็นหลับ ไม่คิด
เลยว่าเขาจะมาตะตึงตัวเธอ ไหนว่ารังเกียจนักงั้นละ

คนฉวยโอกาส!

หลังจากตื่นขึ้นมา ปริณพยายามหลบหน้าปันตลอดเวลา
พอเห็นเขาอยู่ในห้องโถง เธอก็จะขลุกอยู่ในครัว พอเข้าไปในห้องก็รู้
เสื้อผ้าของหลานชายมาพับเก็บใหม่ โดยไม่เงยหน้าสบตากับคนตัวสูง
แม้แต่บ่อย

“เย็นนี้ฉันจะออกไปข้างนอก ไม่ต้องทำอาหารเผื่อนะ แล้วฉันจะ
รีบกลับ”

“ค่ะ” หญิงสาวรับคำสั่งๆ สายตามองหลานชายที่นอนกินนมอยู่
ในอ้อมแขน

ปันรู้สึกว่ายหญิงสาวมีท่าทีแปลกๆ ตั้งแต่ตื่นขึ้นมาในตอนบ่าย
เวลาพูดจาก็หลบสายตาเขาตลอด แถมใบหน้ายังซีดแดงระเรื่อ

“เธอปวดแก้มด้วยหรือ” เขาถามอย่างสงสัย พลางขยับเข้ามา
จ้องมองใบหน้าเธอใกล้ๆ จนลมหายใจอุ่นรินรดแก้มของหญิงสาว

“เปล่า!” หญิงสาวปฏิเสธพลางเลมองไปทางอื่น และดูเหมือนว่า
แก้มเนียนจะเป็นสีเข้มขึ้น

“งั้นเหอะ แต่ทำไมแถมแดงจัง” พุดจบชายหนุ่มก็หัวเราะเบาๆ แล้วเดินออกไปจากห้อง ปล่อยให้หญิงสาวมองค้อนตามหลัง พอป้อนนมหลานชายเสร็จ ปริณาก็วิ่งเข้าไปส่องกระจกในห้องน้ำ

ให้ตายเถอะ หน้าเธอแดงแจ๋เลย หวังว่าเขาคงจะไม่วู้หรือทนะว่าเธอเขิน...

“วินทร์ เดียวไปคุยกับพ่อหน่อยนะ”

หลังจากออกจากห้องประชุม บิดาของชายหนุ่มก็เอ๋ยขึ้น วินทร์จึงเดินตามบิดาไปที่ห้องทำงานซึ่งด้านในตกแต่งอย่างเรียบง่าย

คุณพจน์ในวัยหกสิบสองปีมีบุคลิกสง่างาม ร่างกายสูงใหญ่ ใบหน้าคมคายไม่ต่างจากลูกชายทั้งสองคน แต่ใครๆ ก็บอกว่าเขากับลูกชายคนเล็กหน้าตาเหมือนกันราวกับฝาแฝด

“ตอนนี้ปิ่นทำงานหรือยัง” พอนั่งลงบนเก้าอี้ คุณพจน์ก็เอ๋ยถามลูกชายคนโตทันที

“ยังเลยครับ เห็นว่าจะพักผ่อนสักระยะหนึ่ง”

“แล้วเรื่องที่พ่อให้ไปชวนปิ่นมาทำงานที่บริษัทละ ว่าง”

“ปิ่นยืนยันว่าไม่มาครับ” ก่อนหน้านี้อวินทร์รู้คำตอบของน้องชายดีอยู่แล้ว แต่เสียงที่จะบอกตรงๆ เพราะเบื่อกที่จะฟังบิดาบ่นน้องชายจนหูชา

“ไอ้ลูกหัวดี้อ วันๆ เอาแต่เที่ยว มั่วผู้หญิง สักวันคงคิดว่าผู้หญิงที่ไหนก็ไม่รู้มาทำเมีย” สีหน้าของคนพูดเอือมระอาจะคนวิตกกังวล

วินทร์ยิ้มมุมปาก เขารู้ว่าบิดาเป็นห่วงน้องชายมาก แต่ไม่พูดออกมาตรงๆ นอกจากพรับปรนอีกฝ่าย

“ว่าแต่แกเถอะ เมื่อไหร่จะมีลูกเสียที พ่ออยากอุ้มหลานเต็มทีแล้วนะ”

วินทร์ถึงกับนิ่งอึ้งไปครู่หนึ่ง ไม่คิดว่าพ่อจะถามเรื่องนี้ขึ้นมา

“ว่าไงล่ะ”

“คือว่าพริมนักสนุกกับงานนะครับพ่อ คงอีกสักกระยะหนึ่ง”

“ยังงี้ก็อย่าให้นานนักล่ะ เดี่ยวพ่อแก่ตายก่อนพ่อดี”

“คงไม่นานหรอกครับ”

“พ่อเชื่อแก”

เป็นคำพูดที่วินทร์ได้ยินเสมอเมื่อบอกกล่าวอะไรสักอย่างกับบิดา และนั่นก็ทำให้เขารู้สึกดีเมื่อรับรู้ว่ามีบิดาเชื่อมั่นและไว้วางใจเขาเสมอ ทว่าวันนี้ชายหนุ่มกลับรู้สึกอึดอัดจนแทบหายใจไม่ออก หากบิดารู้ว่าเขา มีลูกแล้ว แต่ไม่ใช่กับพริมนี่ซึ่งเป็นลูกสะใภ้ที่สรรหาให้ บิดาของเขาคง ผิดหวังและเสียใจที่เขาออกนอกกรอบที่ขีดไว้ให้ จากนั้นเขาก็คงเป็น ลูกที่พ่อไม่ใส่ใจเหมือนอย่างปณ ซึ่งทำให้เขากลับ เพราะที่ผ่านมา...เขา เป็นที่หนึ่งในชีวิตพ่อเสมอมา

“ช่วงนี้แม่โทร. มาหาบ้างหรือเปล่า”

“เดือนนี้ยังไม่ได้โทร. มาเลยครับ แต่เดือนก่อนผมโทร. ไป เห็นว่า แม่กำลังยุ่งกับร้าน เลยไม่ได้คุยอะไรกันมาก” วินทร์ตอบ

“ถ้าวินทร์ได้คุยกับแม่ก็บอกให้เขาปราบเจ้าปณบ้าง งานการไม่รู้ จักทำ โตจนป่านนี้แล้วยังไม่เป็นไฉนเป็นพวย แบบนี้ผู้หญิงดีๆ ที่ไหน จะคบหาด้วยล่ะ จันกลัวว่ามันจะคว่ำผู้หญิงที่ไม่มีหัวนอนปลายตีนมาเป็นเมีย”

“ครับ”

การสนทนาลงท้ายด้วยเรื่องผู้หญิงของปณ ทำเอาวินทร์แอบ ถอนหายใจ นึกเป็นห่วงผู้หญิงที่เขาอุปโลกน์ให้เป็นเมียของน้องชายเพื่อ ตบตาภรรยาขึ้นมาทันที เมื่อเช้าเขาเห็นปณนอนหลับอยู่บนเตียงนอน ของปริดา ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ภาวนาขออย่าให้เป็นอย่างที่เขากลับ เลย

“งั้นก็ไปทำงานได้แล้วล่ะ”

วินทร์เดินออกมาจากห้องทำงานของบิดาอย่างเหม่อลอย พอเข้าไปในห้องทำงานของตัวเองก็โทรศัพท์ไปหาน้องชายทันที พอรู้ถึงสาเหตุที่ปิ่นเข้าไปนอนในห้องของปรีดา เขาก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก

“ขอบใจมากที่ดูแลปอยกับน้องแวน”

ทันใดนั้นประตูห้องทำงานของเขาก็ถูกเปิดออก คนที่หลักประตูเข้ามาทันได้ยินคำพูดสุดท้ายของเขา ทำเอาเธอถึงกับยืนนิ่งไปทันที

“อ้าว พริม” วินทร์ส่งยิ้มให้หญิงสาว แต่ดูเหมือนว่าหน้าสวยของพริมกลับเคร่งเครียด คิ้วขมวดมุ่นพลางมองเขาอย่างครุ่นคิด

“คุณพ่อเรียกไปคุยเรื่องอะไรหะคะ” พริมพยายามปิดเรื่องรบกวนจิตใจออกไป เพราะไม่อยากให้เขารู้ว่าเธอกำลังสงสัยในบางเรื่อง

“เรื่องปิ่นนะ” วินทร์เดินเข้าไปโอบไหล่ภรรยามานั่งที่โซฟา

“แสดงว่าคุณพ่อรู้เรื่องปิ่นกับลูกเมียของเขาแล้วหะคะ”

“ยังครับ ผมยังไม่ได้บอก”

“ความลับไม่มีในโลกหรอกนะคะวินทร์” น้ำเสียงของเธอเข้มข้นอย่างลึมตัว

“ก็ปิ่นยังไม่พร้อมนี่ครับ ถ้าพร้อมเมื่อไหร่เขาคงบอกพ่อกับแม่เองนั่นแหละ”

“จั้นหะคะ เอ...จะว่าไปถ้าน้องแวนผมไม่หยักศกก็คงเหมือนวินทร์นะคะ ว่าไหม”

พริมมั่นใจว่าเธอไม่ได้ตาฟาด หญิงสาวเห็นสีหน้าอึดอัดใจของสามี นั่นยิ่งทำให้ความรู้สึกบางอย่างที่ซุกซ่อนไว้นิใจเริ่มผุดพราย จะเรียกว่าเป็นสัญชาตญาณหวาดระแวงของผู้หญิงก็ได้ บวกกับบทสนทนาทางโทรศัพท์ของสามีกับน้องชายด้วยแล้ว ยิ่งทำให้เธอเคลือบแคลงใจ หญิงสาวจึงเผลอเผลอริมฝีปากโดยไม่รู้ตัว

“ไม่ใช่เรื่องแปลกนี่ครับ เพราะผมเป็นลุงของน้องแวน อีกอย่างผมกับปิ่นก็ออกจะคล้ายกันอยู่มาก” วินทร์พยายามฝืนยิ้ม แม้ในใจจะ

เริ่มกังวลว่าภรรยาของเขาอาจจะระแคะระคายขึ้นมาบ้างแล้ว

“แต่นิสัยคงไม่เหมือนปັນหรือคะ” พิมรู้ดีว่าปັນเจ้าชู้ คงผู้หญิงไม่ซ้ำหน้า เขาไม่เคยจริงจังกับใคร นอกจากผู้หญิงคนแรกที่เคยคบหาตอนเรียนมหาวิทยาลัย นอกจากนี้วินทร์ยังเคยบอกเธอว่า สเปกผู้หญิงของปັນต้องสวยเซ็กซี่ แต่ปรีณามีใช่แบบนั้นสักนิด นี่ก็คืออีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้เธอแคลงใจ

“โอ้ ที่รัก ผมจะเหมือนปັນได้ยังไง พิมก็รู้ว่าเราคล้ายกันแค่หน้าตาเท่านั้น”

“ให้มันจริงเถอะคะ เพราะถ้าชินวินทร์ทำนิสัยเจ้าชู้เหมือนน้องชายของคุณ พิมจะไม่มีวันยกโทษให้อย่างเด็ดขาด!”

หญิงสาวถือว่าตัวเองเกิดมาเพียบพร้อม ไม่ได้มีอะไรด้อยกว่าคนอื่น ทั้งหน้าตา ฐานะ การศึกษา หากวินทร์คิดนอกใจ นั่นเท่ากับว่าเธอไม่เพียงแต่ทำร้ายจิตใจเธอ หากยังย่ำยีความภาคภูมิใจของเธอด้วย ส่วนวินทร์พอได้ฟังคำพูดของพิมแล้ว เขาก็นึกอยากให้ปັນกับปรีณาเป็นสามีภรรยากันจริงๆ ความลับจะได้ถูกเก็บไว้ตลอดกาล

ปรีณาอุ้มเจ้าตัวน้อยลงจากรถยนต์คันหรู หลังจากพาหลานชายไปฉีดวัคซีนที่โรงพยาบาลชื่อดังแห่งหนึ่ง หญิงสาวรู้สึกว่าการผ่านไประหว่างเรื่องซ้าจนน่าอึดอัด โดยเฉพาะตอนที่วินทร์กับภรรยาของเขามาที่บ้าน เธอไม่ชอบสายตาของพิมที่มองเธอราวกับประเมินอะไรบางอย่าง ในขณะที่วินทร์ก็ดูแปลกไป เขามองเธอด้วยสายตาเรียบเฉยแล้วหันไปมองน้องชายอย่างจับสังเกต

ในขณะที่เจ้าของบ้านกลับทำตัวดีขึ้น เขาพูดจากวนประสาธน์เธอเล็กน้อย นอกจากนี้ยังช่วยเลี้ยงน้องแวนด้วยความเต็มใจ บางวันปรีณาต้องออกไปซื้อของใช้ส่วนตัว เขาก็รับอาสาดูแลน้องแวนให้ ตอนนี้นปັນสามารถอาบน้ำป้อนข้าวให้หลานชายได้อย่างคล่องแคล่ว และดูเหมือน

ว่าเขาจะรักและเอ็นดูเด็กน้อยมากขึ้น จนกระทั่งสามารถอยู่กับบ้านได้
ทั้งวันโดยไม่ออกไปไหน

“คุณไม่ออกไปไหนเหรอ” ปริณาทามขึ้น เมื่อเห็นเขานอนอยู่บน
เตียงของเธอ โดยมีร่างเล็กของหลานชายนั่งทับบนหน้าอก

“ไม่ไป” เขาพูดพลางหยอกเย้ากับเจ้าตัวน้อย และพูดคุยกะ
ว่าร่างเล็กเข้าใจในคำพูดของเขา “น้องแวน วันหลังเราไปเที่ยวต่างจังหวัด
กันดีกว่านะ ไปทะเลกันดีไหม”

เขาพูดเองเออเอง ในขณะที่น้องแวนทำเสียงอ้อแอ้เหมือนจะรู้เรื่อง
และยิ้มจนน้ำลายไหลเปื้อนหน้าอกเปลือยเปล่าของผู้เป็นอา

“คุณน่าจะสวมเสื้อบ้างนะ” ปริณาพูดพลางส่งผ้าผืนเล็กให้ชาย
หนุ่ม

“ใส่ทำไม ร้อนจะตาย เช็ดให้หน่อยสิ เห็นไหม มือไม่ว่าง”

ปริณารีบเช็ดน้ำลายบนหน้าอกของชายหนุ่มอย่างลวกๆ แม้ว่า
จะเห็นปื้นเปลือยกายท่อนบนเกือบทุกวัน แต่เธอก็ยังไม่ชินเสียที พอ
มองที่ไร ไบหน้าก็ร้อนผ่าวทุกที

“มือหนักจัง น้องแวนครับ อย่าทำตัวเหมือนน้ำปอยนะ นิสัยไม่ดี
เนอะ” ชายหนุ่มหันมามียั่ว ส่วนเจ้าตัวเล็กส่งเสียงหัวเราะเอิ๊กอ๊าก
ทำเอาปริณานึกหมั่นไส้ทั้งอาทั้งหลาน

หญิงสาวมองพัฒนาการของหลานชายด้วยความรักใคร่ ตอนนี้
น้องแวนอายุห้าเดือน นอกจากถือขวดนมเองได้แล้วยังสนใจสิ่งรอบข้าง
มากขึ้น นอกจากนี้ยังพยายามทรงตัวยืนด้วยการเกาะขอบเปลอีกด้วย

“วันนี้พี่วันทร์กับพี่พริมจะแวะมาที่นี้ แต่ไม่ต้องเตรียมอาหาร
กลางวันหรอกนะ เดี่ยวพวกเขาจะซื้อมาจากข้างนอก”

“ค่ะ”

“เธอคงอดอดแหย่ที่ต้องมาเป็นเมียกำมะลอของฉัน”

“ค่ะ”

“แต่คงอีกไม่นานหรอก เรื่องนี้น่าจะจบลงซะที ฉันสังเกตเห็นว่า
พี่พริมน่าจะสงสัยบางอย่างอยู่แล้ว”

“ค่ะ”

“นี่เธอพูดเป็นอยู่คำเดียวใช่ไหม”

“ค่ะ”

“กวนประสาทจริงๆ เลย”

พุดจบปณก็อุ้มหลานชายเดินออกไปจากห้อง เขาพาร่างเล็กไป
เดินเล่นรอบๆ บริเวณบ้านที่ไม่ได้มีเพียงไม้ยืนต้น แต่บริณปลูกไม้ดอก
เอาไว้ด้วย ทั้งดอกแก้ว เบญจมาศ รวมทั้งดอกไม้ไทยๆ อีกหลายอย่าง
ทำให้บริเวณบ้านของเขาดูมีชีวิตชีวาว่าเมื่อก่อนมากนัก

แต่ไม่รู้ว่าเป็นเพราะดอกไม้หรืออย่างอื่น ปณรู้สึกที่บ้านหลังนี้
น่าอยู่จนเขาอยู่ติดบ้านมากขึ้น แม้นินนาทจะโทร.มาชวนเขาให้ออกไป
เที่ยวเกือบทุกวัน แต่ชายหนุ่มก็ปฏิเสธ เว้นแต่จะออกไปซื้อของใช้ที่จำเป็น
รวมทั้งอาหารสด ผักผลไม้ และของใช้ส่วนตัวของน้องแวน เพราะ
พักหลังมานี้วินทร์ไม่กล้าซื้อให้บ่อย เกรงว่าพริมนจะสงสัย

‘สงสัยเป็นเพราะเจ้าตัวเล็กนั่นๆ ถึงทำให้เขาไม่อยากออกนอกบ้าน’
ปณคิดในใจพลางหอมแก้มหลานชายฟอดใหญ่

“พอดูคุณนี้น่ารักจริงๆ” พริมนพูดเมื่อผลึกประตูเล็กเข้ามาใน
บริเวณบ้าน โดยวินทร์เดินตามหลังเข้ามา ในมือถือของพะรุงพะรัง

“ซื้ออะไรมาเยะเยะครับ”

“ของกินทั้งนั้น อ้อ มีของเล่นของน้องแวนด้วย” วินทร์ตอบแล้ว
ถือของเข้าไปเก็บไว้ในบ้าน

ปณอุ้มน้องแวนตามเข้ามา พอวินทร์จะขออุ้มบ้าง ร่างเล็กก็หัน
หนีพลางเกาะไหล่ปณไว้แน่น ทำเอาวินทร์หน้าเสียทันที

“ว่า ติดพ่อเนี่ย” พริมนเอ่ยเย้า พอเห็นปณทำหน้าอึดอัดก็เหลือ
บริณจึงรีบเข้าไปอุ้มน้องแวนและบอกว่าได้เวลาอาบน้ำแล้ว

“ให้ฉันอาบให้ดีกว่า เธอทานก่อนสิ”

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันจะอาบน้ำให้น้องแวนเอง พวกคุณทานก่อนเถอะ
ฉันยังไม่หิว”

จากนั้นปริณาก็รีบอุ้มหลานชายเข้าไปในห้อง เพราะไม่อยากเห็น
สายตาของพริมกับวินทร์ เพราะมันทำให้เธออึดอัดจนแทบหายใจไม่ออก

ปริณาดมไม่ได้ที่จะโผล่หน้ามองไปยังสนามหญ้าข้างบ้าน
เมื่อได้ยินเสียงหัวเราะของหลานชายผสมกับเสียงหัวเราะของชายหนุ่ม
เจ้าของบ้าน ภาพที่เห็นก็คือ ปั่นใส่กางเกงขาสั้นแค่เช่า ท่อนบนเปลือย
เปล่าพราวไปด้วยหยาดน้ำ ส่วนหลานชายยืนเกาะขอบสระว่ายน้ำอย่าง
ซึ่งปั่นใช้เครื่องเป่าลมไว้ตั้งแต่ตอนบ่าย ที่แรกเธอคิดว่าเขาเตรียมไว้เพื่อ
ให้น้องแวนนอนกลิ้งเล่นเสียอีก ไม่คิดว่าชายหนุ่มจะพิเรนทร์ลงไปเล่น
น้ำกับหลานชายอย่างสนุกสนานแบบนี้ ยิ่งเห็นน้องแวนใช้มือตีน้ำจน
ผู้เป็นอาเปียกโชก เธอก็เผลอยิ้มออกมา

เวลาสามเดือนผ่านไปอย่างรวดเร็ว จนหญิงสาวมั่นใจว่าสามารถ
ปรับตัวให้ใช้ชีวิตในบ้านหลังนี้ร่วมกับชายหนุ่มได้แล้ว และเธอก็ไม่คิดว่า
ทุกอย่างจะราบรื่นเกินคาด เพราะตอนแรกเธอค่อนข้างหนักใจ กลัวว่า
ปั่นอาจจะหาเรื่องให้เธอกระเด็นออกไปจากบ้านของเขาในเร็ววัน ทว่า
มันไม่ใช่อย่างที่เธอกังวล เพราะถึงปั่นจะชอบพูดจากวนอารมณ์อยู่บ้าง
แต่ก็ไม่เคยมีที่ท่าว่าจะหาเรื่องหรือทำอะไรให้เธอรู้สึกลำบาก

ตั้งแต่เขาช่วยเธอเลี้ยงน้องแวน ดูเหมือนว่าเวลาเกือบทั้งหมด
ของเขาจะขลุกอยู่กับเจ้าตัวเล็ก จนสามารถดูแลหลานชายได้ดีไม่ต่าง
จากเธอ ในวันหนึ่งหากชายหนุ่มมีลูก เขาคงสามารถดูแลลูกได้เอง โดย
ไม่ต้องมีใครมาสอนอะไรอีก

พอคิดว่าปั่นจะมีลูก ปริณาก็นึกอยากเห็นหน้าผู้หญิงที่เขาจะ
เลือกมาเป็นแม่ของลูกซะอย่างนั้น

ท่าจะบ้าแล้วเรา จะอยากเห็นหน้าผู้หญิงโชคร้ายคนนั้นทำไม
โชคร้ายขึ้นหรือ...

ถ้าจะคิดอย่างไม่มีอคตินัก ปริณายอมรับว่าถึงปณจะไม่ได้เป็น
ผู้ชายที่แสนดี อบอุ่นและอ่อนโยนแบบพระเอกนิยายที่เธอเคยอ่าน แต่
เขาก็ไม่ได้เลวร้ายอะไร ถึงจะเจ้าชู้ แต่ก็ไม่เคยก่อเรื่องก่อตึกกับเธอ บางที
เธออาจจะไม่ใช่สเปกของเขากระมัง และถ้าเป็นอย่างนั้นจริงๆ ก็ถือว่า
เธอมีหน้าตาและรูปร่างเป็นอาวุธ

ให้ตายสิ นามุมใจชะมัด!

“จะแอบดูอีกนานไหม มานีหน่อยสิ” จู่ๆ ปณก็ตะโกนเรียกเธอ
เสียงดังลั่น ทำเอาปริณาที่กำลังตกอยู่ในภวังค์ถึงกับสะดุ้ง

“มีอะไรล่ะ” หญิงสาวตะโกนถามกลับไป

“มานีสิ จะตะโกนกันอยู่แบบนี้หรือ ได้เจ็บคอตายพอดี”
ชายหนุ่มตะโกนมาอีกครั้ง ปริณาจึงยอมเดินไปหาเขา

“ดูที่ขาน้องแวนหน่อยสิ เป็นตุ้มแดงๆ ไซ้มดกัดหรือเปล่า”
ชายหนุ่มพูดพลางชี้ไปที่ขาของหลานชาย ปริณาจึงนั่งลงข้างสระยาง
ก่อนจะขมวดคิ้ว

“ไม่เห็นมีเลย”

“มีสิ...ดูสิๆ เกอะ” ปณยืนยันเสียงหนักแน่น ปริณาจึงโน้มตัว
เข้าไปใกล้มากขึ้น จังหวะนั้นเองเธอก็กรีดร้องอย่างตกใจ เมื่อถูกมือ
ใหญ่ฉุดลงไปในสระยาง จากนั้นก็ได้ยินเสียงหัวเราะของชายหนุ่มกับ
หลานชายวัยหกเดือนที่โถมตัวเข้ามาหาอย่างดีใจ เพราะคิดว่าหญิงสาว
จะเล่นน้ำด้วย

ปริณายากจะโกรธผู้ชายที่กำลังหัวเราะเสียงดังลั่นนัก แต่พอ
เห็นเจ้าตัวน้อยกำลังยืมน้ำบานก็ขยับเข้ามาใกล้และยอมให้หลานชาย
วกน้ำใส่ ซึ่งคนเจ้าเล่ห์ก็ถือโอกาสร่วมแฉมด้วย

ทั้งอาทั้งหลาน สนุกกันเข้าไป...

“มากินข้าวได้แล้ว” ปันตะโกนเรียกปริณาที่กำลัง่วนอยู่กับการวาดภาพมานานนับชั่วโมง โดยปล่อยให้เขาลงมือทำอาหารตัวเอง และตอนนี้เขาก็จัดโต๊ะอาหารเรียบร้อยแล้ว

“แป็บหนึ่งค่ะ” ปริณาตอบกลับมาโดยไม่ได้ละสายตางานตรงหน้า

“นี่มันสองทุ่มแล้วนะ มากินก่อนเถอะ ฉันหิวแล้ว”

“คุณกินก่อนก็ได้ ไม่ต้องรอฉันหรอก”

“มากินข้าวเดี๋ยวนี้ละ!” ชายหนุ่มตวาดเสียงดังอย่างชัดใจ เขาเห็นว่าช่วงนี้เธอค่อนข้างจะยุ่งกับงาน จึงรับอาสาทำอาหารให้ แต่ไม่คิดว่าเธอจะห้วงงานจนลืมห่วงท้องไส้ของตัวเอง

ปริณารู้สึกว่าต่อมโหยของอีกฝ่ายเริ่มจะทำงานจึงหยุดมือและเดินมา นั่งที่โต๊ะอาหาร ซึ่งชายหนุ่มตักข้าวใส่จานไว้ให้เรียบร้อยแล้ว

“ถึงเวลากินก็ต้องกินสิ ไม่งั้นเป็นโรคกระเพาะขึ้นมาจะลำบากอย่าลืมนสิ เธอไม่ได้ตัวคนเดียว ยังมีหลานที่จะต้องดูแล เพราะฉันคงช่วยเธอแบบนี้ตลอดไปไม่ได้ อีกไม่นานฉันก็ต้องไปทำงานเหมือนกัน”

ที่แรกปริณาคิดว่าเขาห่วงใยเธอเสียอีก ทำให้เธอรู้สึกดีใจไม่ได้ แต่ประโยคหลังทำเอาเธอรีบสลัดความรู้สึกนั้นออกไปทันที ที่แท้เขากลับว่าจะไม่มีคนดูแลหลานชายต่างหากล่ะ

“ฉันไม่เป็นอะไรง่าย ๆ หรือ トラบโดที่น้องแวนยังถูกซ่อนตัวอยู่ในบ้านหลังนี้ โดยพ่อที่แท้จริงของเขายังไม่ได้จัดการอะไรให้เรียบร้อยแล้ว ปริณาเอ๋ยขึ้นพลางตักข้าวใส่ปาก ฝีมือของเขานับว่าใช้ได้เลยทีเดียว

“ไม่ต้องห่วงหรอกนะ ฉันว่าพอถึงเวลา ทุกอย่างก็จะเป็นคลี่คลายเองนั่นละ”

หากบิดากับพี่สะใภ้เรื่อง พี่ชายของเขาจะต้องถูกเล่นงานอย่างหนักแน่ๆ แต่คนบ้านโน้นคงไม่ใจดำกับเด็กน้อยที่แสนน่ารักน่าชังอย่างน้องแวนได้ ดูแต่เขาลิ...ก่อนหน้านี้แม่ไม่เคยอยู่ติดบ้าน พอหลานชาย

เข้ามาอยู่ด้วย เขาก็ตกหลุมรักเจ้าตัวน้อยจนหมดหัวใจ

ความผูกพันระหว่างเขากับหลานชายแทบจะทำให้ลืมความรู้สึกที่เรียกว่าอ้างว้างได้อย่างน่าอัศจรรย์ มันทำให้เขารู้สึกว่าบ้านหลังเล็กน่าอยู่มากขึ้น เพราะมันไม่ใช่บ้านที่มีแต่ความทรงจำที่แสนอบอุ่นในวัยเด็ก ไม่ใช่บ้านที่เขากับแม่อยู่กันอย่างเจียบเหงาในเวลาต่อมา และไม่ใช่บ้านหลังเดิมที่เขาต้องอยู่เพียงลำพังอีกต่อไป

“ฉันหวังว่ามันจะคลี่คลายไปในทางที่ดี” ปริณพุดเสียงแผ่วเบา คล้ายจะไม่มั่นใจในคำพูดของตัวเอง

“ฉันสัญญาว่า หากวันใดที่พี่วินทร์ไม่สามารถจัดการเรื่องนี้ได้ ฉันจะดูแลน้องแวนตลอดไป”

“ถ้าเกิดคุณแต่งงานมีครอบครัวล่ะ ภรรยาของคุณจะยอมรับน้องแวนได้หรือ”

“ฉันไม่มีวันเอาผู้หญิงที่รังเกียจหลานฉันมาทำเมียหรอก เธอไม่ต้องห่วงหรอกนะ เอ้า กินๆ เข้าไป จะได้ไปทำงานต่อให้เสร็จ” ท้ายประโยคเหมือนจะพูดตัดบท จากนั้นเขาก็ตักอาหารใส่จานให้เธอจนพูน

“พอแล้ว เดี่ยวฉันก็กินไม่หมดพอดี”

“ก็กินให้หมดสิ กินเยอะๆ นะดีแล้ว เธอจะผอมเกินไปแล้วนะ อีกหน่อยจะอ้วนหลานไม่ไหว”

ปริณดาแอบทำหน้าแบ่กับประโยคหลังของชายหนุ่ม เธอเชื่อแล้วว่าเขาหลงรักหลานชายจนหมดหัวใจจริงๆ ห่วงใยไปเสียทุกอย่าง แม้กระทั่งกังวลว่าเธอจะผอมจนอ้วนหลานของเขาไม่ไหว พอกินอาหารเสร็จแล้ว ปั่นก็ไล่เธอไปทำงานต่อ โดยที่เขารับอาสาจะเก็บล้างเอง

“ไม่ยกักรู้ว่านอกจากทำอาหารอร่อยแล้ว คุณยังทำงานบ้านได้อีก”

“ตอนที่ฉันเรียนเมืองนอกก็ต้องทำอาหารกินเองในบางมื้อ จะได้ประหยัด เรื่องล้างจานยิ่งเลียงไม่ได้อยู่แล้ว”

“พักนี้คุณอยู่แต่ในบ้าน ไม่เบื่อหรือ”

“เฮ้ย ฉันบอกให้เธอไปทำงานต่อไง ชวนคุยอยู่ได้ อย่างอนดิก
นั่นล่ะ เพราะน้องแวนตื่นแต่เช้า”

“รู้แล้วน้า บ่นจัง” ปริณาท่าน้ำมูกแล้วเดินกลับไปทำงานต่อ
ในใจครุ่นคิดเกี่ยวกับผู้ชายที่ยังงวนกับการเก็บโต๊ะอาหาร เธอไม่เข้าใจ
ตัวเองว่า ทำไมถึงมองเห็นความดีของเขามากขึ้นเรื่อยๆ ทั้งที่เจอกัน
วันแรก เธอเกลียดชังหน้าเขายิ่งกับอะไรดี แต่ทำไมจู่ๆ ถึงได้รู้สึกชื่นชม
เขาได้

‘ปริณา... อย่าเพิ่งเชื่อแบบนั้นสิ บางทีเขาอาจจะดีแต่ที่หลัง
ก็ได้’ หญิงสาวเตือนตัวเองในใจ